

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Men, Mistletoe, and Marriage

*A Lovely
White
Christmastide*

TEAH KEMP WEIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A Lovely White Christmastide

TEAH KEMP WEIGHT

Copyright © 2024 by Teah Kemp Weir

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. İzinler için iletişim: teahthewriter@gmail.com.

Bu bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler ve mekanlar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Atmosferi oluşturmak için bazı yerler ve tanınmış kişiler kullanılmıştır, ancak yaşayan veya ölmüş herhangi bir kişi, herhangi bir işletme, şirket, olay, kurum veya yer ile benzerlikler tesadüfidir.

Kapak Shaela Odd

Yayına Hazırlayan Julia

Allen ISBN:[978-1-](#)

 [9710-08-0](#)

[Vellum ile oluşturuldu](#)

Contents

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Yazarın](#)

[Notları](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

Henüz bir kitabımı ithaf edemediğim kocama -her ne kadar benim beyin fırtınası ortağım olsa ve her zaman benim için son dakika düzeltmeleri yapsa da. Kitabımdaki mizahın çoğu kitaplar, bizi yanlarımız ağrıyana kadar güldüren gece geç saatlerde yapılan olay örgüsü sohbetlerinden ilham alıyor. Teşekkürler Donovan, benim her şeyim olduğun için.

Prologue

WATERLOO YAKINLARINDA HOLLANDA, 18 HAZİRAN 1815

D Kulak James,
Mektubunuza cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Savaşın hızı ve posta, yazışmaları almayı ve iade etmeyi zorlaştırdı.

İyi olduğunuzu bilmek bana büyük mutluluk veriyor. Savaştan savaşa koşarken, geçtiğimiz Noel Bayramı'nın anısını kalbimde taşıyorum. İngiliz topraklarına geri döndüğümüz o birkaç ay, savaşın görüntü ve seslerinden çok ihtiyaç duyulan bir ertelemeydi. Rothes Dükü onları mahvetmeye çalışsa bile.

Sorunuza cevap vermek gerekirse, bunun yurtdışındaki son seferim olacağına dair umutlarım var. Bonaparte'ın deliliği uzun süre devam edemez; en azından benim umudum bu. Döndüğümde tekrar Kettering'de ailemin yanına yerleşeceğim ve eminim ki bu annemi rahatlatacaktır. Ancak bu benim için bir teselli olmayabilir.

Son kampanyamdan bu yana bir eş bulmam konusunda çok ısrarcı, sanki bir papatya koparır gibi yol kenarından bir tane koparabilirmişim gibi. Papatyaların beni hapşırttığını hesaba kattığını sanmıyorum. Ayrıca hiç kimse

tatlı, güzel bayanlar yol kenarlarında uzanmış, birinin gelip ayaklarını yerden kesmesini bekliyorlar.

Ve şimdi de çok eğlenceli bir hikaye. Noel Bayramı'nda size söylediğim gibi, Yüzbaşı Bingham'ın altında teğmen rütbesi aldım, o da Kettering'den, çok şaşırdı. Bununla birlikte, Bonaparte ve adamlarını bastırma ve sürgününe yardım etme konusundaki övgüye değer hizmetim nedeniyle General Waverly'nin beğenisini kazanmış görünüyorum.

Kaptan Bingham yeteneklerimi, daha doğrusu seçimlerimi sorguluyor. Şiddetli bir savaş sırasında zavallı savunmasız yavru kedilerin bir ağaçta mahsur kalmasına izin verdiğim için vicdanımın isyan etmesine engel olabilir miyim?

Buna cevap verme. Bunun ne kadar saçma görünebileceğini anlayabiliyorum, ancak o sırada çatışma büyük ölçüde sona ermişti ve hizmetlerime artık ihtiyaç yoktu - en azından ben ihtiyaç olmadığına inanıyordum.

Öte yandan, kendimi yetkin bir oyuncu olarak görmeseydim ve Richmond Düşesi'nin balosunda onu tamamen küçük düşürseydim, belki de beni daha olumlu bir ışık altında görürdü.

Kendimi savunmam gerekirse, Kaptan Bingham'ın mükemmel bir sesi olduğunu biliyordum ve onunla uyum sağlamanın ne kadar zor olabileceğini hafife almıştım. Bu tür konularda fazla deneyimim olduğundan değil, ama onun olağanüstü yeteneklerini sergileyerek biraz saygı kazanmayı umuyordum. Ancak bir kaz bir kanaryaya eşlik ettiğinde kulağa ölmek üzere olan bir eşek gibi geliyor. Bunu hiçbir şekilde tavsiye etmiyorum.

Daniel onun başına gelen felakete kıs kıs güldü. Akşam. Küçük kulübenin kapısından dışarı baktı. Sarı, gecenin grisini geriye itmeye başlamıştı. En iyisi mektubunu çabucak bitirmektir.

Söz konusu olay sayesinde, bana duyduğu saygının artık tamamen ortadan kalktığına inanıyorum. Yüzbaşı Bingham'ı bir daha asla halk önünde sahne almaması için utandırmış olabileceğimi söylemek yeterli.

"Teğmen!"

Daniel'ın kafası fırladı ve tüy kalemi bıraktı. Ayağa fırlayarak utanç içinde Yüzbaşı Bingham'a baktı.

"Ne yapıyorsunuz? Toplanma vakti geldi. Adamlarınızı toplayın."

"Evet, efendim."

Yazdığı kısmı zımparalayan Daniel, en yakın çocukluk arkadaşlarından birine yazdığı mektubu saklamak için hızlıca ie koyuldu. O ve James Bailey, Eton'daki en mutlu günlerinden bazılarını Alfred Deane ve Robert Cratchit ile birlikte geçirmişlerdi. Onların dostluğu, savaş huzurunu bozmakla tehdit ettiğinde onu bir arada tutan tutkaldı. Keşke Robert ve Alfred'e yazacak vakti olsaydı ama kaleme aldığı birkaç kelime yeterli olacaktı. Umarım bu mektup ona bir moral verirdi...

Hayır, her savaşın üstesinden geleceğine inanmak zorundaydı. Olumlu bir bakış açısı, böyle bir kaos sırasında dayanabileceği tek istikrarlı şeydi. Ayrıca, henüz adamlarına ayak uydurabilecek bir Fransız kuvveti bulamamıştı. El koydukları kulübeden çıkarken çoktan toplanmış olmalarından da anlaşılaı üzere hızlı ve etkiliydiler.

Atına binerek, yakındaki bir tarladaki mevzilerine kadar kendisini takip etmelerini işaret etti.

İlerleme ağrısı Daniel'ın kulaklarında yüksek sesle yankılandı. Çok erkendi. Yerlerini almamışlardı. Birkaç piyade harekete geçerken atı sağa doğru sıçradı. Yüzbaşı Bingham'la göz göze geldi. Bakışlarında şüphe ve kafa karışıklığı vardı. Aynı anda hem endişelenen tek kişi olmadığı için minnettardı hem de y zbaşısının neler olduğunu bilmediği için endişeliydi.

Yüzbaşı Bingham kılıcını kınından çıkardı ve havaya kaldırdı. Daniel da onu takip ederek çevredeki adamlara işaret verdi. Buraya kadar gelmişlerdi ve Tanrı'nın izniyle bu Bonaparte'ın gülünç yürüyüşünün sonu olacaktı. Adamı bir kez yenmişlerdi; bunu tekrar yapabilirlerdi.

Yüzbaşı Bingham'ın kılıcı havayı yararak yere indiğinde, Daniel'in zihninin koluyla bağlantı kurması bir an aldı, sinirleri tüm vücudunu ele geçirdi. Ama bunu başardığında, diğer teğmenlerle birlikte adamlarına ilerlemeleri için işaret verdi.

General Waverly'nin büyük siyah aygırının üzerinde önlerindeki alandan geçerken kısa bir anlığına gözüne ilişti, gür sesi emirleri yavaşça saflara iletiyordu. Kendine olan güveni askerleri cesaretlendiriyor gibiydi. Yüzbaşı Bingham'ın teğmenlere emirleri haykırdığı mesaj nihayet Daniel'a ulaştı. Sonra, Daniel'ı şaşırtan bir şekilde, yüzbaşı ona ayrı ayrı yaklaştı.

"Kaye, geri çekilmeyi engellemek için adamlarına ihtiyacım var. Onları ilerleyen piyadelerin sağ kanadının etrafından dolaştır. Fransızların yarım mil kadar batıdaki bir barakada saklanan erzakları almak için bu yoldan kaçmaya çalışacaklarına dair iyi bir otoriteye sahibim. Emirlerimi sapma olmadan mükemmel bir şekilde uygulayacağınıza güvenebilir miyim?"

"Elimden geleni yapacağım, efendim."

"Evet ya da hayır istiyorum, bunların hiçbirisi elimden geleni yapmıyor. Ya emirlerime uyarsınız ya da uymazsınız. Ve senin büyüklük hayallerinin hiçbirisi. Ağaçtan bir kedi yavrusunu kurtarmak için koşuşturmana ihtiyacım yok."

Senaryo hayali olsaydı Daniel gücenirdi ama bu hatırlatma dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi.

"Emirlerinize uyacağım, Kaptan."

Kaptanın altın sarısı kaşları düzleşti. Adamın kendisine güvenmediğini, hatta dün akşamki baloda şarkı söylemeye ikna ettikten sonra onu aptal yerine koyduğunu biliyordu. Ama Daniel ejderha birliğindeki diğer tüm teğmenlerden daha fazla görevi tamamlamış ve daha fazla adamı yaralanmadan savaşa götürmüştü.

"Sana söz veriyorum."

Kaptan Bingham sonunda başını salladı. Doru atını döndürerek mücadelenin içine daldı.

Daniel'ın adamları sağ kanattan saldırırken onun arkasında düzene girdiler. Birkaç atlı Fransız onları karşıladığında kılıçlar şakırdadı. Onları geri püskürtmek uzun sürmedi. Adamları Fransız kuvvetlerinin sağ kanadının tamamını bir koyun sürüsü gibi açık çayıra sürdükten sonra kimse takviye alamasın diye yerlerinde kaldılar. Savaş önlerinde devam ediyordu ama kimse kımıldamıyordu.

Bekledikleri süre sonsuzmuş gibi geliyordu, karşı güçlerle zar zor çarpışıyorlardı ama emir emirdi ve Daniel onları yerine getirmeye niyetliydi.

Tanıdık bir doru at çatışmadan sıyrıldı, binicisi yere yığıldı. Yüzbaşı Bingham!

Abanoz bineğinin üzerindeki takipçi Fransız karabinasını kaldırdı. Daniel acele bir karar verdi.

"Carter, hatta kal."

Sıradaki komutanı başıyla keskin bir selam verdi ve Daniel kendi doru atını koşmaya teşvik etti. Ağaçlara doğru kaçan atı takip ederken, Yüzbaşı Bingham'ın ona ulaşmadan önce düşmemesi ya da vurulmaması için dua etti.

Tabancasını çeken Daniel, diğer atlının ateş etmesiyle neredeyse aynı anda bir el ateş etti. Siyah at yana doğru sıçradı ve her iki atış da hedeflerinin yakınındaki toprağı havaya uçurdu.

Atışının daha etkili olmasını dileyerek sövdü ama en azından Fransız daha isabetli olmamıştı. Adam tabancasına uzandı ama bindiğı at aniden öne doğru yuvarlanarak adamı yere düşürdü. Daniel arazideki tutarsızlık için Tanrı'ya şükretti, bu sayede rakibinin bir insanı ya da hayvanı daha fazla yaralamasına gerek kalmadı.

Atını daha hızlı koşturan Daniel, Yüzbaşı Bingham'ın atıyla arasındaki mesafeyi kapattı. Hayvan onun yaklaşmasıyla Fransız birliklerine doğru yön değıştirdi.

"Dur bakalım, Zeus, dur!" Daniel hayvana seslendi.

Kendi bineği kişnedi ve korkmuş iğdiş rotasını tersine çevirip onlara doğru yöneldi. Hayvan Daniel'ın yanına ulaştığında, dizginlerini yakalamak için eyerin üzerine eğildi ama bu kadar telaşlı bir tempoda dizginleri kavramak zordu. Sonunda parmakları yıpranmış deri kayışlara dolandı ve hayvanı kavgadan uzaklaştırdı. Ağaçların hizasında onları durdurdu.

"Ne yapıyorsun sen?" Yüzbaşı Bingham dudaklarını büzerek homurdandı; bir kolunu böğrüne dayamıştı.

"Hayatınızı kurtarıyorum efendim. Bunun oldukça açık olduğunu düşünürdüm."

"Sana hattı tutmanı söylemiştim." "Ve tutuldu. Kendiniz görün."

Kaptan başını çevirdi ve homurdandı. "Senin gibi bir ahmak her zaman böyle temiz kampanyalar yürütmeyi nasıl başarıyor?"

"Harika bir strateji, sanırım."

"Ya da aptal şans. Savaşın senin sonunu getireceğinden ve ellerinin o kadar dolu olacağından emindim ki yavru kahramanı oynamaya vaktin olmayacaktı."

Daniel'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Kendine kedi yavrusu mu diyorsun?"

Yüzbaşı Bingham homurdandı. "Sağ kolum kesilmiş biri kadar işe yaramazım zaten."

Daniel sonunda kaptanın kolundan damlayan kana odaklandı. "Bu hiç iyi görünmüyor."

"Söylemiyorsun." Kaptan Bingham gözlerini devirdi.

Atından inen Daniel, çantasını sabitlemek için kullanılan deri kayışlardan birini çekti. "Attan inebilir misin?"

"Savaş sırasında mı? Saçmalıyorsun, Kaye. Oraya geri dönmem gerek."

"Kılıç ya da baskın kolunuz olmadan mı? Sanmıyorum. Kan akışını durdurmamız gerek yoksa savaşa geri dönemeden kan kaybından ö l e c e k s i n ."

"Değil-" Kaptan Bingham sonunda koluna iyice baktı ve yüzü kızardı.

Daniel bilincini kaybetmekte olan adamı yakalamak için acele etti. Neyse ki Yüzbaşı'nın küçük gövdesi onu çimenlik alanda yüzükoyun pozisyona getirmeyi kolaylaştırmıştı. "Attan inmenin bir yolu da bu."

Onu kontrol eden Daniel başka önemli bir yara görmedi. Kayışı kaptanın ön kolundaki derin yaranın birkaç santim yukarısına yerleştirerek sıkıca bağladı.

Derin yarayı araştırdı. "Haberler iyi Kaptan," dedi baygın adama. "Ampütasyondan kurtulabilirsiniz. Kötü haber ise, kendi kanınızı görünce titiz bir okul öğrencisi gibi bayıldığınızı fark ettiğinizde oldukça küçük düşeceksiniz."

Chapter One

KETTERING, İNGİLTERE, ARALIK 1815

Carswell Bingham kalemini mürekkep hokkasına daldırdı, sonra yavaşça defterine yeni rakamları yazdı. Sol eliyle yazmak onu hâlâ neredeyse cehenneme çevirdi. Düzgünce kaleme alınmış harflerin ve eşit şekilde karalanmış rakamların olduğu günler geride kalmıştı ama en azından hâlâ sağ eli vardı ve bu da ona çok iyi geliyordu.

Çalışma odasının kapısı çalındı. "Girin."

Uzun boylu, ağırbaşlı bir adam olan uşağı Wentworth meşe kapıyı sessizce açtı. "Bay Kaye sizi görmek istiyor, lordum."

Carswell durakladı, yeni unvanı kulaklarına hâlâ çok yabancıydı. Kraliyet Ordusu'nda yüzbaşı olduğu günler geride kalmıştı. Ve ne yazık ki, kardeşinin içkiye, at yarışlarına ve kendisini öldürten aceleci bahislere olan düşkünlüğü sayesinde, artık baron unvanına mahkûmdu.

Tüy kalemi yerine koyarak defterini kapattı ve çekmeceye yerleştirdi. "Kim geldi demiştiniz?"

"Bay Kaye, lordum."

Carswell bir iç geçirdi. "Onu içeri al."

Huzurlu, sessiz bir çalışma günü için çok fazla. Keşke başka bir adam onu kurtarmak için sıraya girseydi ve sonra cerrahların denemeye devam etmesi için inatla savaşıyorlardı.

Ateş neredeyse onu ele geçiriyordu. Ama elbette Daniel Kaye'di. Sürekli mutlu, sürekli hareket halinde, kendisine olan minnet borcunu unutmasına asla izin vermeyecek olan kaos getiricisi.

"Günaydın, Kaptan. Bugün güneş muhteşem değil mi?"

Carswell büyük pencerelerden gelen loş ışığa baktı. "Bana biraz bulutlu gibi geldi."

"Çünkü tek görebildiğiniz bulutlar. Arkalarında ise bu havasız ofisten çıkıp dışarıda eğlenmeniz için size yalvaran neşeli bir güneş var."

"Bu soğuk havada mı? Sanırım zevk alma konusunda çok farklı fikirlerimiz var."

"Şapkalar ve paltolar bunun içindir. Ayrıca, biraz hava almak sana iyi gelecektir. Bu hafta hiç evinizden dışarı çıktınız mı?"

Carswell bir kâğıdın yerinde olmadığını fark etti. Kâğıdın kenarını mürekkep hokkasından çeyrek inç uzakta duracak şekilde hareket ettirerek son birkaç günü düşündü. En son ne zaman dışarı çıkmıştı?

Tüyün kenarları tam olarak doğuya ve batıya bakacak şekilde tüy kalemmini çevirdi. Papazın yanı sıra kız kardeşi ve küçük çocuk ordusu da gelmişti. Cook'un yoksul kiracılarından birkaçı için sadaka sepetleri hazırladığından emin olmuştu ama onları teslim etmemiş, onun yerine hizmetçisini göndermişti.

Evden gerçekten ne zaman çıktığını hatırlayamıyordu. Bir saç teli masasının yüzeyine doğru süzüldü ve onu ustalıkla kopardı, saç telinin geldiği rahatsız edici kafaya ters ters baktı.

"Otur, Kaye. Şu anda ayrılmak gibi bir niyetim yok."

"Neden olmasın?"

"Masamı düzenlemem gerek."

"Her bir parçanın birbirinden tam olarak çeyrek inç aralıklarla yerleştirildiği bu lekesiz ahşap levhayı mı kastediyorsunuz?"

Hareketinden kaynaklanan hava akımının yerinden oynattığı bir kâğıdı işaret etti.

Carswell kâğıdı tekrar dikkatlice hizaladı ve kenardan doğru mesafede bıraktığından emin oldu.

"Gördün mü? Çok titizsin. Kendinizi bırakıp biraz yaşamanız gerekiyor Kaptan."

"Yaşıyorum, hem de oldukça rahat bir şekilde."

"Evet, sorun da bu. Çok rahat yaşıyorsunuz. O kadar rahat yaşıyorsunuz ki mutsuzsunuz."

"Değilim."

"Evet, öylesin."

Carswell kaşlarını çattı. "Pekâlâ, eğer bu kadar mutsuzsam, bu konuda ne yapmamı istersiniz?" Sağ elini sandalyesinin koluna koyarak işaret parmağına vurdu - iradesine itaat ediyor gibi görünen tek parmağına.

"Benimle kuzeye bir yolculuğa çık." "Neden?"

"Çünkü yapabilirsin."

Carswell bir kaşını kaldırdı. "Yapabildiğim için mi, yoksa arabama ihtiyacınız olduğu için mi?"

Kaye omuz silkti. "Ne fark eder ki?"

Dizginleyemeden yarım bir kahkaha attı. "Benim için çok büyük bir fark var. Kuzeyde ne yapardık? Senin o tarafta ailen yok, benim de ziyaret etmek isteyeceğim kimse yok."

"Evet, ama yılın bu zamanında tertemiz karlarla ne kadar güzel olduğunu hayal edin."

"Ve soğuk. Sana üşümekten ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Kaye koltuğunda öne doğru eğildi. "Sayamayacağım kadar çok kez, özellikle *de savaş alanında*."

Dokunduğu parmak hareketsiz kaldı. Vicdanı iğnelenmiş. Yine mi bu? "Demek istediğimi anlıyorsunuz. Kendi iyi ısıtılmış evlerimizde kalsak daha iyi olmaz mı?"

Eski teğmeni neşesiz kahkahasıyla küçük bir hava püskürterek masasındaki kâğıtlardan birinin yerinden oynamasına neden oldu. Carswell düzeltmek için sol elini kaldırdı.

"Bırak onu,
Kaptan." "Neyi
bırakayım?"

"Bana cahil numarası yapma. Birinin düzene bu kadar takıntılı olmasının normal olmadığını biliyorsun."

"Takıntılı değilim."

Kaye kollarını kavuşturdu ve ağzının köşesi kıvrıldı. "Bahse girerim o kâğıdı on dakika boyunca yerinde bırakamazsın."

"Bahis mi? Kazanırsam ne alacağım?"

"Benimle Kendal'a gelmek zorunda değilsin."

"Ve neden kışın ortasında İskoçya'nın kıyısına seyahat etmek isteyeyim ki?"

Kaye elini cebine attı ve bir davetiye çıkardı. Parmaklarının bir hareketiyle kâğıdı masanın boş kısmına doğru fırlattı. Carswell hemen tepki vererek uçan kâğıt parçasını kucağına düşmeden yakaladı. Ne yazık ki bu hızlı hareket başka bir kâğıdın yerinden çıkmasına neden oldu ve dirseği tüy kalemine çarparak kâğıdın hizasını bozdu.

Kâğıdı yere bırakıp tüy kaleme uzandı ama Kaye'in kalkık kaşları onu durdurdu. Üzerinde anlaştıkları kâğıt parçası bu değildi ama birini düzeltirse diğerlerini de düzeltmeden duramayacağını biliyordu.

Carswell uzattığı elinin parmaklarını kıvırdı ve bir şeyleri düzeltme dürtüsüyle savaştı. Yavaşça kolunu geri çekti ve sandalyenin üzerine koydu. Bunu yapabilirdi.

Davetiyeyi aldı ve okudu. Her cümlede kaşları daha da yukarı kalkıyordu. "Noel'i General Waverly ile geçirmek için onca insan arasından nasıl davetiye aldınız?"

Kaye uzandı ve kâğıdı çevirerek iki ismi ortaya çıkardı. "Biz, dostum. Biz davet edildik."

Generali, farklı evlerde yaşayan iki adama davetiye göndermeye iten şey neydi?

Bay Kaye'den daha mı az? Neden ona değil? Kaye'den sadece eski rütbesiyle değil, unvan olarak da üstündü. Kendisini hiçbir zaman bir lord olarak görmemişti, babası ve kardeşi amcasının unvanıyla arasında dururken bile, bu yüzden birlikte hizmet ettiği diğer adamlardan çok daha yüce olduğunu düşünecek kadar kibir dolu değildi. Yine de, eski generalinin sıradan bir taşralı beyefendiye kendisi için yazılmış bir davetiye göndermesi onur kırıcıydı.

"Gördüğünüz gibi," dedi Kaye, "sadece eski bir komutanı desteklemek için bile olsa gitmeliyiz."

"Soruma hâlâ cevap vermediniz. General Waverly bizi Noel tatili için neden malikanesine davet etti?"

Kaye koltuğunda kıpırdandı, gözleri pencereye kaydı. "Nezaket."

Mümkün değil. Kaye yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmamıştı. Tanrıya şükür düşman tarafından hiç yakalanmamıştı. Sıkışmış bir domuz gibi ciyaklardı.

"Yani savaşta sertleşmiş generalimizin, onunla birlikte görev yaptığımız dört yıl boyunca adınızı hiç doğru hatırlamamasına rağmen, bizi Noel Bayramı için kalbinin cömertliğinden davet ettiğine inanmamı mı istiyorsunuz?"

Kaye sırtıttı. "Belki de Key'in Kaye diye yazıldığını sanıyordur.

En azından davetiye doğru yazmış."

Carswell davetiye tekrar inceledi, yazıdaki ilmeğe ve kıvrımlara dikkat etti. "Biliyorsun Kaye, generalin yazısını gördüm. Bu o değil. Bana bu davetiyenin gerçek kaynağını söylemeye ne dersin?"

Uzun boylu adam bir nefes verdi ve elini siyah saçlarında gezdirdi. "Yardıma ihtiyacı var."

"Nasıl yani?"

"Karısı annemin okul arkadaşıydı. Son mektubu oldukça kasvetli bir tablo çiziyordu. Görünüşe göre eski generalimiz artık hizmette olmadığı için kötü bir melankoli vakası geçiriyor. Birkaç eski yoldaşın bir araya gelmesinin ona iyi geleceğini düşünüyor."

Carswell koluna baktı, üç parmağı elinin altında kıvrılmıştı. Biraz üzgün hissetmesini anlayabiliyordu. Yaralanmasından sonra iyileşmek için geçirdiği aylar ve ardından gelen ateşten sonra, kendini sakat eliyle topluma nasıl uyum sağlayacağını merak ederken bulmuştu.

Gözleri Kaye'e kaydı. Bu adam hayatını kurtarmış, aylarca yanında kalmış ve saçmalıklarıyla onu karanlık düşüncelerinden çekip çıkarmıştı. Daniel Kaye'e çok şey borçluydu. Bu yüzden mi onun getirdiği kaosa katlanıyordu?

Sağlam elini kaldırdı ve rahatsız edici geçmiş düşünürken masasını düzeltmeye başladı. Görev onun hayatında her zaman galip gelmiş, daha hassas duygulara çok az yer bırakmıştı.

Kaye ellerini sandalyesinin kenarına vurdu ve ayağa kalktı. "Güzel. Yarın yola çıkıyoruz."

"Durun, henüz hiçbir şeyi kabul etmedim."

Masanın üzerine koyduğu ellerinin üzerine eğilen Kaye sıırttı. "İddiayı kaybettin, iyi adamım."

Carswell tamamen düzenli masasına baktı, her bir eşya tam olarak her gün koyduğu yerdeydi. Kaye haklıydı. Bir sorunu vardı. Ama sırtan aptala asla söylemeyecekti.

"İyi. Ama bu çılgın yolculukta donarak ölürsem, bunun sorumlusu sen olacaksın."

"Bunu mezar taşına yazdıracağım. Burada Carswell Bingham yatıyor, Majestelerinin Kraliyet Ordusu'ndan emekli yüzbaşı, Kettering'in dördüncü baronu, sadık dost, şeytani derecede yakışıklı ve düşünceli üsteğmeninin emriyle bir aşk uğruna donarak öldü. Huzur içinde yatsın."

"Eğer bunu bir mezar taşına sığdırabilirseniz, çok etkilenirim. Doğru olmayan her şeyi çıkararak kelime sayısını azaltmanızı önerebilir miyim?"

"Bu mezar taşında hiçbir yanlışlık görmüyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. En iyisi, Kettering'in dördüncü baronu Carswell Bingham'ı

iyi niyetli arkadaşı Daniel Kaye."

"Onur duyduğum ve aynı zamanda hakarete uğradım." "Tuhaf. Bunu tamamen bir hakaret olarak algılamıştım."

"Evet, ama sonunda gerçekten arkadaş olduğumuzu kabul ettin."

Kaye'in yüzündeki küstah gülümseme Carswell'in de isteksizce gülümsemesine neden oldu. "Kimseye söyleme. İtibarımı zedeleyebilir ve o zaman ben nerede olurum?"

Kaye'in kahkaha sesi odayı doldurdu. "Sizin için hâlâ umut var, Kaptan."

"Kaptanlıktan vazgeçebilir miyiz? Altı aydan uzun süredir kaptanlık yapmıyorum."

"Özür dilerim. Eski alışkanlıklar zor ölür. Lord Hazretlerini mi tercih edersiniz?"

Carswell yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu beni gösterişçi yapar. Bana Bingham da diyebilirsiniz, ya da özel olarak Carswell diyebilirsiniz."

Kaye her iki ismi de birkaç kez söyledi. "Alışmak biraz zaman alacak" - odada başka biri olup olmadığını kontrol eder gibi bir o yana bir bu yana baktı- "Carswell. Size bu şekilde hitap ederek söylenmemiş bir kuralı çiğniyormuşum gibi hissediyorum. Belki de Bingham'la devam etmeliyim." Bir elini boynuna götürdü ve kıkırdadı. "Sanırım arkadaşlarımdan yaptığı gibi bana Dan demelisin."

"Eğer ihtiyacım olursa, sana verilen isme sadık kalacağım. İnsanların isimleri neden kısalttığını hiç anlayamıyorum. İnsanların ebeveynleri onlara böyle çağrılacaklarını düşünerek isim veriyor ve sonra da arkadaşları tamamını söylemeye üşendikleri için bu isimler katlediliyor."

"Sanırım bu size Cars ya da Bing denmesini istemediğiniz anlamına geliyor?"

Kaye tırnaklarını bir arduvazın üzerine de kazıyabilirdi. Adının tatmin edici olmayan parçalara ayrılma sesiyle aynı rahatsız edici etkiyi yaratırdı. "Kesinlikle hayır."

Sözleri bir kıkırdamayla karşılandı. "Bingham öyle, ama kulağa Lord Hazretleri kadar iddialı geldiğini söyleyebilir miyim?"

Carswell kaşlarını çattı. "Yapamazsın. Şimdi çık dışarı. Görünüşe göre kendimi donmuş kuzeye bir yolculuk için hazırlamam gerekiyor."

"Evet, Kaptan, yani Bingham." Kaye kapıdan çıkarken yol boyunca kıkırdadı.

Carswell'in dudaklarına hoşgörülü bir gülümseme dokundu.

Chapter Two

Julianna bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Kalabalık hanın sesleri kulakları sağır ediyordu. Ablası Beth'e zoraki bir gülümseme attı.

Beth dimdik duruyordu, sırtı bir asker kadar sertti. Biri onun rahatlamak için fazla eğitilmiş olduğunu düşünebilirdi ama Julianna daha iyisini biliyordu.

Gözleri otoriter refakatçileri Bayan Barker'a takıldı. Kadın, ev sahibiyle konuşmak için toplanan misafirleri itip kakıyordu.

Beth yüzünü buruşturdu ve Julianna da aynı fikirdeydi. Kadın utanç verici derecede küstahtı. Babasının neden hâlâ o yaşlı ejderhayı yanında tutmakta ısrar ettiğini anlamıyordu. Hem kendisi hem de Beth yirmili yaşlarındaydılar. Bir mürebbiyeye gerek yoktu.

Babaları Bayan Barker'ın öyle bir şey olmadığında ısrar ediyordu, sadece anneleri uzun zaman önce öldüğünden beri ona eşlik ediyordu. Ama Julianna kanmamıştı. Babalarının kendisine rapor verecek bir casusa ihtiyacı vardı, evlenmemiş kızlarını bir veba gibi takip edebilecek bir casusa.

Bayan Barker asık suratı ve sürekli varlığıyla ilgilenen beyleri korkutup kaçıtırırken o ve Beth aşkı nasıl bulacaklardı?

Öte yandan, babaları da pek iyi sayılmazdı. Sert askeri tavrı, yüksek sesi ve yıpranmış yüzü, olası taliplerini çok uzakta tutmaya yetiyordu.

Bayan Barker döndüğünde, "Şey," diye homurdandı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Biz kaliteliyiz ama o hancı önce ilgilenmesi gereken başkaları olduğunu söyleyerek sıranın en arkasında kalmam için ısrar etti. Diğerlerinin bekleyebileceğini göremiyor mu?"

"Sabırlı olmalıyız." Beth'in tatlı, kültürlü ses tonu bu nazik azarlamayı çok daha lezzetli hale getirmiş olmalıydı, çünkü Bayan Barker hiçbir yorum yapmadı. Julianna böyle bir şey söyleseydi, *susardı*, *çocuk*, ama arkadaşları Beth'e sıkıca gülümsemekle yetindi.

"Öyle bile olsa, toplumda ikinizden daha yüksek bir yere sahip olabilecek birini göremiyorum."

Julianna burnunu kırıştırdı. Bayan Barker'ın sözleri onun sesinin çok yüksek çıkmasına neden olmuştu. Onlar sadece bir beyefendinin kızlarıydı, daha fazlası değil. Sıradan, yaşlı bir askerin, daha az değil.

"Bana öyle bakmayın, Bayan Julianna. Madalyalı bir generalin yeğenlerini kapının önünde titremeye bırakmaya gerek yok."

Ah, evet. Tabii ki Bayan Barker ailenin en üst düzey üyesine odaklanacaktı, yaralı babalarını savaştan eve getirdiğinden beri dört yıldan fazla bir süredir görmedikleri birine. Ondan önce de babalarını çok az görmüştü çünkü adam sürekli bir çatışmada ya da başka bir yerde savaşıyordu.

Arkasından biri ona çarptı ve öne doğru yuvarlanırken şaşkınlıkla irkildi, ancak güçlü kollar belini sardı ve yere düşmesini engelledi. Tekrar ayağa kalktığı anda, kurtarıcıya dönüşen saldırganıyla yüzleşmek için döndü.

Bakışları o güne kadar gördüğü en ilgi çekici gözlere kilitlendi. Gözler yeşildi ve içinde turuncu lekeler vardı, ya da belki de daha çok altın rengiydi. Daha iyi görebilmek için eğildi.

Bayan Barker boğazını, toplanan tüm kalabalığın onlara doğru dönmesine neden olacak kadar yüksek sesle temizledi. Julianna geri çekildi, adamın yüzüne bu kadar yaklaştığı için yanakları alev alev yanıyordu.

"Özür dilerim hanımefendi. Sizi neredeyse devirdiğim için özür dilerim," dedi neşeli beyefendi.

"Olması gerektiği gibi." Bayan Barker Julianna'nın kolunu tuttu ve adama sanki hiç de uygun olmayan bir şey söylemiş gibi ters ters baktı.

Daha kısa boylu ve belki de daha yaşlı olan ikinci bir adam öne çıktı. "Bize hancının yerini gösterebilir misiniz?"

"O orada," dedi Bayan Barker, "size ne yararı olacak ki? Tüm bu kötü hava koşullarında adam, öncelikle ilgilenmesi gereken çok daha önemli insanlar olduğunda ısrar ediyor."

"Anlıyorum." Ufak tefek adamın gözleri hancıya odaklanmıştı, sözleri Bayan Barker'ın şikâyetini önemseliyordu. Yol arkadaşına dönerek, "Kendini rahat hissetme Kaye. Bir yer bulmak için yola devam etmemiz gerekebilir.

gece için."

Kaye. Bu yakışıklı adamın adı mıydı, yoksa soyadı mı? İkisi de olabilir, diye düşündü Julianna. Kaye onun bakışlarını yakaladı ve ona bir başka gösterişli gülümseme attı. Julianna yanaklarının yeniden ısındığını hissedebiliyordu. Normalde böyle utanç verici bir andan sonra adamın görüş alanından uzaklaştırdı, ama etrafta bu kadar çok insan varken gidecek yer yoktu.

Arka tarafta bir oda açıldı ve çoğu işçi olan bir düzine insan dışarı çıktı. Dışarı çıkmaları biraz olsun yakın mesafeyi rahatlattı ve o da geri çekildi. Kapı kapandığında gürültü seviyesi de azaldı, böylece hancının sesi gürültünün üstünden duyulabildi.

"Evet, evet lordum. Odanızı hemen hazır edeceğimizden emin olabilirsiniz."

Julianna dönüp biraz önce yanlarında duran adamın altın sarısı saçlarını kalabalığın üzerinde gördü. Ne zaman gitmişti? Onun gittiğine tanık olmamıştı ama belki de bunun nedeni arkadaşına bakmakla meşgul olmasıydı.

Beyefendi durdukları yere doğru ilerledi. Onların önünde durarak eğildi. "Bu görevi üstlendiğim için lütfen beni bağışlayın, ancak bu koşullar altında umarım buna izin verilir. Ben Kettering Lordu Bingham, bu da yol arkadaşım Bay Kaye."

Bayan Barker'ın daha önce yüzünde beliren alaycı ifade yerini hayranlık dolu bir ifadeye bıraktı. Şalını sıkıca üzerine çekti ve Lord Bingham'a elini uzattı. "Ben de Bayan Barker'ım."

Onun elini tuttu ve eğildi. Julianna bakakaldı.

Kadın gözlerini kırptırdı, sanki beş kırk yaşında değil de bir yirmi yaşında bir kadınmış gibi. Lord Bingham da çok genç sayılmazdı. Otuzlu yaşlarında bir adam gibi görünüyordu. Yine de görünüş aldatıcı olabilirdi, özellikle de saçları hafifçe dökülmüş bir adam için. Hiçbir şekilde kel değildi ama saçlarının kenarları alnında belirgin bir şekilde tepe yapıyordu. Geniş kaşları ve ciddi ifadesiyle ona bir bilgin görüntüsü veriyordu.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Barker." Elini eğerek uzattı. "Bunların kızlarınız olduğunu varsayabilir miyim?"

Bu, şaperonlarının yüzündeki gülümsemeyi silip süpürdü. Elini geri çekti. "Onlar değil. Bunlar benim suçlamalarım." Dudakları sanki bir limonu ısırılmış gibi büzüldü. Kendini bu kadar aptal yerine koyduktan sonra bir lorda konumunu itiraf etmek gerçekten de buruk olmalıydı.

Eliyle önce Beth'i işaret ederek ona hak ettiği saygıyı gösterdi. "Bu Bayan Haynes."

İki adam da eğildi.

"Ve bu da Bayan Julianna Haynes."

Lord Bingham eğildi ama Bay Kaye onun eldivenli elini tutup öptü. "Benim için bir zevkti."

Göğsünde bir çırpınma başladı ve tüm vücudunu sarmakla tehdit etti. Ama Bayan Barker onun kolunu nazikçe kavrayarak elini adamın elinden çekti ve Julianna'yı arkasında bir pozisyona yönlendirdi.

"Evet, bizim için oda olup olmadığını görmek için ev sahibiyle tekrar konuşmalıyız."

"Var," dedi Lord Bingham kendinden emin bir şekilde. "Şu anda bile onları hazırlatıyorum."

"Çok nazıksınız," dedi Beth, nazik sesi ilk kez konuşmaya katılıyordu. Lord Bingham ona döndü, sanki ilk kez onu kabul ediyor gibiydi.

"Öyle bir şey yok hanımefendi. Bir centilmen olarak bu benim görevim." Beth bakışlarını kaçırmadan önce ona ürkek bir gülümseme attı. Başka biri onun ilgisiz olduğunu düşünebilirdi ama Julianna buna kanmadı. Daha yakından bakınca Beth'in yaka çizgisinin üzerinde yükselen leke izini gördü. Görünüşü

Julianna'nın kalbini sevinçten zıplattı.

Bunca yıldan sonra kız kardeşi gerçekten biriyle yeniden ilgileniyor muydu? Eğer öyleyse, Julianna'nın işi başından aşkındı. Bu beyefendilerle bu handa sadece bir geceleri vardı. Bu yeterli bir zaman değildi. Sabahleyin kendi yollarına gideceklerdi ve Beth'in gözlerini tekrar ne zaman birine açacağını kim bilebilirdi?

Julianna'nın bakışları arkadaşına bakan Bay Kaye'e kaydı. Onu daha yakından tanımaktan da çekinmezdi. Belki de o-

"Hanımlar," dedi, "biz beklerken biraz akşam yemeği için bize katılabilir misiniz? Eminim Kaptan Bingham özel bir salon ayarlamıştır bile."

Lord Hazretleri arkadaşına bir bakış attı, kaşlarını çattı, sonra boğazını temizledi. "Evet, öyle. Bize katılmaz mısınız?"

Beth başıyla onayladı. "Memnuniyetle. Tekrar teşekkür ederim."

Ve böylece Bay Kaye mükemmel bir fırsat yaratmış oldu. Julianna gülümsedi. Mükemmel bir müttefik olabilirdi ve görünüşünün hoş olması da hiç fena değildi.

Julianna kalın yahninin son birkaç lokmasının tadını çıkardı. Şimdiye kadar yediklerinin en iyisi değildi ama hana girdiklerinde çok acıkmıştı ve şimdi bile ikinci bir kâseye sahip olmayı diliyordu. Kalın kahverengi ekmekten bir dilim daha yemekle yetinmek zorunda kalacaktı.

Bir dilim almak için uzandı ve eli Bay'a çarptı. Kaye's.

"Affedersiniz." Gülümsedi.

Bir kıkırdamayı bastırdı. Bayan Barker'ın yaptığı gibi saçma sapan davranmasına gerek yoktu. "Teşekkür ederim." Son ekmek parçasını aldı. "Bölüşmek ister misiniz?"

"Hayır, lütfen devam edin. Zaten çok fazla yedim."

Julianna bir parça koparıp ağzına attı ve çiğnerken gülümsedi. Sonra bakışları Bayan Barker'ın kaşlarını çatmasına takıldı. Fosforlu saçlı kadın dikkatle ekmeğe ve tekrar Julianna'nın boş kâsesine baktı, ne demek istediği gayet açıktı. Nedense ejderha her zaman Julianna'nın masadaki erkekler kadar yememesi konusunda ısrar etmişti. Bir şekilde kadın olduğu için iştahlı olamayacağı gibi aptalca bir düşünceydi bu.

Yine de ekmeğin içine girmeye başlamıştı bile. Kadın ne yapmasını istiyordu, geri koymasını mı? Bu onu yemekten çok daha uygunsuz bir davranış olurdu.

"Bayan Barker," dedi Bay Kaye, "Sizi Yorkshire'a getiren nedir?"

Ejderha yüzündeki buruşuk ifadeyi düzeltti. "Biz sadece buradan geçiyorduk, efendim. Bayan Haynes Noel'i Westmorland'daki amcalarının yanında geçirmeleri için davet edildi. Babaları kendini biraz kötü hissettiği için onları benim götürmemi istedi."

Julianna alaycı bir şekilde homurdanmak istedi. Babası bir öküz kadar sağlıklı ve sağlamdı; sadece seyahat etmekten hoşlanmıyordu, özellikle de çok az sevgi beslediği amcalarını görmek için.

Ancak Julianna onun tek nedeninin bu olduğuna inanmıyordu. Muhtemelen Dul Westwood'un peşine düşerken ikisinin de yoldan çekilmesini istiyordu. Kızlarının yakın bir zamanda evlenmesini istemezken, Beth'den sadece beş yaş büyük bir kadına kur yapmaya zaman bulması garipti. Eğer onunla evlenirse, biri hâlâ liderlik koltuğunda oturan üç erkek kardeşe sahip olacaktı.

"Bu ziyaretten pek memnun görünüyorsunuz, Bayan Julianna."

Lord Bingham'a gözlerini kırpıştırarak baktı ve Haverton'a yapacağı ziyareti iple çekmediğini neden düşündüğünü anlamaya çalıştı. Tam tersine, Waverly Teyzesini çok özlemişti. Annesinin tek kız kardeşi olarak kalbinde özel bir yeri vardı.

"Bağışlayın ama yüzünüzü buruşturdunuz." Elindeki kaşıkla ona işaret etti.

Beth'e baktı ve kız kardeşi başıyla onayladı. Ne kadar utanç verici. "Ben... dudağımı ısırdım."

"Ah." Lord Bingham elindeki kaşığı yahnisine daldırdı.

"Aslında amcamızı ve teyzemizi göreceğim için oldukça memnunum. Uzun zaman oldu ve yeniden tanışmak güzel olacak."

"Kendinizi yeniden tanıyacağınız kuzenleriniz de olacak mı?" Bay Kaye sordu. Gözlerinde, sorusunda ince bir anlam olduğunu düşündüren belli bir pırıltı vardı.

"Hayır. Teyzemiz ve amcamızın çocuğu yok."

Bay Kaye öne doğru eğildi. "Çok yazık, ama sanırım sizi ve kız kardeşinizi bu yüzden davet ettiler. Noel'de evde yalnız kalmaktansa gençlerin ilgisini çekmek daha iyi."

Beth peçetesiyle yanaklarını kuruladı. "Yalnız kalacaklarını hiç sanmıyorum. Eğer Waverly Teyze'nin bu konuda söyleyecek bir şeyi yoksa. Amcamın da yeğenleri var ve her zaman şu ya da bu aileyi ağırlıyorlar."

Beyler birbirlerine baktılar; kaşları kalktı.

"Teyzeniz General Arnold Waverly'nin karısı olamaz, değil mi?" Lord Bingham sordu.

"Öyle. Onu tanıyor musun?" Beth iki adamın arasına baktı.

"Onu tanıyor musun?" Bay Kaye söyledi. "İkimiz de onun emrinde çalıştık."

Julianna kâsesinin üzerine eğildi. "Yaptın mı? Bu harika."

Lord Bingham kaşığını, kâsesinin yanına gelene kadar hareket ettirdi. "Dahası, biz de General Waverly'ye doğru yola çıktık. Teyzen de Noel'i Haverton'da geçirmemiz için bizi davet etti."

Beth'in sarı kaşları o kadar yükseldi ki alnındaki buklelerin arkasına saklandılar. Julianna da en az onun kadar şaşırılmıştı. Gözleri Beth'in aynı mavi gözleriyle buluştu. Bütün tatili bu harika beyefendilerle mi geçireceklerdi?

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve Beth başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. Artık çok geçti. Julianna'nın zihni çoktan gelecek için türlü planlar yapmaya başlamıştı. Başka ne zaman babaları olmadan iki yakışıklı beyefendiyle neredeyse beş hafta geçireceklerdi ki?

Sonra Beth'in başı çatık kaşlı Bayan Barker'a doğru eğildi. Ah, evet. Ejderha hâlâ onları takip ediyor ve eğlencelerini bozuyordu.

"Aynı General Waverly'den bahsettiğimize emin misiniz?" Bayan Barker burnunu çekerek konuştu. "Yeğenleri evdeyken iki bekâr beyefendiyi tatillerini geçirmeleri için davet ettiğini düşünemiyorum."

O haklıydı. Waverly Amca, teyzeleri önermediği sürece kimseyi davet etmezdi. Ama amcası babalarını hiç sevmemişti ve bu yüzden ona karşı gelmek için her şeyi yapabilirdi. Julianna onun biraz mesafeli ve zorba olabildiğini kabul etmek zorunda kalsa da, babalar arasında o kadar da kötü değildi. Onları her zaman yanında ister, giysiler ve mücevherlerle cömertçe donatır ve bol miktarda toplu iğne parasına sahip olduklarından emin olurdu. Genel olarak erkekler için tuhaf bir durumdu bu, ama özellikle askerler için. Bazı arkadaşlarının babaları, kızlarını okuldan çıkar çıkmaz ilk uygun erkeğe rehin vermeye çok hevesliydi.

"Anladığım kadarıyla oldukça büyük bir insan topluluğu olacak." Bay Kaye, kâsesi uzun süredir boş olmasına rağmen kaşığını sıkıca kavradı.

Julianna uzanıp elini onun elinin üzerine koyarak gerginliğini hafifletmek istedi. Bayan Barker da onu sinirlendiriyordu ama kadının varsayımları yüzünden heyecanlanmanın bir yararı yoktu. Waverly Teyze ve Amca'nın düzenlemeleri hakkında her şeyi bilmiyorlardı.

Lord Bingham oturduğu yerden kalkarak Julianna'nın yanında oturan yakışıklı adama dokunma arzusu aklını yenmeden önce aklını başına getirdi ve neyse ki Bayan Barker daha fazla bir şey söyleyemeden sözünü kesti

.

"Sanırım hepimiz yatmalıyız. Yarın önümüzde uzun bir yolculuk günü var," dedi Lord Bingham. Yavaşça Beth'in sandalyesini çekti ve Beth ona minnettar bir gülümseme verdi.

Julianna, Beth'in hayranlık dolu bakışları karşısında koltuğunda mutluluk dansı yapmak istedi. Lord Bingham bunu bilmiyor olabilirdi ama şu anda yeni bir kayınbirader için en iyi ihtimali haline gelmişti ve bunu gerçekleştirmek için sadece beş haftası vardı.

Bay Kaye onun da sandalyesini çekti ve ayağa kalkmasına yardım ederek daha önce arzuladığı dokunuşun küçük bir örneğini ona verdi. Eğilerek fısıldadı, "Ben de gördüm."

Sırıttı. "Belki biraz yardımla onları mutluluğa kavuşturabiliriz."

"Muhtemelen küçük bir yardımdan çok daha fazlası gerekecektir.

Maalesef Bingham yavaş hareket ediyor." "Ne kadar yavaş?"

"Pekmez gibi."

Kıs kıs güldü ve Bayan Barker ona ters ters baktı. Görünüşe göre azar işitecekti ama Bay Kaye'le birlikte kız kardeşiyle arkadaşının arasını yapabilirlerse buna değecekti.

Özel salondan çıktıklarında, Bayan Barker önlerindeydi, Julianna fısıldadı, "Ben meydan okumaya hazırım, ya sen?"

Bay Kaye sırıttı. "Kesinlikle."

Chapter Three

Beth gümüş saplı fırçayı saçlarında gezdirirken sessizce kendi kendine sayıyordu. Annesi her zaman, güzel saçlara sahip olmak için saçların fırçalanması gerektiğini söylerdi.

Sabahları yüz kere, akşamları da yüz kere... Saçları beline kadar dökülmeseydi bu çok kolay olurdu. İnsanın güzellik için yapması gereken şeyler. İç çekti.

"Bu gece aklının nerede olduğunu biliyorum," dedi Julianna, ortak yataklarında karnının üzerine çökerek. Neyse ki Bayan Barker'ın kendi odası vardı da onun onaylamayan bakışları olmadan özgürce konuşabiliyorlardı. Eğer odada olsaydı, Julianna'yı bu hanımefendiye yakışmayan davranışından dolayı kesinlikle azarlardı.

"Peki nerede?"

"Yakışıklı bir lordun yanında."

Beth kaşlarını çatı. "Ne? Neden böyle düşündün ki?"

"Ona nasıl baktığınızı gördüm."

"Minnettarlıkla demek istiyorsun. Jule, bir adamın bize karşı nazik olması onun için her şeyi göze almamız için bir neden değil."

Julianna elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. "Ama boynunun kızardığını gördüm. Birinden hoşlanmadığın sürece asla kızarmazsın."

"Ya da ben utanıyorum."

"Posh. Herhangi bir şey karşısında nadiren utanç duyuyorsunuz." "Nadiren sergilemem, utanmadığım anlamına gelmez.

hissedin."

"Bence kaçırıyorsun. Aşağıda olanlardan çok daha kötü utanç duyabileceğin pek çok zaman oldu ve yine de bir kez bile cildinin kızardığını görmedim. Edward'a aşık olduğunda, sen-"

Beth'in içinden acı fişkırdı.

"Jule, dur." Beth fırçayı yere bıraktı ve koltuğunda döndü. Julianna ağzını kapatmıştı, gözleri pişmanlıkla irileşmişti.

"Çok özür dilerim, Bethie. Sadece ağzımdan kaçtı."

Beth nefesini verdi ve bakışlarını yere indirdi. Julianna'nın elinde değildi; tutkulu ve aceleliydi, Beth'in bazen olmak istediği iki şeydi bu. Böyle bir yaşam sevincine sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

Yine de bu huyu sık sık küçük kız kardeşinin başını derde sokuyordu ve bunların çoğundan Beth onu kurtarmak zorunda kalıyordu. Julianna en düşünceli insan olabilir ve bir sonraki anda Beth'in unutmayı tercih ettiği adamın adını anmak gibi en incitici şeyleri söyleyebilirdi.

"Seni affediyorum," dedi sonunda. "Ama lütfen sözlerin konusunda daha dikkatli ol Jule. Unutma ki kelimeler ateş gibidir, bir odayı ısıtabilir ama aynı zamanda insanın evini de yakabilir."

Julianna ellerini indirdi ve başını öne eğdi. "Biliyorum. Sadece seni en son ne zaman bu kadar derin bir şekilde kızarıırken gördüğümü belirtmek istedim. Düşüncesizlik ettim."

Beth ayağa kalktı ve elini onun omzuna koydu. "Kendine bu kadar yüklenme. Yüzümün kızarmasına gelince, Bayan Barker'ın Lord Bingham'ın dikkatini çekmeye çalışarak yapmacık davranmasından utandım. Onu suçlayamam. Çok yakışıklı bir adam ve insan ister istemez

ama karakterinden etkilendim, ama bu kadar haysiyetsiz davranmak onun karakterine çok aykırıydı."

"Bunun onun karakterine aykırı olduğunu düşünmüyorum. Unvanlara ve bağlantılara ne kadar önem verdiğini biliyorsun. Bize eşlik etmekten bıkmış durumda ve zengin bir lord ona ilgi gösterse, ister genç ister yaşlı olsun, kendini o adamın kollarına atacağından hiç şüphem yok."

"Bu hiç cömertçe değil,
Julianna." "Ama doğru."

Beth'in hain dudakları yukarı doğru çekildi. Bu gerçekten de Bayan Barker'ın doğru bir özetiydi. Son birkaç yıldır yeterince şikâyet etmişti. Kocasını öldüğünde onu bu kadar zor durumda bırakmasaydı, onlara eşlik etmeyi asla kabul etmezdi. Avantajlı bir evliliği tercih ederdi.

"Aynı fikirde olduğunu görüyorum." Julianna yatak örtülerini geri çekti ve altlarına sokuldu. "Şimdi gel uzan. Geç oldu ve sabah erken kalkacağız."

"Aslında yatağın soğuk olduğunu ve ikimizle daha sıcak olacağını söylüyorsun."

"Burası cereyan yapıyor."

Beth başını salladı. "Hayır, sen sadece her zaman üşürsün ama geç oldu."

Yorganın altına girdi ve Julianna dönüp ona baktı. "O gerçekten çok yakışıklı, biliyorsun. Bunu senin de görebildiğine sevindim."

Kekeleyerek bir kahkaha attı. "Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Ne?" Julianna'nın kocaman masum gözleri çok yapmacıktı. "Ben sadece senin zaten belirttiğin şeye işaret ediyordum."

"Ve aklımın beyefendiden uzaklaşmadığından emin olmak için." Beth kız kardeşiyle yüzleşmek için yan döndü. "Jule, ben kör değilim. Yemekte çöpçatanlık yapan yüzünü gördüm ve hiç de ince davranmıyorsun."

Julianna iç çekti. "Ben sadece senin yeniden mutlu olmanı istiyorum. Biliyorsun, bu muhtemelen babamın uzun bir süre gözünün önünden ayrılmamıza izin vereceği tek zaman; bu fırsatı iyi değerlendirmeliyiz."

"Neymiş o?"

"Kocaları güvence altına almak için bir şans."

"Bizim kocaya ihtiyacımız yok, Julianna. Babam geçecek olursa bize yetecek kadarını ayırdı. Önümüze çıkan ilk yakışıklı adama kendimizi atmaya gerek yok. O zaman Bayan Barker kadar savunmasız oluruz."

Julianna sırttı. "Yaşlı ejderha konusunda benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum."

"O kadar yaşlı değil," dedi Beth.

"Her zaman söyleyecek nazik bir şey arıyorum, ama görüyorum ki onun bir ejderha olduğunu inkar etmemişsiniz."

"Sanırım biraz kaba ve pullu olabiliyor." Bir gülümseme savunmasını aştı.

Julianna kıkırdadı. "Ve ne zaman huysuzlansa ateş püskürüyor."

"Ayrıca sarımsak ve eski şalgam gibi kokuyor." Beth arkadaşları hakkında kötü konuştuğu için kendini biraz suçlu hissetti.

"Aferin kızıma, içinde olduğunu biliyordum."

"Kötü ruhlu olmak için mi?"

"Hayır, doğruyu söylemek gerekirse. Her şeyin iyi tarafını görmek zorunda değilsiniz."

"Evet, ama bazı gerçeklerin konuşulmasına gerek yoktur, özellikle de herhangi bir iyileşme sağlamadan bir kişiyi incitecekse. Siz ve ben Bayan Barker'ın elinde olmadığını bildiğimiz halde onun nasıl koktuğunu konuşmanın ne faydası var?"

Julianna'nın gülümsemesi düştü. İkisi de kokunun Bayan Barker'ın kötü dizleri için kullandığı merhemden geldiğini biliyordu.

"Sanırım bu doğru. Öyle olsa bile, önünüzde ne olduğunu görmek ve onu mazur göstermeye çalışmamak daha iyidir. İki yakışıklı beyefendinin tesadüfen aynı handa durması ve aynı yere gitmesi gibi

ev partisi. Bunun yıldızlarımızda nasıl yazılı olabileceğini göremiyor musunuz?"

"İki mi?" Beth biraz daha yaklaştı. Julianna ona baktı, ateşin loş ışığında yanakları pembeleşiyordu. "Bence hanımefendi kendi eğilimini barındırıyor."

Julianna kıkırdadı. "Belki biraz."

"Biraz mı?"

"Bay Kaye şimdiye kadar gördüğünüz en yakışıklı beyefendi değil mi?"

"Beni çoktan Lord Bingham ile eşleştirmişken nasıl olabilir?"

Kıkırdamalar devam etti ve Julianna, Beth gözlerini bir an daha açık tutamayana kadar konuşmaya devam etti. Ablasının önümüzdeki haftalar için duyduğu heyecanı duymak güzeldi ama Beth bu partinin de diğerleri gibi sıradan geçeceğine inanmaya daha meyilliydi. Eğleneceklerdi ama bir avuç güzel anıdan başka bir şeyle ayrılacaklarına dair pek umudu yoktu.

En azından iyi olacaklarını umuyordu. Julianna için isteyeceği son şey, kendisinininkini yansıtan olumsuz bir deneyim yaşamasıydı. Kimsenin bu kadar acı verici anılara ihtiyacı yoktu.

Sabah çok çabuk gelmişti ama Beth ayağa kalktığı anda Julianna çoktan giyinmeye başlamıştı.

"Sevgili ol, Bethie, ve bağcıklarımı sık lütfen."

"Erken kalkmışsın." Beth battaniyeyi kaldırdı ve soğuk hava içeri doldu. Battaniyeyi tekrar yere bıraktı. "Nasıl ayaktasın, hem de vardiyanda?"

"Şimdi kim soğuktan şikayet ediyor?" Julianna sırtıttı, sonra ateş çubuğunu aldı ve için için yanan kömürleri karıştırdı. "Acaba neden bu sabah kimse ateşi yakmaya ya da en azından bize daha fazla kömür getirmeye gelmedi?"

"Han oldukça dolu."

Julianna karşıya geçti ve yatağın Beth'in tarafına oturdu. "Bu doğru."

Beth yorganın altından uzandı ve kız kardeşinin kısa paçalarının bağcıklarını sıkılaşına kadar ustalıkla çekti. "İşte oldu. Şimdi bana sürekli üşüyen kız kardeşimin neden şimdiden kalkıp neredeyse giyinmiş olduğunu açıklayabilir misin?"

"Sebebi yok."

Julianna'nın yanaklarındaki kızarıklık aksini söylüyordu. Beth dudak büktü. "Berbat bir yalancı olduğunu biliyorsun Jule; ikimizi de evlendirme sevdan yüzünden böyle olduğunu kabul etsen iyi olur."

"Bu bir karasevda değil. Bu değerli bir hedef. Sonsuza dek babamın yönetimi altında mı yaşamak istiyorsun? Peki ya Dul Westwood'un peşine düşmesi? Sen-"

"Dul Westwood mu? Ciddi olamazsınız. Babam asla yarı yaşında birinin peşine düşmezdi ve onun da babamı kabul edeceğinden şüpheliyim."

Julianna ayağa kalktı. "O kadar kör olamazsın, Bethie. Westwood Evi'ni bu kadar sık ziyaret etmesinin başka ne sebebi olabilir? Ona nasıl baktığını görmedin mi? Bizimle çay içmek için uğradığı onca zaman? Her iki tarafın da dikkatini çekmişken bu sadece bir zaman meselesi."

Beth yorganı çenesine kadar çekerek Julianna'nın sözlerine karşı bir kalkan olarak kullandı, ama battaniyeler gerçeği dışarıda tutamadı. Geçmiş konuşmaların parçaları kafasının içinde uçuşuyordu. Babası, annesinin ona bir oğul vermiş olmasını diliyordu. Bayan Barker, Dul Westwood'un gençliğine ve kibarlığına dikkat çekti. Dul kadının kendisi bile daha fazlasını soruyordu.

evleri ve mülkleri hakkında her zamankinden daha fazla soru sordu. Şimdi her şey anlamlıydı... ve acıtıyordu.

Babası Edward'la yaşadığı skandaldan sonra Beth'e bir ev sözü vermişti. Aralarındaki bağın derinliğini sadece iki aile bildiği için skandal belki biraz abartılı olmuştu ama belli bir beklenti vardı. Edward'ın onu terk etmesi hem kamuoyunda hem de özel hayatında iz bırakmıştı. Kalbini bir başkasının zarar görmesi için asla vermek istememişti. Hayworth Hall sonsuza dek onun evi olmak zorundaydı.

Ama babam dul kadınla evlenirse, yerinden olacaktı. Kendini bildi bileli Hayworth Malikânesi'nin idaresinden sorumluydu ve şimdi üvey kız konumuna, yani kendi evinde bir ziyaretçiye indirgenmiş olacaktı. Dul Westwood'un, kendi üç çocuğuna ve gelebilecek diğerlerine yer açmak için onu ve Julianna'yı bir an önce evden çıkarmak isteyeceği kesindi.

Julianna sesinde şefkatle, "O kadar da kötü değil," dedi.

Beth ona odaklandı ve Edward ona başka biriyle evlendiğini ilk söylediğinde kız kardeşinin takındığı acıyan ifadeyi fark etti. Acımaktan nefret ederdi.

Doğrulup yorganı üzerinden attı. "O kadar da kötü olmayan ne? Soğuk mu? Hava oldukça serin." Çoraplarını aldı, giydi ve bağcıklarını iyice çekti.

"Dur, yardım edeyim." Julianna elini uzattı ama Beth geri çekildi.

"Bağcıklarım onları kendim kolayca yerleştirebileceğim kadar uzun, teşekkür ederim." Onları bağladıktan sonra yün k o m b i n e z o n u n u aldı ve bolluğunun soğuğu önleyeceğini umarak kat kat giyinmeye başladı. Ne yazık ki yolculuk kıyafetleri konusunda Julianna'nın yardımına ihtiyacı vardı; düğmeler arkaya öyle bir şekilde yerleştirilmişti ki hepsine yetişemiyordu. Koyu mavi elbise yerine oturduğunda, kız kardeşinin açık kahverengi elbisesini iliklemesine yardım etmek için döndü.

Elbiselerin kesimleri neredeyse aynıydı; uzun kolları omuzlardan biraz kabarıyor ve yüksek yakaları soğuktan korunmak için tasarlanmıştı. Belki en şık elbiseler değillerdi ama amaçlarına hizmet ediyorlardı.

"Gerçeklerden sonsuza dek kaçamazsın, Bethie." Julianna kalın yün spencer'ını giydi. "Babam evlenecek. Büyük olasılıkla sezon başlamadan önce. Kız kardeşin olacak kadar genç bir üvey anneden emir almak istiyor musun gerçekten?"

"Dur, Julianna."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Beth kürklü kürkünü eline aldı ve var olmayan küçük kardeşler için bir mürebbiyeye dönüşme düşüncesini bir kenara itti. Bu çok saçma bir fikirdi. Babası onu asla hizmetçiliğe zorlamazdı. Ama hayatının geri kalanında ne yapacaktı?

Beth'in eli içgüdüsel olarak annesinin ölmeden önce ona verdiği kalp şeklindeki gümüş madalyonu ovmak için kalktı. Hayat çok bunaltıcı hale geldiğinde bu hareket ona sükûnet getiriyordu.

"Olabilir," dedi yavaşça. "Ama bu bizim için bir konum değişikliği anlamına gelmediği gibi, tanımadığımız adamların kollarına düşüncesizce atlamamız gerektiği anlamına da gelmez. Ben, kendi adıma, hayattaki durumumdan memnunum." Beth bu yalan karşısında dudağını ısırdı. En son ne zaman gerçekten mutlu olmuştu?

Zihninde Edward'ın ela kahverengi gözleri ona bakıyordu. Onun kendini açıklayacağından emindi. O anda nasıl da yükselmişti, ama bir sonraki anda yere çakılmıştı. Soğuk, nasırlı bir yeryüzüne... Onun için çok az umut ve hiç neşe kalmamıştı. Edward'ı saçlarını toplayacak yaşa geldiğinden beri seviyordu ve o da sevgisine karşılık verdiğini söylemişti, ta ki vermediği güne kadar.

Julianna'nın eldivenli eli onunkinin içine kaydı. "Berbat bir yalancısın, biliyorsun."

Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu ikimiz için de geçerli."

İkisi de güldü ve Julianna onu kucaklamak için kendine çekti.

Adımlama Geri, Beth dedi, "Shall Biz sadece Keyfini çıkarın Tatilimiz mi? Hiçbir plan ya da yaklaşan bir nişan yok." Julianna onu incelerken yumuşak pembe dudaklarını sıktı. Beth nefesini tuttu, kız kardeşinin konuyu kapatacağını ve böylece son bir Noel tatilinin tadını çıkarabileceklerini umuyordu

hayatları sonsuza dek değişmeden önce.

"Pekala, Bethie. Artık Baba ve Dul Westwood hakkında konuşmak yok."

"Ve-"

Kapı sert bir şekilde çalındı ve biri kolu salladı.

"Kim o?" Beth aradı.

Bayan Barker'ın öfkeli sesi cevap verdi. "Benim. Şimdi bu cereyanlı salonda ölmeden önce beni içeri alın."

İki kız da göz göze geldi. Julianna kendi gözlerini devirdi ve Beth de Bayan Barker'ın sinir bozucu arkadaşlığına bir gün daha dayanabilmek için ihtiyaç duyacağı sabır için dua ederek uzun ve yavaş bir nefes verdi.

Kapıya doğru ilerledi ve kilidi açmak için anahtarı kullandı. "Ne tür bir kuruluş burası?" Bayan Barker içeri girdiğinde şikayet etti. "Kahvaltı tepsisi yok ve ateş de çok az." Beth ve Julianna'nın tüten ocağına doğru döndü. "Bu da ne böyle? Neden hiç ateşiniz yok?"

"Hizmetçi yakmaya gelmedi ve kömürümüz bitti."

"Kabul edilemez. Bu hanın aşağılık hizmeti yüzünden ikinizden biri soğuk algınlığına yakalanırsa babanız kellemini alır."

"Önemli değil," dedi Julianna. "Gitmeye hazırız. Ortak salona gidip kahvaltı edelim, sonra da yolumuza devam ederiz."

Bayan Barker açık kapıya doğru dönerken homurdandı ve Julianna Beth'e komplocu bir gülümseme attı.

"Belki," diye fısıldadı, "erkekler de yemek yememiş olur ve tekrar birlikte yemek yiyebiliriz."

"Jule, çöpçatanlık yok dedim."

Kız kardeşi sırtıttı. "Hayır, babamın maçı hakkında konuşmak yok demiştin."

Sonra o daha itiraz edemeden Julianna odadan çıkıp gitti ve Beth'i isteksiz bir gülümsemeyle baş başa bıraktı. Julianna iyimser değilse hiçbir şeydi.

Chapter Four

Daniel koştu aşağı ve merdivenler için yakalamak yukarı Bingham ile. Bu oldu hala garip atıfta bulunarak için zorlu kaptan Yani gayri resmi olarak. Bir yandan daha kk yapı olarak, her zaman bir şekilde onu örnek almıştı. Bingham iyi organize olmuş, sosyal açıdan becerikli ve neredeyse korkusuz biriydi. Bütün Daniel'de olmayan şeyler.

Daniel arkadaşına yetişmeye çalışarak köşeyi dönerken, hancı ona çılgınca bir işaret yaptı. O da kayarak durdu.

"Bay Kaye, Bayan Haynes sizi salonda bekliyor."

"Beni mi bekliyorsun?"

"Ve Lord Bingham. Kahvaltınız neredeyse hazır." Bingham Daniel'ın kulağına o kadar yakın bir sesle, "ok iyi," dedi.

sıçradı. Ne zaman geri dönmüştü?

"Biraz gergin olabilir misin, Kaye?" Bingham onu bir aşağı bir yukarı szd. "İyi uyudun mu?"

"Tamam." Daniel ensesini ovuşturdu. Kısa süre önce salonda oturan neşeli bir sarışının gördüğü büyüleyici rüyayı saymazsak iyiydi. Kötü bir rüya olduğundan değil, sadece canlılığının onu çok erken uyandırmış olmasından.

Erken. Bu kelime aklına takıldı. Kadından etkilenmek için henüz çok erkendi. Yirmi altı yıl boyunca pek çok kez kur yapma fırsatı bulmuştu ama hiçbir kadın onu bu kadar çabuk kendine çekmemişti. Yıllar içinde kendini birkaç kadına hızla çekilmiş bulduğu için bu da bir şey ifade ediyordu.

Altın sarısı bukleleri ve bir avuç çil serpiştirilmiş küçük burnuyla güzel olduğu kesindi ama Bayan Julianna'nın zeki mavi gözlerindeki muzip pırıltı, kız kardeşinin ilgisini fark ettiğinde onu kendine çekmişti. Bu, tanıdığı kadınlarda nadiren gördüğü şakacı bir yönü gösteriyordu. Hepsi onun zevkine göre fazla ağırbaşlıydı. Birlikte gülebileceği, küçük şakalar yapabileceği ve evet, hatta komplo kurabileceği birini istiyordu.

Önünde görebildiği tek şey büyüleyici bir kadınla geçireceği beş muhteşem haftaydı. Beklentilerini ölçülü tutması ve bir şeylere körü körüne atılmaması gerektiğini biliyordu ama hızını ayarlama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Bingham elini yüzünün önünde salladı. "Kaye. İyi olduğuna emin misin?"

Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Çok iyi, sadece açım sanırım. Bayanlara katılalım."

Arkadaşı kuşkulu görünüyordu ama döndü ve onunla birlikte salona doğru yürüdü. İçeride Bayan Barker yüksek sesle yulaf lapasının kıvamından şikâyet ediyordu.

"Tek söylediğim, çok daha lezzetli hale getirmek için su miktarını azaltabilecekleri."

"Şu anda doyurulması gereken çok sayıda misafir var." Bayan Haynes ağzına bir kaşık koydu. Ardından gelen yüz buruşturması cömert sözlerini yalanlıyordu.

Daniel, "Günaydın," dedi ve Bingham'la birlikte masadaki yerlerini alırken hanımlara oturmalarını işaret etti.

"Birazdan çiroz gelecek lordum," dedi hancı kapı aralığından. "Bize sadece biraz zaman verin."

Bingham başıyla onayladı ve Daniel neden önce hanımlara ikram edilmediklerini merak etti. Yine de bu yolculuk ona sıradan bir beyefendiye kıyasla bir lorda ne kadar hürmet gösterildiğini öğretmişti. Her durakta onlarla bu kadar çabuk ilgilenilmesi onu hâlâ şaşırtıyordu.

Bingham hanımlara, "Umarım hepiniz iyi dinlenmişsinizdir," dedi ama bakışları yaşlı Bayan Haynes'e kaydı.

Daniel Bayan Julianna'nın gözleriyle karşılaştı ve ikisi de gülümsedi. En azından Bingham'ın tarafında bir ilgi olduğu belliydi, ama Daniel bir gece önce onu sorgulamaya çalıştığında, *'böyle saçmalıkları'* tartışmayı kesin bir dille reddetmişti. Yine de bunun bir önemi yoktu. Gözler yalan söylemezdi ve Bingham'ınki şu anda çok şey anlatıyordu.

Bayan Haynes başını eğdi. "Yeterince iyi. Ya siz Lord Hazretleri?"

"Yataklar yeterliydi ama General Waverly'ninkine ulaşmak güzel olacak. Alt katta olup bitenleri duyamayacağınız bir odayı tercih ederim. Özellikle dün gece oldukça yüksek sesle konuşan bir adam vardı. Ancak umarım inci saplı piposunu bulabilir, zira onu kaybettiği için çok üzgündü."

"Ah canım, bu insanın duymak isteyeceğinden biraz daha fazla." Bayan Haynes hafifçe kıkırdadı.

Söylenen tek şey bu değildi, ama geri kalanı kadınların kulaklarına uygun değildi. Aslında Daniel'in kulaklarına da pek uygun değildi. Bu ona, Alfred ve Robert'ın, Eton'da bir atın ayağına basan seyisin küfürlerini duydukları zamanı hatırlattı. Annelerinin yeni keşfettikleri kelime dağarcığının genişlemesinden hoşlanmadıklarını söylemeye gerek yoktu.

"Bana sorarsanız burası son derece gürültülü bir yer oldu." Bayan Barker yüksek sesle burnunu çekti ve sanki kâsedden fırlayıp kendisine saldıracaktı gibi yulaf lapasına baktı. "Bu pis yeri, pek de makbul olmayan sakinleriyle birlikte terk ettiğim için oldukça rahatlayacağım. İnsan hancının

içeri alacağı insanlar konusunda biraz daha ihtiyatlı davranırdı."

Daniel kaşlarını çattı. Kimse bu oldukça kaba bayana fikrini sormamıştı ve Bayan Julianna'nın yüzündeki onaylamayan ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi hissetmişti. Kadın başkalarının hizmetteki birine uygunluğu hakkında oldukça rahat konuşuyordu. Bulunduğu mevki itibariyle, yol arkadaşlarına karşı biraz daha merhametli olması beklenirdi. Kadına bunu söylemek için ağzını açmıştı ki biri onu masanın altından tekmeledi.

Şüphelerini doğrulamak için aşağı baktı ve sonra Bayan Julianna'nın bakışlarıyla karşılaştı. Kadın başını hafifçe salladı ve adam açık kalan ağzını kapattı. Sadece fiziksel teması ilerletmek için bile olsa tekrar açmak istiyordu ama güzel kadını kızdırmak istemiyordu. Başını hafifçe salladı ve kadının ona attığı göz kamaştırıcı gülümseme, başka bir tekmeyle elde edebileceğinden çok daha büyük bir ödül oldu.

Neyse ki hancı söz verdiği çirozları getirmiş ve böylece hiçbirinin yaşlı kadının han ve misafirleri hakkındaki iddialarını doğrulamasına ya da yalanlamasına gerek kalmamıştı.

"Buradan amcamızın evine varmamız ne kadar sürer?" Bayan Haynes'in sorusu Daniel'ı hazırlıksız yakaladı.

Ne o ne de Bingham daha önce generalin evini ziyaret etmişti. İki kadının bu bilgiye daha aşina olacağını düşünmüştü. Görünüşe göre hepsi karanlıktaydı.

Bayan Haynes onun şaşkın ifadesi karşısında, "Beni bağışlayın," dedi. "Eskiden teyzemize yıllık ziyaretler yapardık ama Kendal'a son gidişimizden bu yana epey zaman geçti."

Bingham başıyla onayladı. "Tahmini mesafeye göre günün büyük bir kısmını alacaktır. Ama atları bir iki kez değiştirirsek amcanızın malikânesine akşam olmadan varmış oluruz."

Bütün gün sürecektir bir yolculuk fikri hanımların keyfini kaçırdı. Kız kardeşleri suçlamıyordu. Hava soğuktu ve yanlarında sadece huysuz arkadaşlarının olması uzun ve zorlu bir günü çok daha çekilmez hale getirecekti.

"Belki de monotonluğu kırmak için yolculuk boyunca birkaç kez yer değiştirebiliriz. Bayan Haynes, siz Lord Bingham'la gidebilirsiniz, ben de yolculuğun başında sizin arabanıza geçebilirim."

"Kesinlikle olmaz," dedi Bayan Barker öfkeyle. "Bu son derece yakışsız olur."

Daniel, "Hizmetçisini de yanında götürebilir," diye ısrar etti.

Bayan Julianna eğildi. "Bu yolculuğa hizmetçilerimizi getirmedik. Teyzem Waverly House'a vardığımızda bize bol bol yardım edeceğine söz verdi."

Bu bir sorundu. "Lord Bingham'ın uşağının da arabada olacağını bilmek sizi rahatlatır mı?"

"Hayır, olmaz. Aranızdan biri benimle ve kızlarla birlikte arabaya binebilir, ancak kızların itibarını, refakatsiz ve ilgisiz erkeklerle yolculuk etmelerine izin vererek riske atmayacağım."

Bingham dikkatini çekti ve kaşlarını çatı. Neyi yanlış yapmıştı? Kimseyi tehlikeye atmaya çalışmıyordu; sadece onları zorba refakatçileriyle yolculuk etme zorunluluğundan kurtarıyordu.

Bingham'a ters ters baktı ve adamın yüzü aydınlandı. Dönerek, "Bayan Barker, sanırım kızların benim arabamda birlikte yolculuk etmeleri uygun olur, siz de uşağımla gidebilirsiniz," dedi.

"Olmaz-"

"Birbirlerine eşlik edebilecekleri için bu tamamen kabul edilebilir; ayrıca yaşlı bir dulun bir hizmetçiyle ata binmesinde uygunsuz bir şey yok."

Bayan Barker'ın gözleri şok içinde açıldı. Daniel ağzından döküleceğini bildiği sözlerin tiradı için kendini hazırladı

Yaşlı diye çağrılınca kadından bir ses geldi ama gelmedi. Kadın birkaç kez homurdandı, sonra tabağındaki çirozu kesmekle o kadar meşgul oldu ki, Bingham'ın isteğine cevap verip vermeyeceğini merak etti.

Yine de bu aslında bir rica değildi. Daha çok kibar bir talep gibiydi. Anlaşılan Bingham, iki kız kardeşin refakatçileriyle birlikte seyahat etmelerinin ne kadar zor olacağından habersiz değildi. Ya öyleydi ya da bu değişikliği yapmak için kendi nedenleri vardı.

Daniel'in bakışları masadaki yüzlerde gezindi. Bayan Haynes ağzına bir lokma atarken sakın görünüyordu, ama gözlerindeki hafif kırışıklık bu değişiklikten duyduğu memnuniyeti gösteriyordu. Öte yandan Bayan Julianna'nın yüzünde dolu dolu bir gülümseme vardı ve gözleri onu sersemleten bir şekilde dans ediyordu. Bütün günü birlikte geçirme ihtimali onu da en az onun kadar heyecanlandırmıştı.

Ama onu şaşırtan şey arkadaşının yüz ifadesiydi. Bingham arkasına yaslanmış, yavaşça çiğniyor, önemli bir şeye odaklanmıyordu. Mutlu görünmüyordu ama memnun da görünmüyordu. Sol eli bıçağını tabağından tam çeyrek santim uzakta duracak şekilde hareket ettirdi, ardından çatalını diğer tarafa tam olarak yerleştirmek için hareket etti.

Gümüş eşyaları düşünmeden düzenlediğine göre özellikle gergin olmalı.

Bingham kucağındaki ketene uzanarak ağzını sildi, sonra keteni kucağına bıraktı, sağ eliyle düşmemesi için tutarak bezi mükemmel bir kare şeklinde katladı. Kesinlikle rahat değildi, hatta belki biraz perişandı.

Daniel, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmek için iki kadınla birlikte susmadan önce onu köşeye sıkıştırmak zorunda kalacaktı.

Yemeklerini bitirdikten sonra herkes çeyrek saat içinde avluda buluşmak üzere sözleşti. Bayan Julianna'nın yüzünde beliren muzip gülümseme, onunla tanışıklığını ilerletmek için sabırsızlanmasına neden oldu.

"Bizi tehlikeli bir duruma soktuğunun farkındasın, değil mi?" Bingham ona baktı, elleri arkasında sıkıca kenetlenmişti.

"Ne şekilde?"

"Bayan Haynes'in arabamızla gelmesinin nasıl görüneceğini bir düşünün."

"Centilmence demek istiyorsun. Hadi ama Bingham, ikimiz de Bayan Barker'la seyahat etmenin sıkıcı olduğunu biliyoruz. Bu yüzden onları kurtarmaya geldiniz, değil mi?"

"Sadece beni zorladığınız için. Konuyu açmasaydınız ve bir rahatlama beklentisi yaratmasaydınız müdahale etmezdim."

"Gerçekten, dostum. O tatlı hanımların dokuz saat boyunca refakatçilerinin sinir bozucu şikâyetlerini ve taleplerini dinlemelerine izin verirsin, arada da sadece hanlarda kısa molalar verirsin. Bu kadar zalim misin?"

"Şimdiye kadar ona dayandılar; eminim bir avuç saat onların sonunu getirmeyecektir."

"Hayır, ama rahatlama sağlayabilecekken..."

"Ben teklif *ettim*, bu yüzden beni azarlamana gerek yok. Umarım vardığımızda sadece Bayan Haynes'in değil, muhtemelen tüm ev halkının beklentilerini yükselttiğinizin farkındasınızdır."

"Bunun bir ev partisi olduğunu kim söyledi?"

"Bana masum rolü yapma. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, Bayan Waverly yeğenlerinin yanı sıra bizi de davet ettiyse, büyük olasılıkla başka konuklar da vardır. Siz kendiniz başka memurların da olacağını iddia etmiştiniz."

Daniel biliyordu. Bu planın bir parçasıydı. Bayan Waverly sadece General'in değil, herkesin moralini yükseltmek için küçük bir tanıdıklar toplantısı düzenlemeyi umuyordu. Annesinin Bayan Waverly hakkında anlattıklarına bakılırsa, moral verici bir arkadaşa ihtiyacı olan tek kişi General Waverly değildi. Hayat dolu bir kadının krallığın uzak bir köşesinde inzivaya çekilmesi nasıl olurdu?

"Belki birkaç kişiden daha bahsetmiştir."

"Biliyordum." Bingham'ın zafer ifadesi kısa sürdü. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü gelmeyeceğinden endişelendim. Dışarı çıkman gerekiyordu ve bu en iyi seçenek gibi görünüyordu."

Bingham salondan çıkarken, Daniel'in eski arkadaşı Alfred'in yapacağı gibi, hayırseverler hakkında bir şeyler homurdandı. Daniel bu anıya gülümsedi. Görünüşe göre hayatında huysuz '*yaşlı adamlardan*' kurtulamıyordu.

Kalabalık avluya girdiklerinde sandıkları arabaya yükleniyordu.

Hanımlar göründü ve birkaç uşak sandıklarını başka bir arabaya taşıdı, orada da uşak sandıkları bağlamaya yardım etti. Bayan Barker'ın yüzündeki ekşi ifade düşmanca bir hal almıştı ama yine de Bingham'a hiçbir şey söylemedi. Daniel şaşırılmıştı. Kadının arkadaşını ağırbaşlı olduğu için eleştirmesini bekliyordu ama görünüşe bakılırsa rütbenin onun üzerinde tahmin ettiğinden çok daha fazla etkisi vardı.

"Arabanız önden gidecek Bayan Barker. Bu şekilde önce siz varabilirsiniz." Bingham kadını arabaya bindirdi.

Bu kişisel ilgi onun kırılan tüylerini yatıştırmış olmalı çünkü kadın gerçekten de gülümsedi. "Teşekkür ederim lordum. Düşünceli olunuz sizi onurlandırıyor."

Kapıyı kapattı, sonra adresi görünce ürperdi.

Daniel kıkırdadı. "O kadar da kötü değil."

"Hayır." Bingham başını ona doğru eğdi. "Ama farkında olmadığı şey, biz vardığımızda uşağımın her şeyi hazırlayabilmesi için arabalarına önden gitmeleri talimatını verdim."

"Ama sandıklarımız kendi arabamıza bağlı." "Kısa süre içinde halledeceğim bir şey."

Haynes'in arabasına daha fazla bagaj yüklenirken, değişimin yapılması sadece birkaç dakika sürdü. Bayan

Haynes şaşkınlıkla baktı, eli kolyesini ovmak için kalktı ama yola çıkana kadar değişikliği sorgulamadı.

"Arabamıza daha fazla sandık koymanızın bir nedeni var mı?" Bayan Haynes'in bakışları keskindi, gözleri avluda olup biten hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Bu arabada daha fazla yolcu var ve atları gereğinden fazla yormak istemeyiz." Bingham'ın basit açıklaması dilinden o kadar kolay döküldü ki Daniel bile değişikliğin gerçek nedeninin bu olup olmadığını merak etti.

Bayan Julianna'nın yüzündeki küstah sırtışı onun kanmadığını gösteriyordu. "Peki bu yüzden mi bizim arabamız sizinkinden çok daha hızlı gidiyor?"

Bayan Haynes pencereden dışarı bakmak için eğildi, kaşları şaşkınlıkla aşağıya indi. "Oldukça hızlı hareket ediyor gibi görünüyor."

"Uşağım her şeyin hazır olduğundan emin olmak için bizden önce gelecek."

Bayan Julianna kıkırdadı. "Bayan Barker birlikte kalmadığınızı öğrenince çok kızacak."

"Ve yine de bu ihtimalden dolayı perişan görünmüyorsun." Daniel kendi kıkırdamasını bastırmak için üst dudağını ovuşturdu.

"İtiraf etmeliyim ki, ikinizle de handa karşılaşmamız tesadüf gibi görünüyor. Bizi ölümden daha kötü bir kaderden kurtardınız."

Kendini tutmaya çalıştığı kıkırdaması patladı. "Ölümden daha kötü bir kader mi?"

Bayan Haynes hafifçe öne doğru eğildi. "Kız kardeşimin kusuruna bakmayın Bay Kaye. Oldukça dramatik olabiliyor."

Bayan Julianna ofladı. "Bu kadar kibirli olmayın. Yolculuğumuzun son ayağında ejderha koruyucumuzdan kurtulduğumuz için siz de en az benim kadar rahatlamış durumdasınız."

Daniel'ın yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ejderha. Ne kadar uygun bir tanımlama."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Bingham kucak bornozunu düzeltti, kırışıklıkları düzleşene kadar düzeltti.

"Daha da kötüsü. Belki Bethie'ye o kadar sert davranmıyor ama benden nefret ediyor ve düzeltmek için her fırsatı değerlendiriyor." Bayan Julianna'nın yanakları bu tutkulu açıklamayla pembeleşmişti.

"O sadece senin iyiliğin için endişeleniyor, Jule."

Daniel gülümsedi. *Jule*. Ona yakışıyordu. Kadınlar arasında gerçekten bir mücevherdi. Ancak iki kız kardeş arasında yayılan gerilim hiç de parlak değildi. "İşkencecinizden uzakta koca bir gün geçirdiğinize göre, daha hoş şeylerden konuşalım mı?"

"Evet," dediler hep bir ağızdan. Birbirlerine baktıklarında yüzlerindeki sert ifade yerini gülümsemeye bıraktı.

"İsimlerinizi sorabilir miyim?"

Bayan Haynes başını salladı.

"Jule'nin Julianna'dan geldiğini varsayıyorum; o zaman Bethie'nin Elizabeth'ten geldiğini varsayabilir miyim?" Daniel, Bingham'ın isimleri kısaltmaktan hoşlanmadığını bilerek ona baktı.

"Aslında basitçe Beth, ama kız kardeşim buna her zaman en gülünç şekillerde eklemeler yapmıştır. Bethie onun favorisi gibi görünüyor."

Bingham irkildi ve koltuğunda daha dik oturmak için ayarlama yaptı. "Yani başkaları da mı var?"

"Çok fazla." Solgun yanakları soğuktan pembeleşmişti bile, ama Daniel öyle olmasalardı muhtemelen kızaracağını hayal etti.

Arkadaşının daha yaratıcı takma adlar bulma fikri karşısında dudağının kıvrılması Daniel'in kahkahasını tekrar bastırmasına neden oldu.

"Bir süre ona Bet dedim çünkü ismindeki 'th' harfini telaffuz edemiyordum," diye itiraf etti Bayan Julianna. "Sonra hecelemeyi öğrendiğimde Bee oldu. Annem bu isme şiddetle karşı çıktı, çünkü bu isimden çok korkuyordu.

küçük böcekler, bu yüzden uzun sürmedi. Sonra Betty, Bethy-wethy, Bee by three ve Beth-of-mine vardı."

Bingham ceketinin önünü düzeltti. "Üç deyince Bee mi?"

"Evet. Güzel, sarışın Beth."

"Çok güzel bir aliterasyon," dedi

Daniel. Bayan Julianna sırttı.

"Teşekkür ederim."

"Ve açıklayıcı." Bingham arkasına yaslandı ve bakışlarıyla karşısındaki kadını değerlendirdi. Adam Bayan Haynes'e olan ilgisini itiraf etmek istemiyor olabilirdi ama ona olan ilgisinin arttığını pek saklamıyordu.

Bir saat boyunca bir ismin önemi hakkında konuştular. Bingham, eğer birinin adı buysa, ona böyle denmesi gerektiğine dair kesin inancını paylaştı. İlginçtir ki Daniel'in daha çekingen olduğunu düşündüğü Bayan Haynes onunla aynı fikirde değildi. Daniel onun yüzleştğinde inançlarına sadık kalamayacak kadar çekingen olduğunu düşünmüştü ama Bayan Haynes kendini tuttu, hatta Bingham'ın birkaç kez durup düşünmesine neden oldu.

Güzel. Arkadaşının, onun ağırbaşlı tavırlarına meydan okuyacak bir kadına ihtiyacı vardı. Bingham şapkasını çıkarıp yanındaki koltuğa koydu, sonra yavaşça eldivenlerini çıkarmaya başladı. Eldivenlerini mümkünse asla insanların önünde çıkarmazdı.

Arkadaşının elinin yine ağrıdığını gösteren masal gibi bir irkilme oldu. Waterloo'dan sonra Bingham'da geçirdiği zamanlardan, krampları durdurmanın tek yolunun her parmağa masaj yapmak olduğunu biliyordu. Arkadaşı ellerini birbirine sürtüyordu ama o bunun ısınmak için olduğunu düşünmüştü.

Kalın kış eldivenleri sayesinde masajın işe yaramadığı anlaşılıyordu.

Araba büyük bir tümseğe çarptı ve herkes sağa doğru savrulurken konuşma durdu. Araç daha sonra kendini düzeltti, ancak tekerlek yere inerken uğursuz bir çatırtı havayı doldurdu. Araba sola doğru devrildi. Bu kez Bingham vücudunu Bayan Haynes'in altına yerleştirmek için hamle yaptı ve onun düşüşünü hafifletti. Daniel onun

işaretini aldı ve

Bayan Julianna, kız kardeşinin üzerine düşmemek için ona doğru yöneldi.

Neyse ki posta memuru atları iyi kullanıyordu ve devrilen arabayı çabucak durdurdu. Daniel rahat bir nefes aldı.

"İyi misiniz?" diye sordu Bayan Julianna'ya.

Onun kollarında titredi. "Sanırım öyle. Sadece birkaç sıyrık ve çürük var."

"Peki ya siz, Kaptan?... Kaptan?"

Bingham cevap vermedi. Daniel ona bakmak için yana kaydı, sonra gülümsedi. Cevap vermesine gerek yoktu.

Chapter Five

Carswell hayatında gördüğü en göz kamaştırıcı mavi gözlere baktı. Bayan Haynes gözlerini kırpıştırdı ve korku dolu bakışları yerini şaşkınlığa bıraktı. Sırtını kapıya dayamıştı, vücudu acı verici bir düşüşü hafifletiyordu. Sağ omzu çarpmanın şiddetiyle zonkladığı için bunu biliyor olmalıydı. Her nasılsa, Bayan Haynes'in Bakışlar ağrısı oldukça iyi dindirdi.

Parmakları göğsüne doğru kıvrıldı ve kızın bedeninin baskısı zihninde daha önce hiç düşünmediği fikirler yarattı. Aşka inanmıyordu ama belki de bir eş almak o kadar da zorlama olmazdı. Eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaktı ama şu ana kadar bu, şu anda düşündüğü zevkten ziyade üstlenilmesi gereken başka bir görev gibi görünüyordu.

"Özür dilerim Lord Bingham ama kalkmama yardım eder misiniz? Kendimi toparlayamıyorum."

Carswell yapılması gerekenin bu olduğunu biliyordu ama kız kollarına o kadar güzel oturmuştu ki. Sonra Kaye'in sırttan yüzünü gördü.

Şu anki konumlarında Bayan Haynes'i nasıl düzeltereğinden emin değildi ama ihtiyacı olan son şey eski teğmeninin kafasında çöpçatanlık planları kurmasıydı. Kadından hoşlansa bile, Kaye onun için sadece işleri berbat edecekti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kızardı. "Sağ bacağınızı hareket ettirebilerseniz eteklerimi çözebileceğime inanıyorum."

Kızın kucağına nasıl tamamen oturduğunu, eteklerinin bacağıyla kapıya nasıl tutturulduğunu fark ettiğinde göğsü utançtan ısındı.

"Affedersiniz." Adam, kızın kumaşı çekip çıkarabilmesi için hareket etti. Ama çabaları onları sadece birbirine yaklaştırdı. tamamen içine Onu. O gerekir var hayal kırıklığına uğramıştı ve durumdan çok daha rahatsızdı, ama onun yakınlığı sadece kollarını ona sarma isteği uyandırdı onutekrar ve tutun onu Ta ki... kadar Ne zaman? Postilion geldi ve uygunsuz pozisyonlarını mı keşfetti?

Boğazını temizledi. "Bay Kaye, Bayan Julianna, kendimizi düzeltmemize yardımcı olabilir misiniz?"

Kaye'in kendini beğenmiş ifadesi düzeldi ve aval aval bakan Bayan Julianna'nın sıraya geri dönmesine yardım etti. Carswell Bayan Haynes'in Kaye'in elini tutmasına yardım ederken, Bayan Julianna eğilip kız kardeşinin eteğini düzeltti.

Hâlâ tekerlekleri tarafından tutulan arabanın yan tarafındaki kapı açıldı ve şoför Bayan Julianna'nın dışarı çıkmasına yardım etti. Kaye, Bayan Haynes'in elini adama uzattı ve o da kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Sol kolunu kullanarak, ayakta durabilene kadar arabanın eğik tarafını itti.

Herkes kasvetli soğukta dışarıda toplandığında, etraflarını gözden geçirdi. Zemin çamurlu ve ağaçlar çıplaktı. Bulutlu bir gökyüzü alçakta asılı duruyor, yükünü üzerlerine boşaltmakla tehdit ediyordu. Haynes'in arabası ortalıkta görünmüyordu, ki tam da söylediği gibi olmuştu. Aceleyle verdiği karardan duyduğu pişmanlık vicdanını sızlattı.

"Bir sonraki han ne kadar yakın?" diye sordu şoföre.

"Çok uzak değil. Yaklaşık bir buçuk mil. Orses'i alıp bir araba getireceğim."

Carswell başıyla onayladı. Kadınların yolun kenarına çekilmesine yardım ettikten sonra, onları sıcak tutmak için arabanın battaniyelerini aldı. Hava sıcaklığı düşüyordu ve

acaba

kar yağabilirdi. Bu kadar kuzeye kadar beyaz tozu görmeden gelebilmiş olmaları bile bir mucizeydi.

Kaye, ısınmak için zıplarken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Bu tam bir macera," dedi.

"Sanırım bir felaketten söz ediyorsunuz," dedi Carswell kesin bir ifadeyle. "Öyle değil," dedi Bayan Julianna.

"Ben hiçbir zaman bir araba kazası. Arkadaşlarıma anlatmanın ne kadar eğlenceli olacağını ve Waverly Teyzemize anlatacak nasıl bir hikayemiz olacağını bir düşünün."

"Ama yaralanabilirdik." Bayan Haynes kız kardeşine sakinleştirici bir bakış attı.

"Evet, ama öyle olmadığımıza göre, bu sadece büyük bir şaka." "Kendi adına konuş," dedi Carswell, ellerini ovuşturarak.

Omuz.

"Yaralandın mı?" Bayan Haynes ellerini manşonundan çıkardı ve kız kardeşine uzattı.

Arkasına geçerek omzunu inceledi. Elini sırtında gezdirdiğinde, ne yapacağını bilemeyen adam kaskatı kesildi. Hayatı boyunca hiçbir kadın sırtına bu kadar küstahça dokunmamıştı. Bu rahatsız ediciydi.

"Kolunu kaldır," diye talimat verdi, elini onun sırtında tutarak.

Nabızı sıçradı ama kadının dediğini yaptı. Vücudunun yarısına ulaştığında irkildi.

"Hmm... omzunuzda biraz şişlik var ve ağrınız muhtemelen biraz morarma olduğunu gösteriyor, ancak herhangi bir şeyin kırıldığını sanmıyorum."

Elini çekti ve adam sıcaklığı neredeyse anında özledi.

Kaye ellerini birbirine sürttü. "Nasıl anlayabiliyorsun?"

Bayan Julianna kız kardeşinin manşetini geri verdi. "Babam bize birkaç ders vermesi için bir eczacı ve bir cerrah tuttu. Bir gün anne olacağımız için ne yapmamız gerektiğini en iyi bizim bileceğimizi söyledi. Doğrusu, annem öldüğünde ona nasıl yardım edeceğini bilememenin bir tepkisi olduğunu düşünüyorum. Asla yapamadı

Yine de doktorlara karşı durdular. Onların sadece etrafta dolaşıp masum hastalardan para dilenen beyefendiler olduğunu söylerdi."

"Annenize son müdahaleyi yapanın bir doktor olduğunu tahmin edebilir miyim?" Kaye sordu.

"Doğru," dedi Bayan Julianna acımasız bir gülümsemeyle.

Kısa konuşmanın ardından Kaye'le göz göze gelişleri tuhaftı, sanki aralarında sessiz bir konuşma geçiyormuş gibiydi. Carswell bunun ne hakkında olduğunu ancak hayal edebilirdi.

Haynes'in kadınlarından birinden etkilenen tek kişi o değilmiş gibi görünüyordu. Bu onu şaşırtmamalıydı. Kaye sık sık bir kadından ya da diğerinden hoşlanır, birkaç gün ya da bir hafta sonra hayranlığı azalır ve bir sonraki kadına geçerdi.

İnce parmaklar sağ elini kaldırdı ve adam dondu kaldı. "Bu kazada olmadı."

Carswell elini Bayan Haynes'in elinden çekti. "Hayır. Arabadan şapkamı ve eldivenlerimi almam gerekiyor."

Onun tiksintisini ya da daha da kötüsü acımasını görmemek için arkasına bakmadan ondan uzaklaştı. Çoğu insan elinin doğal olmayan kıvrımını fark etmezdi ama kolunu havaya kaldırdığında bunu gizlemek zor olmuştu. Yine de muhtemelen akşam yemeğinde ve kahvaltıda fark etmişti. Sadece iyi davranışları ve nazik doğası onun tuhaf elinden bahsetmesini engellemişti.

Arabanın kapısını açarak içeriye aradı. Kendisinin ve Kaye'in silindir şapkaları en uçta duruyordu, biri diğerinden çok daha buruşuktu. Onları diğer taraftaki kapıdan almak daha kolay olacaktı.

Döndü ve Bayan Haynes'le neredeyse çarpışacakken neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Özür dilemek istedim," dedi, onun korkusunu fark etmemişti bile. "Belli ki çok özel bir konuda sizi sorgulamamalıydım. Bazen kendimi unutuyorum."

"Özür dilemenize gerek yok, Bayan Haynes. Asıl benim suratsızlığım için özür dilemem gerekir. Bilmeniz gerekiyorsa, savaşta aldığım bir yara nedeniyle elimin büyük bir kısmını kaybettim."

"Anlıyorum." Bakışları adamın kolundan aşağı, etkilenen eline doğru kaydı. "Büyüleyici. Bakabilir miyim?" Hafifçe uzattığı avucuyla işaret etti.

Adam şok içinde kadının parmaklarına baktı. İğrenme ya da acıma yoktu, sadece merak vardı. Kimdi bu kadın? Nedenini tam olarak bilmeden kolunu yavaşça kaldırdı, böylece bir pençe gibi kendi üzerine eğilen elini görebilecekti. Belki de kurnazlıktan yoksun olduğu içindi?

Elini onun elinin altına koydu ve her bir parmağını nazikçe geri çekti. "Bu acıtıyor mu?"

"Hayır. Zar zor hissediyorum."

"Parmaklarınızdan herhangi birinde his var mı?"

"Çok az. Başparmağımda ve işaret parmağımda daha fazlası var."

O parmaklara doğru ilerledi ve nazikçe hareket ettirdi. Elinin yumuşak dokunuşu kendi kalın eldivenleriyle yumuşatılmıştı ama yine de sıcaklığı hissetti. Başparmağının ucundan koluna doğru ilerledi ve tüm duyularına doğru kıpırdandı.

Bir esinti başladı ve gülsuyu kokusu Bayan Haynes'in bulunduğu yöne doğru yayıldı.

"Bu tür bir yaralanmayı hiç görme şansım olmamıştı. Acaba bu bir tendon sorunu mu yoksa bir sinirle mi ilgili?"

"Sinir."

"Evet, vücudumuzun tüm bölümlerinde dolaşan ip benzeri bir parça."

"Bu bir soru değildi. Sinirin ne olduğunu biliyorum. Edinburgh'dan bir doktorla görüşme fırsatım oldu ve o da bunun hasar görmüş bir sinir olduğuna inanıyordu."

"Ah, bu his kaybını açıklıyor."

Omzunun üzerinden gelen bir hareket Carswell'in bakışlarını çekti ve hem Kaye'in hem de Bayan Julianna'nın ileri geri fısıldaşırken onlara kaçamak bakışlar attığını gördü. Kaye'in sırtışı onu elini Bayan Haynes'in elinden çekmeye itti.

"Pardon ama elim hâlâ soğuk ve eldivenlerimi almam gerekiyor."

"Elbette." Geri adım attı ve başını eğdi, önceki cesareti geri çekildi.

Elini uzatıp elini tekrar incelemesine izin vermek istiyordu, sadece içinden nasıl merakla parladığını görmek için. Ama Bayan Julianna'dan gelen bir kıkırdama ve pek de yardımcı olmayan arkadaşından gelen kendini beğenmiş bir gülümseme ona bir dinleyicileri olduğunu hatırlattı.

Vagonun diğer tarafına döndüğünde pencereden eldivenlerini gördü. Eldivenlerden biri hâlâ bankın üzerinde duruyordu ama diğeri ezilmiş şapkasının altından dışarı bakıyordu. Kapı kolayca açıldı ve Kaye'in şapkası o yakalayamadan dışarı yuvarlandı.

"Dikkatli ol," diye seslendi Kaye arkadan dolanarak. "Sahip olduğum tek şapka bu."

Carswell onu yerden aldı ve üstünü kirleten çamur parçasını temizlemeye çalıştı, ancak daha fazla bulaştırmayı başardı. Kaye onu elinden kaptı ve kaşlarını çattı.

"Annen sana hiçbir şey öğretmedi mi? Bu şekilde sürerek sadece daha fazla zarar verirsin. En iyisi kurumasını bekle, sonra kolayca çıkar."

"Özür dilerim. Kapıya dayanmıştı ve onu yakalayabileceğimi düşündüm." Hâlâ çalışan iki eli olsaydı yakalayabilirdi de. Dişlerini sıkarak içeri uzandı ve kendi şekilsiz şapkasını aldı. Sağ eliyle bir hamle yaparak şapkasının üst kısmını yukarı kaldırdı. Hâlâ kırıksıklıklar vardı ve yeniden şekillendirmek için uşağının biraz dikkat etmesi gerekecekti ama başını sıcak tutacak hiçbir şey olmamasından daha iyiydi, bu yüzden şapkayı kafasına geçirdi.

Kaye, Carswell'in şapkasına bakarak, "Sanırım şikayet etmemeliyim," dedi.

"Evet, eğer onu ait olduğu yerde, başımın üzerinde bıraksaydım belki daha iyi durumda olurdu." Şapkanın altında duran eldiveni kaptığı gibi sağ elini içine soktu, ama diğer eline uzandığında fark etti ki

Hata. Uşığı olmadan diğer elini örtmesi son derece zor olurdu.

Kaye çoktan kadınların yolun kenarında durduğu yere geçmişti ama kalsaydı bile Carswell ondan yardım istemeye cesaret edemezdi. Bu çok aşağılayıcıydı. Eldiveni baş ve işaret parmaklarıyla birkaç kez sıkıştırmaya çalıştı ama hiçbir zaman yeterince sıkı kavrayamadı ve diğer elini her sokmaya çalıştığında eldiven parmaklarından kaydı.

Eldiveni tutmaya karar verdi. Diğer elini önünde ve sol elinin üzerinde tutarsa en azından eldivensiz kalmaktan daha iyi korunmuş olacaktı.

O yaklaşırken Bayan Julianna, "Postacının dönmesine ne kadar var dersin?" diye sordu.

"Çok uzun sürmez. Bir ekibin hazır olup olmadığına bağlı olarak belki on dakika daha."

"Peki kırık tekerleği ne yapacaklar?"

Carswell listedeki araca bir göz attı. "Sanırım aletleri ve tamir edecek birini geri getirecek."

"Beklerken bir soru oyunu oynayalım mı?" Kaye'in gözleri muziplikle dans ediyordu ve Carswell hanımları önerdiği oyundan uzak durmaları için uyarmak istedi. Ama her iki hanım da bu fikri hemen kabul edince, o da kabul etmeye karar verdi. Ayrıca, birkaç sorudan kimseye zarar gelmezdi.

"Çok iyi." Kaye eldivenli ellerini birbirine vurdu. "Şöyle oynayacağız. Her kişi kendisi hakkında ikisi doğru, biri yanlış üç şey söyleyecek. Her birimiz, kişinin evet ya da hayır diye yanıtlayacağı bir soru soracağız ve sonra hangisinin yanlış olduğunu tahmin edeceğiz."

Hanımlar başlarıyla onayladılar.

Kaye, Carswell'in kabul edip etmediğini görmek için bile beklemedi. "Nasıl yapıldığını görebilmeniz için önce ben başlayacağım. Birincisi, ben hiç domates yemedim. İkincisi, bir keresinde şanssız bir kediye düşman ateşiyle vurulmaktan kurtardım ve son olarak, bir keresinde kaptanımı ağaç kabuğu dolu bir çorapla uyurken gördüm."

Carswell, Kaye'in gülümseyen yüzüne kaşlarını çattı. Bazı bilgileri kendine saklamayı öğrenmezse bu oyun birilerinin canını yakabilirdi.

Chapter Six

Julianna, Bay Kaye'in sorusuna gözlerini kocaman açarak baktı. Dört tur yorum ve sorudan sonra Lord Bingham'ın bir kadınla yattığını öğrenmeleri dışında tarçın kabuğu dolu bir çorap, diğer tüm ifadeler oldukça iyi huyluydu.

"Bunun evet ya da hayır şeklinde bir soru olduğundan emin değilim," dedi Beth, gözleri mizahla dans ederek. "Belki de soruyu yeniden ifade etmeniz gerekiyordur, Bay Kaye."

"Sanırım bu doğru. Pekala, şuna ne dersiniz? Elbisenizle yüzüyor musunuz?"

Julianna tükürdü. Bu kulağa daha da kötü geliyordu.

Lord Bingham boğazını temizledi. "Ne tür bir banyo kıyafeti kullandığınızı sormak istiyor."

Beth kıs kıs güldü. "Bu da evet ya da hayır sorusu değil." "Bu, onun ifade etme şeklinden daha iyi. En azından benim sorum bir şey giyip giymediğini merak ettirmiyor.

hiç."

Julianna'nın eli göğsüne gitti. "Özür dilerim." Lord Bingham üzgün görünme nezaketini gösterdi.

Beth kahkahalara boğuldu ve Julianna gözlerini kıstı. Julianna'nın kıvrandığını görmekten çok fazla zevk alıyordu. O çok uygun tavırları neredeydi? Belki de soğuk hava onun sağduyusunu dondurmaya başlamıştı.

Bay Kaye ellerini kaldırdı. "Sanırım artık tahmin yürütmeye başlamamızın zamanı geldi." Yüzü alacalı bir kırmızıya bürünmüştü, kadının hissettiği utancın aynısı adamın bir ayağından diğerine geçerken de kendini belli ediyordu.

"Ama soruya cevap vermek zorunda," diye ısrar etti Beth. "Peki." Julianna ona meydan okuyan bir bakış attı. "Hayır." "Hangi soruya hayır?" Lord Bingham sordu. "Evet." Adamın şaşkınlığı karşısında dudakları kıpırdadı.

Bay Kaye ona baktı. "Onun sorusuna mı yoksa benimkine mi evet diyorsunuz?"

"Evet."

"Jule, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Bu bir soru değil sevgili kardeşim ve şimdi herkesin sorularının ve cevaplarının bittiğine inanıyorum. Şimdi üç ifademden hangisinin yanlış olduğunu seçmelisiniz."

Bay Kaye sırtıttı. "Tahminimce yüzme bilmiyorsunuz."

"Bunun doğruluğuna ben de şahitlik edebilirim," dedi Beth.

açıkladı. "Kız kardeşim iyi bir yüzücü olmasa da kendini su üstünde tutabilir." Bay Kaye kaşlarını çattı ama Beth devam etti. "Sanırım erikli pudingi sevmemekle ilgili olan. Tatlı olan her şeyi seviyorsunuz."

"Ya siz, Lord Bingham?" Julianna sordu.

"Sanırım kız kardeşinizin sizin hakkınızdaki bilgisine güvenmek ve erikli pudingi gerçekten sevdiğinizi kabul etmek zorundayım. Ayrıca, amcan bir generalse nasıl olur da onunla dans e t m e z s i n ?"

Julianna zaferle kollarını kavuşturdu. "Hepiniz yanıyorsunuz. Yüzebilirim ve erikli puding sevmem ama bir generalle hiç dans etmedim."

"Ama seni Waverly Amca'yla gördüm."

"Evet, ama o zamanlar general değildi."

Üçü de inledi ve Julianna kıkırdadı.

Bay Kaye, "Ben faul ağlıyorum," dedi. "Görevinden önce ya da sonra, bir zamanlar general olduğu için bu sayılır."

Lord Bingham sol elini pantolonunun paçasına sürterek, "İşte, işte," diye onayladı. Eldivenini giymemiş olması tuhaftı. Bu, elini sadece tutulmaktan daha sıcak tutardı.

Burnunun ucuna ıslak bir şey düştü ve Julianna başını kaldırıp baktı. Yüzüne birkaç damlacık daha düştüğü için bir hataydı.

"Ah canım." Beth telaşla arabaya doğru koştu. "Şoför nerede? On dakikadan çok daha fazla oldu."

Araba yere garip bir şekilde oturmuş olsa da, dondurucu yağmurda durmaktansa içerisinin daha kuru olacağı konusunda hepsi hemfikirdi. Ancak içeri girdiklerinde, sol taraftaki kapıya en yakın oturan kişiye kaymadan oturmak oldukça zor bir görevdi.

Bay Kaye, iki tekerlek üzerinde eşit bir şekilde durduğu için hepsinin arkaya bakan koltuğa sıkışmasını önerdi, ancak kız kardeşlerden biri diğerinin kucağına oturmadan bu tamamen imkânsızdı. Sonunda Lord Bingham eğimli koltuğa oturmayı teklif etti ve Julianna'nın Bay Kaye'in yanına, Beth'in de onun diğer yanına oturmasına izin verdi.

"Ne kadar rahat değil mi?" dedi Bay Kaye. "Oğlan, kız, kız, oğlan."

Lord Bingham gözlerini devirdi. "Postacı geri dönse ve biz de koltukları dik duran bir arabada yolumuza devam etsek çok daha rahat olurdu."

"Katılıyorum," dedi Beth, Lord Bingham'ın sol eline bakarak. Öne doğru eğilerek eldiveni onun elinden çekti. Adam şaşkınlıkla ona baktı, ta ki kadın sessizce eldivenin ucunu ona doğru açana kadar. Tereddütle elini içine soktu ve sonra başını salladı.

Karşılıklı konuşma tuhaftı ama Beth'in onun tek eliyle eldivenini boğmasını izlemekten sıkıldığı anlaşılıyordu.

"Lord Hazretlerine aldırmayın. İşler üçler ve dokuzlara doğru gitmediğinde huysuzlaşıyor," diye fısıldadı Bay Kaye.

Lord Bingham arkadaşına bakarak, "Bunu duydum," dedi. Bay Kaye en ufak bir üzüntü belirtisi göstermedi.

"Üçler ve dokuzlar mı?" Julianna sordu.

"Evet, her şey saate göre ayarlanmalı ve oturduğu koltuk kesinlikle üçten dokuza kadar düz bir çizgi değil."

Beth gülümsedi. "İsterseniz sizinle yer değiştirebilirim Lord Bingham."

Gözleri yumuşayarak ona baktı. "Bugün bana zaten bir iyilik yaptınız, teşekkür ederim."

Öyle mi? Bu ne nezaketti böyle? Julianna başını eğerek bir soruyla Bay Kaye'e baktı, ama toynak sesleri ve yuvarlanan tekerlekler dikkatini çekti.

Lord Bingham pencereden dışarıyı görebilmek için başını eğdi. "Bu şoför."

Beth iç çekti. "Güzel. Bizi burada donmaya mı terk edecekler diye merak etmeye başlamıştım."

"Bunun olmasına izin vermezdim." Lord Bingham dışarı çıktı ve sol elini uzattı. Beth onu tuttu ve Julianna aralarında bir bakış geçtiğini gördü. Bu, sahnede oynanan güzel bir oyunu izlemek gibiydi; kadın kahraman, kahramanın gözlerinin içine merakla bakarken, o da kendi gözlerinde şefkat ve hayranlıkla onun bakışlarını tutuyordu.

Julianna uzun ve yavaş bir nefes aldı ve vücudunun bu güzel hisle erimesine izin verdi. Sıcaklık sırtına sızdı ve bir el gelip kolunun üzerinde durdu.

"Birlikte iyi görünüyorlar," dedi.

Bay Kaye'in dokunuşundan uzaklaşmalıydı. Çıkmayı beklerken sırtını onun göğsüne bu kadar yaslamak istememişti ama ondan yayılan sıcaklık soğukta iyi hissettirdi ve kendini onun yakınlığından hoşlanmasının tek nedeninin sıcaklık olduğuna ikna etmeye çalıştı.

"Öyle."

Beth'in ayakları yere değdiğinde döndü ve Julianna, kız kardeşinin Bay Kaye'in kollarında nasıl neredeyse beşik gibi sallandığını görmesini istemediği için sarsılarak doğruldu. Eğer bir an için Beth

Kendini aptal yerine koyma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşündüğünde, ahlaldıktan annelığe geçiş yapardı. Bazı yönlerden kız kardeşi ona bir ana tavuğu hatırlatıyordu, her zaman etrafındaki herkesle, özellikle de kendisiyle ilgilenmesi gerekiyordu. Ve bu büyük bir sorundu.

Beth kendini başkalarının ihtiyaçlarına adamaya odaklandığında, kendi ihtiyaçlarını tamamen göz ardı ediyordu. Bunu yapamazdı. Bu, Julianna'nın arzuladığını bildiği özgürlüğü ve mutluluğu bulmak için tek şansıydı. Eğer Beth yaptığı bir şey yüzünden bu şansı kaybederse - eğer onu koruması gerektiğini düşündüğü için Lord Bingham'ın onun saygısını kazanacak kadar yakınına gelmesine izin vermezse- Julianna kendini asla affetmeyecekti.

"İzin verin size yardım edeyim." Lord Bingham arabanın içine uzandı ve Julianna'nın elini kavradı.

Hepsi dışarı çıktıktan sonra, insanların ve eşyaların transferi oldukça sorunsuz bir şekilde gerçekleşti. Yeni şoförle birlikte emin ellerde olduklarına dair söz verdikten sonra, başka bir adamla birlikte bozuk vagon üzerinde çalışmaya başladılar.

Söz verildiği gibi, han çok uzakta değildi. Oraya vardıklarında sıcak bir yemek ve içten dışa ısınmalarını sağlayan bir ateşle karşılaştılar.

"Şimdi ne olacak?" Julianna sordu. "Günün büyük bir kısmını kaybettik."

"Burada kalamayız," diye ısrar etti Beth. "Geceyi Bayan Barker olmadan geçirmektense geç saatlerde yolculuk etmeyi tercih ederim. Herkes çılgına dönene kadar telaşlanacağından eminim. Ayrıca, Waverly Teyze ve Amca'nın ne kadar korkacağını bir düşünün. "

"Kız kardeşiniz haklı." Lord Bingham kaplarını tabağının sağ tarafında birbirine paralel olacak şekilde yerleştirdi. Sonra da onları birbirlerinden tam olarak aynı uzaklıkta yerleştirmeye başladı. "Amcanız yol kenarlarında devrilmiş bir araba aramak için hizmetkârlarını göndermeden önce Kendal'a ulaşmak istiyorsak yola devam etmeliyiz."

Bay Kaye ağzına bir parça ekmek atmadan önce, "Ya da ikinizi de İskoçya'ya götürdüğümüz için endişelenmeyin," dedi. Gözleri Lord Bingham ve Beth arasında gidip gelirken dans ediyordu.

Julianna masanın altında onun bacağına tekme attı. Eğer dikkatli olmazsa, yaptığı açık yorumlar kız kardeşi ve arkadaşı arasında geliştirmeyi umdukları her şeyi baltalayacaktı. Kız kardeşini tanıyan biri olarak, eğer kendini zorlanmış hissederse, herhangi bir yakınlık kurmaktan genç bir tayın dizginlerden kurtulması kadar çabuk kaçınırdı.

Bay Kaye'in gülümsemesi düştü ve şaşkınlıkla ona göz kırptı.

Neyse ki onu sorgulamadı.

Yemekten sonra hanımlar bir süreliğine müsaade istediler.

"Jule, insanları masanın altından tekmelemek kibar bir davranış değildir," dedi Beth, beyefendilerin duyamayacağı bir yere geldiklerinde.

"Sen nasıl..."

"Çünkü tekmenizin gücü onun ayağını benimkine çarptıracak kadar güçlüydü."

Julianna mahcup bir kıkırdama çıkardı. "Onu ne kadar güçlü bir şekilde dürttüğümü fark etmemiştim, ama böyle küstah bir söz için bunu hak etti."

"Yine de arabada onunla sarmaş dolaş olduğunuzda böyle bir senaryoya hiç de karşı görünmüyordunuz."

"Ben-"

"Hadi ama Jule, kendi gözlerimle gördüm. Dikkatli olmalısın. Bay Kaye gibi tatlı dilli beyler her zaman göründükleri gibi değildirler. Hiç tanımadığımız adamların sevgimizi bu kadar çabuk kazanmasına izin vermemeliyiz. Sana söz veriyorum; işler iyi gitmeyecek."

"Her insan adını vermediğimiz kişi gibi değildir, Beth."

"Öyle olduklarını hiç söylemedim, sadece bir günün bir ömürde ancak bir zerre olduğunu söyledim. En iyisi o zerrenin hayatınızın geri kalanını karartmadığından emin olmaktır."

"Ama ya bu leke yıllardır gördüğüm tek parlak noktaysa?"

Ya bu sadece mutlu günlerin başlangıcıysa

gelecek mi? Bir gün, yıllarca sürecek bir mutluluğun katalizörü de olabilir."

Beth yavaşça başını salladı. "Neden seninle tartışmaya zahmet ediyorum ki?"

"       bu sessiz kalmamızdan daha eğlenceli." Julianna ona geniş bir sırtış attı. Beth isteksizce gülümsedi. "Ayrıca, senin kasvetini aydınlatmak için benim güneş ışı ıma ihtiya ın var."

Gülümsemesi kayboldu ve Beth kollarını onun ortasına doladı. "O kadar mı huysuzlaştım?"

Julianna bir kolunu onun ince omuzlarına doladı ve sıktı. "Anlaşmazlık değil, ama bu kadar güvensiz ve korkak olman beni endişelendiriyor. Neden endişelendi ini biliyorum, ama herkes bize zarar vermeye  alışmıyor. Ve eğer Waverly Teyze bu iki beyefendiyi davet ettiyse, karakterlerine bir şekilde güveniyor olmalı. Onları ahmak olarak görmeden önce biraz anlayış göstermeye çalışalım, olur mu?"

Kız kardeşi hemen cevap vermedi ama sonunda e ik başını kaldırdı ında gözlerinde bir ışık parıltısı belirdi. "Sanırım yapabiliriz. Sadece dikkatli ol Jule. En azından ikimiz de bunu yapabiliriz."

"Anlaştık."

İşlerini bitirip adamların yanına döndüklerinde Julianna, Bay Kaye'in koluna asılmış bir sepet fark etti.

"Aş ıdan," dedi. "Duraklarda süreleri kısaltmak için."

Lord Bingham Beth'e kapıdan çıkmasını işaret etti ve Julianna ile Bay Kaye de onu takip etti. Bir süre sonra onlara yer açmak için Bay Kaye'i geri çekti.

"Bu kadar ileri bir yorum yapmak zorunda mıydın?" Sessizce sordu

"Ben sadece bir tohum ekmeye çalışıyordum."

"Evet, eğer fark etmediyseniz, kız kardeşim de arkadaşınız gibi soğuk bir günde pekmez gibi yavaş hareket etmeyi tercih eder. Yine de işleri çok hızlı ısıtırsanız, akabilir. Anladınız mı?"

"Tamamen, ama eğer o üşüyorsa, arkadaşım da şu anda tamamen donmuş durumda. İhtiyacı *olan* şey iyi bir çözülme. Belki de her ikisine de doğru ısıyı uygularsak, birlikte düzgün ve eşit bir şekilde çiseleyeceklerdir."

"Ne çok fazla ne de çok az?"

"Kesinlikle."

Başını ona doğru eğdi. "Ve umarım aynı çöreğin üzerine."

Bay Kaye sırttı. "Tüm bu yemek muhabbeti beni acıktırıyor."

Julianna güldü. "Ama daha yeni yedik."

"Fark etmez. Çörek ve pekmez benim zaafımdır. Beş çeşit yemek biter bitmez onları yiyebilirim."

"Anlıyorum. Belki de aşçı sepete lezzetli bir şeyler koymuştur."

Başını salladı. "Sadece umut edebiliriz."

"O halde soğuk melas arkadaşlarımıza asgari düzeyde baskı uygulanması gerektiği konusunda hemfikir miyiz?"

Bakışları Lord Bingham'ın Beth'in arabaya binmesine yardım ettiği yere kaydı. "Anlaştık. İkimizi de zor durumda bırakmamak için dürtmelerim konusunda daha dikkatli olacağım." Adamın kaşları kelime oyunuyla havaya kalktı ve kız kıkırdadı.

Nasıl olmuştu da böylesine dikkat dağıtıcı bir suç ortağına sahip olacak kadar şanslı olmuştu? Bay Kaye sepeti diğer koluna geçirdi ve boştaki elini ona uzattı. Kadın onun neşeli bakışlarından çekinmeden sepeti aldı. Beth'in uyarısı aklının bir köşesinde çınladı ama o bunu duymazdan geldi. Tek bir şansı vardı ve pekmezci kız kardeş olsun ya da olmasın, kendi çabası olmadan elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

Chapter Seven

Beth arabanın loş ışığında Lord Bingham'a baktı. Julianna'nın başının ağırlığı altında omzunu ayarlarken güneş neredeyse kaybolmuştu. Değil Ama Julianna neredeyse bir saattir uyuyordu ve bu süre içinde giderek ağırlaşmıştı.

"Rahat olduğunuzdan emin misiniz?" Lord Bingham üçüncü kez sordu.

O cevap vermeden önce Bay Kaye konuştu. "Belki de yer değiştirmeliyiz."

"Sanmıyorum, Bay Kaye. Bu son derece uygunsuz olur."

"Gelin, Bayan Haynes. Tam bir taş daha küçük olmalısınız

ve loş ışıkta bile rahatsızlığınızı görebiliyoruz. Sadece bir saat kadar daha sürecek. Ayrıca, kim bilebilir ki? Ben sadece her beyefendinin yapması gerektiği gibi omzumu uzatıyorum."

Beth onun yüzüne baktı. Omzu gerçekten de çok ağrıyordu. "Pekâlâ, ama sadece yola ulaşana kadar. Sonra mevcut pozisyonlarımıza dönmeliyiz. Ve eğer amcamın arazisinden herhangi bir atlı gelirse, hemen harekete geçmeliyiz. Julianna'nın peşinde dedikodulara ihtiyacı yok."

Bay Kaye başını salladı, sonra öne doğru eğildi ve ellerini Julianna'nın başının ve omzunun altına koydu, böylece Beth

altından kayıp gitti. Bay Kaye omzunu Julianna'nın altına sokarken, bu alışveriş umduğundan çok daha sorunsuz geçti.

Lord Bingham, Beth'in Bay Kaye'in koltuğuna oturması için kucak bornozunu havaya kaldırdı ve yerleştğinde üzerine örttü. Kalın battaniyeyi onunla paylaşmak garip gelmişti ama yaydığı sıcaklık hiç de umurunda değildi. Julianna'nın yanında oldukça rahat etmiş olsa da, kız kardeşi onu bu kadar rahat ettirmemişti.

Belki de bu, hiç tanımadığı ama acı çekmesini engellemek için kendini özveriyle onun altına atan bir adamın yanında hissettiği utançtan kaynaklanıyordu.

"Omzun nasıl?"

Kırgın kısmı aşağı yukarı hareket ettirdi. "Biraz daha iyi. Moraracağından eminim, ama bugün daha önce olduğu kadar akıllı değil."

"Beni kurtardığın için tekrar teşekkür ederim." "Benim için zevkti."

Sesinin neredeyse bir fısıltıya dönüştüğü bu sözleri söylerkenki ciddiyeti, Julianna'nın omurgasında hoş, küçük karıncalanmalara yol açmıştı. Julianna dün gece Lord Bingham hakkında onunla dalga geçtiğinde dürüstçe kayıtsız kalabildi, ama arabada paylaştıkları o andan sonra, adamın güzel gri gözleri onunkilere daldığında, artık bu kayıtsızlığı iddia edemezdi. Doğrusu, o anda boğazını tıkayan ve konuşmasını engelleyen muazzam duygu yoğunluğu onu hâlâ şaşırtıyordu.

Edward'dan sonra midesinde bir daha kelebeklerin dans edeceğini hiç düşünmemişti ama yine de büyük bir coşkuyla dans etmişlerdi.

Lord Bingham sessizce, "Ben de size teşekkür etmeliyim," diye devam etti.

"Ben mi? Nedenini anlamıyorum?"

"Eldivenimi taşımama yardım ettiğin için. I-" Arabanın karşısındaki Bay Kaye'e baktı. Arkadaşı pencereden dışarı bakmakla meşgul görünüyordu.

Kulağına daha yakın konuşmak için başını eğdi, nefesinin sıcaklığı boynundan aşağı mutlu küçük ürpertiler gönderdi. "Eskiden hiç düşünmeden yaptığım bir şey için yardım istemek benim için çok zor."

Birinin yeteneklerini kaybetmesinin ne kadar zor olabileceğini anlayarak ona baktı. Fiziksel yeteneklerini kaybetmemişti ama son birkaç yıldır hayattan keyif alma yetisi giderek zorlaşmıştı. Her gün, görünürde hiçbir rahatlama olmadan bir sonrakine akıp gidiyordu. Julianna'ya herhangi bir ilişkiye girmek için acele etmemeleri konusunda ısrar etse de, bir eş ve anne olmayı o kadar çok arzuluyordu ki bu ona acı veriyordu.

Ama onu Edward'ın sadakatsiz kollarına gönderen de tam olarak bu özlemiydi. Ne de olsa çocukluk arkadaşlarıydılar ve ilişkilerinin daha ileri bir boyuta taşınması doğal görünüyordu. Görünüşe göre o bu konuda babaları kadar ikna olmuş değildi.

Ellerini muff'ının içinde sıktı. Hayır. Bunu düşünmeyecekti. Edward onun dünlerini çok fazla çalmıştı. Bugününü de ona vermeyecekti.

Elini dikkatlice kaldırdı ve Lord Bingham'ın eldivenli elinin üzerine koydu. "İhtiyacınızı görmek için orada olabildiğim için mutluyum."

Gülümsedi ve başparmağı kızın elinin baskısı altında seğirdi. Hafifçe çevirerek kızın parmaklarının kendi parmaklarının arasına girmesine izin verdi. Sadece işaret parmağı onunkinin etrafında gerçekten kıvrılmıştı ama bu yeterliydi. Onun bakışlarında bulduğu memnuniyet ve rahatlıkla kalbi ısındı.

"Elmalı değil... kısa lütfen, pembeli..."

Beth'in gözleri kız kardeşine kaydı ve elini Lord Bingham'ın elinden çekti. Bay Kaye şaşkınlık içinde Julianna'ya baktı.

Beth'in her zamanki duygusal kısıtlamalarından bir gülümseme kurtuldu. "Uykusunda konuşuyor. Bazen kollarını da sallıyor. Yerinizde olsam tetikte olurum."

Bay Kaye'in neşeli yüzünde bir sırıtma belirdi. "Not edildi. Savunmaya hazır olduğumdan emin olacağım"

kendim."

Kendal'a vardıklarında Beth bir başka garip koltuk değişiminden kurtulmuştu. Araba küçük köyün ortasındaki caddeyi kaplayan kaldırım taşları boyunca gümbürdeyerek ilerlediğinde Julianna irkilerek uyandı.

Araç kasabayı geçtikten sonra, ağaçlarla çevrili uzun bir yoldan sağa döndüler. Üç katlı gri taş bir ev karşılarına çıktı. Beth'in son ziyaretinden bu yana ağaçların büyümesi ve sarmaşıkların hatırladığından daha fazla evi kaplaması dışında evin dış cephesinde pek bir değişiklik olmamıştı.

Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi ve Bay Kaye ile Lord Bingham'ın dikkatini çekti. "Beyler, Waverly Amcamızın tüm dünyada en sevdiği yer olan Haverton'a hoş geldiniz."

Bay Kaye bir ıslık çaldı. "Çok güzel bir ev. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilseydim, Majestelerinin Kraliyet Ordusu'ndan ayrılmayabilirdim."

"Dış görünüş sizi yanıltmasın," dedi Julianna. "Burası devam eden bir çalışma. Waverly Amca burayı satın aldığı anda oldukça bakımsız bir durumdaydı. Yenilenmesi yıllar aldı. Hizmeti sona erdiğinden beri de Waverly Amca normal güncellemelerden memnun kalmadı."

"Nasıl yani?"

Beth kucağındaki boneyi başına geçirdi. "Ev zaten tuhaf odalar ve gizli geçitlerden oluşan gerçek bir labirentti, ama sanırım bir beyefendinin hayatının hareketsizliğiyle Waverly Amca evin benzersiz niteliklerine katkıda bulunmayı bir hobi haline getirdi. En azından teyzemiz mektuplarında böyle yazıyor."

"Bu tatil, yaklaştıkça daha da eğlenceli bir hal alıyor. Sence daha ne kadar sürprizle karşılaşacağız Bingham?"

Lord Bingham kollarını kavuşturdu. "Daha az eğlence ve daha fazla sıcaklığa razı olacağım. Umalım da yaşlı generalimizin projeleri evini cereyanda bırakmamış olsun."

Beth içerideki karanlıktta gözlerini kısararak Lord Bingham'ın köşeli yüz hatlarını seçmeye çalıştı. Bir saat önce tanık olduğu o mutlu adam nereye gitmişti? Sinirli ve keyifsiz görünüyordu.

"Asık suratlı olmaya gerek yok." Bay Kaye dedi ki. "Eminim senin için büyük bir ateş, kalın battaniyeler ve güzel bir kase yulaf ezmesi hazırlayacaklardır, yaşlı adam."

Lord Bingham, "Evet ve umarım sizin için de bir ocuk yuvası olur," diye karşılık verdi.

Bay Kaye'in kahkaha sesleri arabayı doldurdu. "Ona aldırmanın hanımlar. Bingham üşüdüğu zaman biraz huysuzlaşıyor."

"Aklın biraz olsun yerinde olsaydı sen de yapardın ama Fransa'daki yürüyüşümüz sırasında bunu bir şekilde kaybettin."

"B a ř t a hiç sahip olmadığınız bir şeyi kaybedemezsiniz. Soğuk beni hiç rahatsız etmedi Bingham."

Julianna dişlerini sıkarak, "Bu konuda Lord Bingham'a katılıyorum," dedi. "Tekrar ısınmak için sabırsızlanıyorum." Sonra Beth'e döndü. "Lütfen alınmayın ama siz Bay Kaye kadar sıcak değilsiniz."

Adam güldü. "İşte bu bir iltifat. Sanırım her şık davette bunu talep edeceğim. Bütün genç hanımların haykırışlarını şimdi görebiliyorum. 'Bay Kaye tam bir av. Sadece nispeten fakir ama gösterişli bir adam elde etmekle kalmayacaksınız, aynı zamanda hangi odada olursa olsun hazır bir ateş de kazanacaksınız."

Lord Bingham homurdandı. "Siz fakir değilsiniz." "Seninle kıyaslandığımda, öyleyim."

Araba durmadan ve kapı açılmadan önce Bay Kaye'in aldığı tek cevap bir hıçkırık oldu.

"İşte buradasın." Waverly Teyze Beth'i arabadan çekip çıkardı. "Çok endişelendik."

Beth basamakta tökezledi ama amcası onu sabitledi. "Her şey yolunda mı? Ne oldu?"

"A kırık aks üzerinde bizimönce Nakil, Efendim." Lord Bingham içeriden söyledi.

"Bingham, sen misin dostum?" "Evet, General."

Lord Bingham Beth'in yanında durmak için dışarı çıktı. General Waverly onun sırtına bir tokat attı ve Beth onun yolda yuvarlanıp toprağa düşmesinden korktu. Amcası küçük bir adam değildi ve neredeyse yemek tabağı büyüklüğünde elleri vardı. Ama Lord Bingham yerini korudu.

Bay Kaye Julianna'nın arkalarından inmesine yardım etti ve hem Julianna hem de Beth teyzeleri tarafından kucaklanarak karşılandılar.

"Burada olmanıza çok sevindim. Arkadaşınız saatler önce geldiğinde, arabanızın devrildiğini ya da haydutlar tarafından tuzağa düşürüldüğünüzü düşünmüştüm."

Amcalarının gürleyen kahkahası gecenin soğuk havasını doldurdu. "Yoksa hepiniz İskoçya'ya kaçırdınız." Bir elini ağzının kenarına götürdü ve sahte bir şekilde fısıldadı, "Muhtemelen onun umudu da buydu."

"Dilini tut, Henry." Waverly Teyze ters ters baktı ama gözlerindeki küçük pırıltı sözlerini yalanlıyordu. "Yine de aklımdan geçtiğini itiraf etmeliyim, özellikle de Bayan Barker bunun gerçekliğine ikna olmuş bir şekilde fırtınalar koparıırken."

Waverly Amca kıkırdamaya devam etti ama pek de ince olmayan yorumu Beth'in ensesini ısıttı. Teyzesi bu ev partisinde tam olarak neyi başarmayı umuyordu? Julianna gibi o da onları şimdiki arkadaşlarıyla eşleştirmeye kararlı mıydı?

Hepsi ateşin başında ısınmak için eve koştururken, Beth endişelenmeye başladı. Küçük bir flört

İyi güzel de, beş hafta yılların acısının üstesinden gelmek için çok kısa bir süreydi. Yol arkadaşlarından biri kalbini yerinden oynatmış olsa bile, henüz kalıcı bir şeye itilmeye hazır değildi.

Ama kız kardeşi ve teyzesi onu adamın kollarına itmekte ısrar ederse ne yapacaktı? İlgisizmiş gibi davranması gerekecekti. Daha önce işe yaramıştı.

Elleri gergin bir şekilde madalyonunu ovmak için boğazına gitti ama madalyon orada değildi. Durdu, eli çılgınca pelisesinin yakasının altını aradı. Çözölmüş ve elbisesinin içine mi düşmüştü?

"Sorun nedir, canım?" Waverly Teyze sordu.

"Annemin madalyonu. Daha önce takıyordum ama şimdi yok."

"Zahmet etmeyin, eminim tüm o katmanların arasında bir yerdedir. Bir keresinde On İkinci Gece balosundan eve dönerken bir dizi inci kaybetmiştim ve onları nerede bulduğumu biliyor musun?"

Beth başını salladı. Waverly Teyze onun kolundan tuttu ve diğerleriyle aralarında mesafe yaratarak onu kendine çekti. Sonra sesini alçaltarak fısıldadı, "Kaldığım yere düşmüşler." Waverly Teyze'nin ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve gözleri kahkahayla dans etti. "Eminim kendini yatağa hazırladığında kolyen de ortaya çıkacaktır."

Beth bir kahkahayı bastırdı. Annesinin kız kardeşinin ne kadar eğlendirici olabileceğini unutmuştu. "Teşekkür ederim teyze. Haklı olduğuna eminim."

Ancak Beth o akşam yatmaya hazırlandığında, değerli eşyasından hiçbir iz bulamayınca dehşete kapıldı.

"Kazada kaybetmiş olabilir misin?" Julianna sordu. "Belki de hâlâ arabamızdadır."

Beth'in parmaklarında bir sızı başladı ve madalyonun olması gereken yeri ovuştururken kalbine kadar ilerledi. Madalyon hâlâ arabadaysa, onu geri alma umudu var mıydı? Tüm insanlar dürüst değildi. Peki ya

İlan hanından biri bunu bulup kendine almaya ya da daha da kötüsü satmaya mı karar verdi?

"Oh, Beth. Üzülme. Sabah hana mektup yazabilirsin. Biz onu geri alana kadar güvende tutacaklarından eminim."

Julianna'nın iyimserliği çok tatlıydı ama Beth daha iyisini biliyordu. Dünya her zaman güneş ışığı ve papatyalarla dolu değildi. İnsanoğlu insanı sık sık hayal kırıklığına uğrattırdı, özellikle de onuruna sahip çıkmasını hatırlatacak bir beden yeterince yakınında değilse.

Chapter Eight

Daniel koridordaki aynada yüzünün her iki tarafını da kontrol etti. Bingham'ın VALE oldu oldukça ve el başarmada a temiz Tıraş. Sonra böyle a uzun yolculuk ve gece geç saatlerde, temiz ve tamamen temiz olmak güzeldi Dinlenmiş.

Kahvaltı salonunun kapısında durdu. İçeride birkaç kişi konuşuyordu ama içlerinden sadece birinin sesi kadınsı geliyordu. Bayan Waverly'nin başka konuklar da planladığını biliyordu ama bu zamana kadar bunun önümüzdeki birkaç haftayı nasıl etkileyebileceğini düşünmemişti.

İçerideki seslerin tonuna bakılırsa, içeridekilerin çoğu erkekti ve yaşlı tipler değillerdi. Bayan Haynes söz konusu olduğunda bu bir sorun olabilirdi.

Bingham'ın ona baktığında bakışlarının nasıl yumuşadığını görmüştü. Bu, altı ay önce onu savaş alanından çıkardığından beri eski yüzbaşısı için ilk umut işaretiydi. Elbette Bingham baronluk görevlerini Kraliyet Ordusu'nda bir yüzbaşı olarak gösterdiği verimlilikle üstlenmişti ama gerçek anlamda yaşamıyordu. Sadece var oluyordu. Ama bir eşle, belki de durgun ve sürekli endişeli halini geride bırakabilirdi.

Ceketini düzelten Daniel kahvaltı salonuna girdi ve kendisi için risk oluşturabilecek her bir beyefendinin durumunu gözden geçirdi.

arkadaşının mutluluğu.

Gülümseyen Bayan Waverly'nin karşısında üç adam oturuyordu, hepsi de çarpıcı siyah saçlara ve kahverengi gözlere sahipti ama hiçbirisi askerlerin atletik yapısına sahip değildi. Üçünden biri dönüp ona baktı ve kaşlarını çatı. Yaşlı bir çift de kahvaltıya oturmuş, onun girişiyle dikkatlerini tabaklarından ayırmamışlardı.

Bayan Waverly döndü. "Ah, Bay Kaye. İçeri gelin ve kendinize bir tabak hazırlayın, ancak bunu yapmadan önce size kuzenlerimi ve yeğenlerimi tanıtmama izin verin."

Konuklar kaplarını bırakıp ayağa kalktılar. Genç adamlardan ikisi Daniel'dan kesinlikle daha kısaydı, üçüncüsü ise kendi boyuna yakındı, muhtemelen daha uzundu.

"Bunlar kuzenlerim Bay ve Bayan Papworth," dedi Mrs.

Waverly söyledi.

Daniel başını sallayarak tanışma faslını onayladı. Papworth'lerin her ikisi de Bayan Waverly'den on ya da iki yaş büyük olmalıydı, çünkü saçlarına bolca ak düşmüştü ve çok sayıda kırışıklıkları vardı. Biraz sessiz olsalar da yeterince hoş görünüyorlardı.

Bayan Waverly diğer üç beyefendiye doğru ilerledi. Bir eliyle ortadaki uzun boylu adamı işaret etti. "Ve bu da Bay Adam Waverly, kocamın kardeşinin en büyük oğlu ve Haverton'ın varisi." Adam kısaltılmış bir selam verdi. "Adam, bu Bay Kaye. Majestelerinin Kraliyet Ordusu'nda amcanızın emrinde görev yaptı."

Daniel jest karşılık verdi. "Sizinle tanışmak bir zevk." Hiç de öyle değildi. Adam formda ve yakışıklıydı ve görünüşe göre büyük bir servetin sahibi olacaktı.

"Ve siz, Bay Kaye. Kardeşlerimi tanıştırmama izin verin." Sağındaki adamı gösterdi. "Bu Bay Bartholomew Waverly, Kendal cemaatinin rektörü." Rektör başıyla onayladı. "Ve bu da"-Bay Waverly solundaki adamı işaret etti-"en küçük kardeşim Bay Caleb Waverly."

Asık suratıyla Daniel'a kilitlenmiş olan adamın mesleğiyle hiçbir bağlantısı yoktu ama hiç şüphesi yoktu

o adam söz konusu olduğunda hoş karşılanması hakkında. Bu onu şaşırtmamıştı. Bayan Waverly'nin koca tarafından yeğenleri olan bu adamlar muhtemelen güzel Haynes kardeşleri çok iyi tanıyorlardı ve bu nedenle büyük olasılıkla çıkarları vardı. Önümüzdeki birkaç hafta için kesinlikle iyiye alamet değildi.

Daniel, Bayan Waverly'nin yanına oturmadan önce bir tabak haşlanmış yumurta ve kızarmış ekmek aldı. Bir uşak onun fincanını kahve ile doldurdu ve üzerine krema ve bir parça şeker ekledi.

Önce en büyükleri olan Bay Waverly konuştu. "Bir mesleğiniz var mı, Bay Kaye?"

Daniel kucağına bembeyaz keten bir peçete koydu. "Ben babamın en büyük ve tek oğluyum ve bu yüzden ondan sonra miras alacağım."

"Toprak sahibi bir beyefendi o zaman."

Bir çeşit. Ailesi parasının çoğunu askerlikten kazanmıştı ama işletmelerine yardımcı olan birkaç kiracı ailenin bulunduğu küçük bir çiftlikleri vardı. Bununla birlikte, babasının son birkaç yıldır yaptığı ve kârlı olduğu kanıtlanan birkaç akıllıca yatırım sayesinde ek kiracılar yeniydi. Bu şekilde devam ederlerse, bir yıl içinde yeniden genişlemeleri mümkündü.

Sonunda başını salladı.

"Peki malikânenizin adı nedir?" En genç Bay Waverly sordu, yüzü daha az ekşi değildi.

"Bartly Lodge."

"Ve senin adın Kaye mi?"

"Annemin babası öldükten sonra babam burayı satın aldı ve ismini değiştirmeye gerek görmedi."

Hem rektör hem de Bay Waverly başlarıyla onayladılar ama Bay Caleb Waverly çatalını bıraktı ve oturduğu yerde doğruldu. "Noel'den sonra avukatlık eğitimimi tamamlayacağım." Adamın kendisine sorulmadan mesleğini açıklama şekli Daniel'ın kendi mesleğini nasıl gördüğüne dair hiçbir şüphe bırakmamıştı. önemli.

"Evet," dedi Bayan Waverly, "ve biz onun başarısıyla fazlasıyla gurur duyuyoruz."

Daniel odaya girdiğinden beri Bay Caleb Waverly ilk kez gülümsedi. Görünüşe göre tamamen kötü huylu değildi, sadece Daniel söz konusu olduğunda sinirleniyordu.

Bingham birkaç dakika sonra içeri girdi ve tanışma faslı devam etti. Daniel genç avukatın yüzünün daha fazla asık olamayacağını düşünmüştü ama Bingham'ın bir baron olduğunu duyunca kaşları çatıldı. Yine de huysuz beyefendi sükûnetini korudu.

Rektör, "Hartly'deki koltuğunuzda ne kadar süredir oturuyorsunuz?" diye sordu.

"Altı ay." Bingham kahvesinden bir yudum aldı. Bir tabak almamıştı ve Daniel onun aç olmadığını ya da sadece odanın geri kalanının yardıma ihtiyacı olduğunu anlamasını istemediğini merak etti. Onu suçlamadı. Sağlam bir askerden engelli bir beyefendiye geçiş süreci korkunç olmuş olmalıydı.

Daniel ayağa kalktı ve arkadaşının önüne koymadan önce bir tabak daha doldurdu. Bingham başıyla onayladı ama kaplarını kaldırmadı.

"Bunu yapabilecek hizmetkârlarımız var, Bay Kaye," diye alay etti avukat.

"Nazik olmaktan asla zarar gelmez."

Rektör başıyla onu onayladı. "Yapılan iyi bir iş Tanrı'nın gözünde değerlidir."

Daniel adamın dindarlığı karşısında gülümsemesini bastırdı. Enine boyuna ve bugünün Pazar sabahı olmasına bakılırsa, adamın sürüsüyle ilgilendiğinden bile şüpheliydi. Muhtemelen bu işi yapması için zavallı bir papaz yardımcısını bırakmıştı.

Bayan Barker, Bayan Haynes'i pek de sessiz olmayan bir ses tonuyla azarlarken, koridordan gelen homurtulu bir ses onun yaklaştığını haber veriyordu. Daniel dün yaşadıkları harika günden sonra kadının varlığını neredeyse unutmuştu ve neredeyse arabasının bir

Böylece bir tane daha alabileceklerdi. Ama bu insafsızlık olurdu ve kararlı bayanı tanıdığım kadarıyla, kurtulunamayan bir kedi gibi geri dönüş yolunu bulacağı için yararlı bile olmazdı.

Sessizce iç çekti. Yavaş hareket eden arkadaşı için bir başka engel olacaktı.

Bingham oturduğu yerden kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Bayan Haynes, Bayan Julianna, bu sabah sizi görmek ne güzel. Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

İki kadın da olumlu yanıt verince Daniel şoka girerek sessizliğe gömüldü. Arkadaşının bedeninde yaşayan bu zarif adam kimdi?

"Lord Bingham," dedi Bayan Barker, "sizinle konuşmak istediğim birkaç şey var."

"Eminim istiyorsunuzdur ama bunu kahvaltıdan sonra yapmanız gerekecek. Dilerseniz bugün sizinkileri de yanımızda götürebilirsiniz." İma ince ama açıktı. Hâlâ hizmetkârlık yapıyordu ve bu yüzden dilini kontrol etmesi gerekiyordu.

Haynes kardeşler onu odaya geçirirken Bayan Barker'ın ağzı bir karış açık kaldı.

Odada bulunan herkes selamlaştı ama Bay Caleb Waverly, Bayan Julianna için bir tabak almak üzere yerinden fırladığında kaşlarını çatma sırası Daniel'a geldi.

Adam çok kibardı ve Daniel hizmetkârlarla ilgili kendi öğütlerine karşılık vermek istedi. Avukatın dikkati onun hoşnutsuz tavrını açıklıyordu. Görünüşe göre Bayan Julianna'nın sevgisi için bir rekabet olacaktı.

Kahvaltı salonuna en son giren General Waverly oldu. Herkesi başıyla selamladı ve büfeye doğru ilerlemeden önce Bay ve Bayan Papworth ile konuşmak için durdu.

Bingham eğildi ve fısıldadı, "Generalin melankolik olduğunu söylediğinizi sanıyordum. Bana keyfi yerinde görünüyor."

Daniel da en az Bingham kadar şaşkın bir halde iri adamı inceledi. "Belki de annem yanıliyordu."

Bayan Waverly planladıkları tüm eğlencelerden bahsetmeye başladı ve Daniel'ın dikkatini General Waverly'nin içinde bulunduğu ikilemden uzaklaştırdı.

"Kendal'da her yıl Noel'den önceki Cuma günü bir toplantı düzenleniyor ve komşularımızla birkaç akşam yemeği ve parti planladık. Waverly, erkekleri de ava götüreceğini mi söylemiştin?"

General Waverly başıyla onayladı. "Süslü akşam yemeğiniz için toplayacağımız sülünlerimiz var."

Bay Papworth, "Bu tür gezintilerden kaçınmam gerekecek," dedi. "Romatizmam falan var. Av hayvanlarını öldürme işini siz gençlere bırakacağım."

"Tamamen anlıyorum," dedi Bayan Waverly, sanki mazeretlerini doğrudan ona söylüyormuş gibi. "Ama en azından Noel arifesi için planladığım akşam yemeğinde oyunun tadını çıkarabileceksiniz. Mahalleden birkaç aileyi davet ettim."

Her iki genç bayan da bu ihtimal karşısında heyecanlanmış görünüyordu, ancak Bayan Julianna sevincini çok daha yüksek sesle dile getiriyordu.

"Peki On İkinci Gece için maskeli balo düzenleyecek misiniz?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle olacak, ama Kendal'daki toplantı salonunda yapılacak ve tüm komşularımız bize katılabilecek." Bayan Waverly'nin gözleri sevinçle dans etti. "Umarım en iyi maskelerinizi getirmişsinizdir."

Bayan Haynes sonunda konuştu. "Birkaç yıldır bir maskeli baloya katılmadık, bu yüzden korkarım ikimiz de hazırlıklı gelmedik."

Bayan Waverly bu yorumu elinin tersiyle itti. "Bunun bir önemi yok. Maskeleri bir araya getirmeye bayılıyorum ve önceki yıllardan kalan bol miktarda kostümümüz var. Her birinizin maskesini tasarlamak için biraz zaman ayırmaya ne dersiniz?"

Bayan Julianna oturduğu yerde mutlu bir sıçrama yaptı, ama Bayan Haynes'in sivri bakışları daha fazla heyecan ifadesini engelledi. Daniel ise Bayan Julianna'nın beklentisinin tadını çıkarmasına izin verilmesini diledi. Neden hepsinin duygularını toplumun kabul edilebilir bulduğu sınırlar içinde tutmak zorunda olduklarını hiç anlamamıştı.

"O halde karar verilmiştir." Bayan Waverly ayağa kalktı ve beyler de aynı şekilde yaptı. "İlgilenenler için, ayinden sonra hepinize evi gezdirmekten mutluluk duyarım."

Bingham ve Daniel daha önce eve hiç gelmedikleri için kabul ettiler ama üç Waverly de mazeretlerini bildirdiler. Evi zaten iyi tanıdıkları için bu sürpriz olmadı. Ancak Haynes kardeşlerin ikisi de tura katılmak istediklerini belirtince, en genç olanı sihirli bir şekilde artık ilgilenmesi gereken bir şey olmadığını hatırladı.

Daniel'in kaşları çatıldı. Asık suratlı Waverly'nin onları turlarıyla baş başa bırakacağını ummuştu ama görünüşe göre öğleden sonra bu huysuza katlanmak zorunda kalacaklardı.

Rektörün bir papaz yardımcısı tuttuğu konusunda haklıydı ve bu Daniel'i hem memnun etmiş hem de üzmüştü. Adamı doğru okuduğunu bilmek gururunu okşarken, rektörün kendisi neredeyse hiç iş yapmazken ondalıkların çoğuyla geçinmesi midelerini bulandırıyor. Ama İngiltere'deki birçok din adamının durumu böyleydi.

En azından papaz yardımcısı iyi birine benziyordu. Vaazı iyi hazırlanmıştı ve insanlara olan ilgisi, her bir cemaat üyesiyle ayrı ayrı konuşmasından anlaşılıyordu.

Sola. Yaşayanları çizen kişinin genç adam olmaması çok kötüydü.

Haverton'ın salonunda Daniel diğerlerinin tur için toplanmasını bekledi. Çıplak ağaçları görmek için pencereye geçerken elindeki mektubu bacağına vurdu. Mektup dün geldiğinde onu bekliyordu ama henüz okumamıştı.

Arkadaşı Alfred'in mektubu Haverton'a yönlendirdiğini düşünürsek, önemli bir şey olmalıydı. Mührü dikkatlice kırdı ve okudu.

Sevgili Daniel,

Bu mektubun sizi sağlıklı bulduğuna ve Westmorland'a sağ salim vardığınıza inanıyorum. Keşke sizin gibi dostlarımı görmek için tatile çıkabilecek kadar özgür olsaydım. Ancak Lord Hazretleri'nin sekreteri olarak kendi girişimlerim, James'in Eleanor Dove ile evliliğinin ışığında, benim de o mutlu duruma girebileceğim günü özlemle beklediğim noktaya kadar zamanımı büyük ölçüde işgal etti.

Şu anki işim için nankör görünmek istemem ve zamanımın taleplerine ilişkin haksız şikayetlerimden böyle bir yorum çıkarırsanız üzülürüm. Aksine, Lord Hazretlerinin bana ve benim aracılığımla aileme gösterdiği nezaketin karşılığını ömrümün sonuna kadar ödemeye çalışacağım. Bununla birlikte, uygun bir hayat arkadaşı arayışına başlamaktan başka bir şey yapamam.

Uygun genç kadınlarla tanışacak vaktim olmadığından, neredeyse ilan vermeye karar verdim. Bedenen kur yapmaya zaman ayıramasam da, bunu mektuplar aracılığıyla yapabilirim. Karakter, erdem, ahlak, etik vb. konularda aynı fikirde olan iki kişinin evlilikte mutluluğu yakalamak için adil bir yol izleyeceği kanısındayım.

Bu işe yarın bir eş bulmak için girdiğimi sanmayın. Sağduyulu düşünce benim rehberim olacak ve gençlik yıllarıma atıfta bulunmanız gereksiz, çünkü benimle dalga geçeceğinizi zaten biliyorum. Ancak, ben

Eğer bu konuda fikrinizi belirtmek veya bana tavsiyede bulunmak isterseniz, onlar aracılığıyla sufier.

*Saygıdeğer dostunuz olarak
kalacağım, Alfred Deane*

Daniel kıkırdadı. Reklamlarını görmüştü. Daha önce de bir arkadaşı olmuştu ama arkadaşlarından birinin böyle bir şey yapabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Alfred bu tür taktiklere başvurmak için gerçekten de çaresiz olmalıydı; yine de o her zaman mantıklı, akli başında bir adam olmuştu.

Zaman elverdiğince çabuk ona yazması gerekiyordu. Geçmiş zamanlara duyduğu özlem dalgası Daniel'in üzerine çöktü. Eton'da çocukken hayat çok daha kolaydı. Büyük pencereden dışarı baktı, James, Alfred ve Robert'la birlikte sahada top oynadıkları ya da en az sevdikleri hocaları hakkında hikâyeler anlattıkları anıları ziyaret etti.

Sonra kalbinde başka bir arzu kabardı. O da geçen Noel'de James'in mutluluğunu görmüştü ve tıpkı Alfred gibi onun da içinde bir kıvılcım çakmıştı. Keşke o da kendisini Bayan Dove kadar tamamlayan bir kadın bulabilseydi.

Arsız bir gülümseme ve dans eden mavi gözler aklından geçti. Çok erken, diye hatırlattı kendine, ama Bayan Julianna'nın yüzü hâlâ hayalinde dolaşıyordu.

Bir esinti, pencerenin yanındaki çıplak ağaçlardan birine inatla yapışmış kahverengi bir yaprağı hışırdatarak zihnini hoş düşüncelerden uzaklaştırdı. Gün oldukça soğuk geçmişti ve kar yağabileceğinden söz ediliyordu ama henüz toprak tüm kirli, çamurlu ihtişamıyla çıplaktı. Belki Noel'e kadar gökten beyaz bir tozun düştüğünü görebilirlerdi.

"Bay Kaye," dedi arkasından sinirli bir ses.

Kendisine katılan adama bakmak için döndü, kimin konuştuğunu zaten biliyordu. "Bay Caleb Waverly. Nasılsınız?"

"Ben daha iyiyim. Teyzem bana senin ve Lord Bingham'ın teyzemin yeğenlerini

dün onların refakatçisi."

"Sanırım onları arkadaşlarının sivri dilinden kurtarmaktan bahsediyorsunuz."

"Bu sizi ilgilendirmez efendim. Eğer Kaptan Haynes onu uygun bir arkadaş olarak görüyorsa, karışmanıza gerek yok."

Daniel göz ucuyla Bingham'ı gördü ve onun kararlı bakışlarına bakarak gülümsedi. Bay Caleb Waverly henüz farkında değildi ama az önce kaldırabileceğinden fazlasını üstlenmişti.

"Bu sizi de ilgilendirmez," dedi Bingham. "Özellikle de kadınlara eskortluk teklif eden Bay Kaye olmadığı için. Dolayısıyla, eğer bir şikâyetiniz varsa bana iletmelisiniz. Ancak sizi uyarmalıyım, kanunlar bir akrana hakaret edilmesini hoş karşılamaz."

Kısa boylu adamın gözleri büyüdü. Bingham'ın doğru söylediğini bilecek kadar iyi bir eğitim almış gibi görünüyordu.

Bir baronla seyahat etmenin bazı avantajları vardı. Belki Daniel'ın sosyetenin üst kademelerinde daha fazla arkadaş edinmesi biraz zaman alabilirdi. Kendileri hakkında büyük fikirleri olan kısa boylu adamlarla yüzleşirken işe yarıyorlardı.

Bingham başını Daniel'ın mektubuna doğru eğdi. "Evden haber var mı?"

"Hayır, Eton'daki arkadaşlarımdan biri."

"Arkadaşlarınız yazışmalarınızı nereye yönlendireceklerini biliyorlarsa oldukça dikkatli olmalılar."

"Evet, Deane iyi bir adamdır. Her ayrıntıya dikkat eder, bu da kişisel sekreterlik işinde onun avantajıdır."

Bay Caleb Waverly nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve herkes dönüp ona baktı. Görünüşe bakılırsa, hiçbir parçası olamayacağı bir konuşmaya alınmıştı. Daniel nedenini bilmiyordu. Onları tanımak istediği falan yoktu; hatta orada olmalarını bile istemiyordu.

Bayanlar içeri girdiğinde daha fazla konuşmaya gerek kalmadı, Bayan Barker bir bekçi köpeği gibi önden saygılı bir şekilde yürüyordu. Daniel, Bayan Waverly'nin eşlik etmesiyle onun varlığından kurtulacaklarını ummuştı, ama işini oldukça ciddiye aldığı anlaşıyordu.

Bayan Waverly sanki onları bir saat önce görmemiş gibi, "İyi günler beyler," dedi. "Her şey hazır mı?"

Gruptakiler başlarıyla onayladı ve yola koyuldular. Buluştukları katta çoğunlukla halka açık odalar vardı: salonlar, bardo, kahvalt ve yemek salonları, ancak uzak köşede piyanolu küçük bir balo salonu vardı.

Odaların yarısının duvarları dekoratif ahşap apliklerle kaplıydı, diğerleri ise düz sıvaydı. Hatta bir tanesi, Bayan Haynes'in Haverton'da bulacaklarını söylediği kaosun bir kanıtı olarak düz taştan yapılmıştı.

Hizmetkârların odalarının hem merdivenlerin altında hem de üstünde olduğu, aşağıda çoğunlukla aşçı ve hizmetçilerin, üçüncü katta ise uşak, kahya, uşak ve leydi hizmetçisinin ikamet ettiği kendilerine bildirilmiştir. Misafir odaları da üçüncü katta ancak evin farklı bir bölgesinde yer alıyordu.

İkinci katta bir portre galerisine yönlendirildiler. Tur sırasında birkaç kez yer değiştirmişlerdi, ama burada Bayan Julianna Daniel'in yanında durmak üzere hareket etti. Önceki odalarda olduğu gibi Bay Caleb Waverly de onu takip ederek sağındaki pozisyonu aldı.

"Teyzemin güzel bir resmi değil mi, Bay Kaye?" Elini onun dirseğinin kıvrımına doğru kaydıldı. Bu hareket o kadar samimiydi ki Daniel neredeyse şaşıracaktı, ama hafif bir sıkışma hissedince durdu. Onunla göz göze geldi, gözlerindeki yalvarışı görmezden gelmek zordu.

Bahsettiği resme bakmak için onları çevirdi ve onu takipçisinden uzak bir tarafa koydu.

"Kucağında oturan kim?" diye sordu.

"James, kuzenimiz. Henüz dört yaşındayken öldü."

Daniel kaşlarını çattı. Arkadaşıyla aynı adı taşıyordu. Ne kadar rahatsız ediciydi, özellikle de kendi arkadaşı James'in geçen yıl aynı zamanlarda neredeyse ölümle burun buruna gelmesinden sonra. "Bu gerçekten talihsiz bir durum ama ben General ve Bayan Waverly'nin çocukları olmadığını sanıyordum."

"Ondan pek sık bahsetmezler. Gerçekten üzücü bir olaydı."

Bay Caleb Waverly konuştu. "Çocuklar her zaman ölür. Daha güçlü olanlarımızın mirası devralmasının önünü açıyor."

Bayan Julianna irkildi. Adamın soğuk ve hesapçı tepkisi Daniel'ın onun kafasına vurmak istemesine neden oldu. Kızın yüz ifadesindeki üzüntüyü göremiyor muydu?

"Bu ne kadar zaman önce oldu?" Umarım kuzeninin kaba saba yorumlarının dikkatini dağıtmasına yardımcı olur.

"On yıl. Öldüğü haberini aldığımızda on iki yaşındaydım. Bu annem ölmeden önceydi. Ne kadar ağladığını hatırlıyorum."

Daniel onu rahatlatmak için kolunu ona dolamak istedi ama elini kendi tarafına doğru sıkmakla yetindi.

"Bayan Julianna," dedi Bay Caleb Waverly, diğer kolundan tutarak, "gelin şu portreye bakın."

Daniel kaşlarını çattı. Adamın arkasından kaydığını bile görmemişti.

Bayan Julianna, "Bunu gözlemlemekle meşgulüm, teşekkür ederim," dedi.

"Ama şuradaki çok daha ilginç."

Adam kızın kolunu çektiğinde kız tökezledi ve eli Daniel'ın dirseğinden kaydı. Daniel hızlı bir refleksle, kız eteklerine takılıp düşmeden onu yakaladı. "Dikkatli ol, dostum. Neredeyse düşmesine neden oluyordun."

Avukat, "Özür dilerim," dedi ama yüzünde çok az pişmanlık ifadesi vardı.

Daniel onların galerinin diğer ucuna doğru uzaklaşmalarını izlerken dişlerini sıktı. Bayan Julianna omzunun üzerinden iki kez baktı ama Daniel onu takip etmemeye karar verdi. İsteyeceği son şey onun bir çekişme sırasında zarar görmesiydi. Yine de ev sahibiyle konuşacaktı. General Waverly kadınlara kötü davranılmasına asla göz yummamıştı. Her asker bunu bilir ve onun katı kurallarına uyar ya da cezasını çekerdi.

Ama bu arada Daniel'in başka bir planı vardı.

Bayan Barker, Bayan Waverly ile kadının büyük büyükbabasının portresi hakkında konuşmaya dalmıştı ama Daniel yaklaştığında aniden durdu, gözleri odanın her tarafını dolaşarak suçluyu bulmaya çalıştı.

"Korkarım Bay Caleb Waverly Bayan Julianna'yı galerinin تنها bir yerine çekti, Bayan Barker." Kadın dar odada yürümeye başladığında gülümsemesini gizledi. Aslında onları her zaman görebiliyordu ama *tenha* sözcüğünü eklemek işini görmüştü.

Bayan Barker'ın Bayan Julianna'yı kurtarması sadece bir an sürdü, gözlerini kaçırma girişiminde bulunan kişiye dikmiş, onu grubun güvenliğine geri götürüyordu.

General Waverly'nin çalışma odası ve kütüphanesinin bulunduğu aile kanadını inceledikleri turun geri kalanı olaysız geçti.

İçeri girdiklerinde General Waverly ayağa kalktı. "Bu ziyareti neye borçluyum, hem de birçoğunuzdan?"

"Onlara evin planını gösteriyorum. Hatırlamıyor musun?" Karısı bir elini kalçasına koydu ve general unutkanlığından utandığı belli olan ensesini ovuşturdu.

"Ah... evet, şimdi hatırladım."

Bayan Waverly başını salladı ama kocasının rafların düzenini nasıl tasarladığını, koyu maun ağacını ve boyasını nasıl seçtiğini anlatmaya devam etti.

Grup devam etmek için kapıya yöneldiğinde Daniel geri çekildi.

"General Waverly," dedi kısık bir sesle, "sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

General odadan çıkan diğerlerine baktı. "Elbette, Bay Key."

Daniel ürperdi. Yıllardır bu adamın hizmetindeydi ve hâlâ onun adını hatırlayamıyordu.

Bingham arkasına bakınca Daniel ona devam etmesini işaret etti. "Ben birazdan yetişirim."

Oda sessizleştikten sonra şöyle dedi. "Bay Caleb Waverly'nin yeğeninize davranışından endişe duyuyorum, efendim."

"I var iki Yeğenlerim, Anahtar. Sen olacak var için olmak daha spesifik."

"Ben Kaye, efendim ve Bayan Julianna'dan bahsediyorum."

"Gerçekten mi? Bunu hafızama kaydetmem gerekecek." General, sanki bu hareket bilgiyi kafatasının içine itecekmiş gibi alnını ovuşturdu. "Caleb'e gelince, uzun yıllardır Julianna'ya karşı bir zaafı var. Onları affetmek zorundasınız. Gençlik aşkı ve hepsi."

"Evet, ama onun selamına karşılık vermiyor." "Peki nereden biliyorsunuz?"

"Gözlem. Gün boyunca sürekli olarak aralarında boşluk yaratmaya çalıştı, ancak genç bir köpek yavrusu gibi onu takip etti."

"Belki de sadece onu oyalamaya ve kendisini daha çok arzulamasını sağlamaya çalışıyordur."

"Ondan saklanmak için beni kalkan olarak kullanarak mı efendim? Bu ilgi gibi gelmiyor. Ve kadın onun isteğini hemen yerine getirmeyince, neredeyse onu devirecekti. Üzgünüm ama hiçbir hanımefendinin bu kadar kötü kullanılmasına seyirci kalmayacağım."

General Waverly çenesini ovuşturarak koltuğuna geri oturdu. "Bu kulağa hiç de centilmence gelmiyor." Sonunda öne doğru eğildi ve kollarını masasının üzerine koydu. "Julianna ile konuşacağım. Eğer onun ilgisinden gerçekten rahatsız olduysa

Sonra Caleb'la konuşacağım." Ayağa kalktı. "Bu konuya dikkatimi çektiğin için teşekkür ederim, Key. Gidebilirsin."

Daniel'ın dudakları kıvrıldı. Görünüşe göre ovalama işe yaramamıştı. Ama General Waverly her zamanki gibi kısa ve öz konuşmuştu; tıpkı Kraliyet Ordusu'ndaki günleri gibi.

Chapter Nine

F Carswell'in Waverly'lerde kaldığı süre çoğunlukla olaysız geçmişti. Sabahları kahvaltı ediyor, günü avlanarak ya da bir eğlenceyle geçiriyorlardı.

Komşular, sonra da akşam yemeği.

General Waverly'nin yeğenleri istedikleri gibi gelip gidiyorlardı, en büyük ikisinin yakınlarda evleri vardı. Ancak zamanlarının çoğunu Haverton'da geçiriyorlardı, özellikle de Bayan Julianna söz konusu olduğunda çoğu zaman baş belası olan en küçükleri.

Ancak Carswell, evdeki dördüncü sabahlarında kendini kahvaltı salonunda yalnız buldu. Üç gün süren gürültünün ardından bu sessizlik onu rahatlatmıştı. Pencereden dışarı, fırtınalı güne bakarken yemeğinin tadını çıkarmak için zaman ayırdı. Bazıları bu kasvetli havayı iç karartıcı bulabilirdi ama onun moralini oldukça yükseltmişti. Bugün dışarıda çok az aktivite olacaktı. Belki de kütüphaneye gider ve bir kitap okurdu.

Bayan Waverly salondan, "Sizi burada ağırlamak büyük bir zevkti," dedi. "Keşke anneniz de size eşlik edebilseydi."

Carswell iç çekti. Görünüşe göre huzuru uzun sürmeyecekti.

Kaye köşeyi dönüp odaya girdi, Bayan Waverly kolundaydı. "Kettering'den buraya oldukça uzun bir yolculuk ve

"Hapsedilmesi yaklaşırken kız kardeşimden uzak kalmak istemem."

"Kız kardeşlerin nasıl?"

Kaye, birçoğu evlenmiş ve Bartly Lodge'dan çok uzak olmayan bir yere yerleşmiş olan dört küçük kardeşiyle ilgili son haberleri aktarırken sohbet devam etti. Carswell, Bayan Waverly konuşmayı devralana kadar yarım kulakla dinledi.

"İkiniz de burada olduğunuza göre, bir konuda fikrinizi almak istiyorum. Henry'm son zamanlarda huzursuz ve korkarım ki çok mutsuz. Kraliyet Ordusu'nun faaliyetlerini özlüyor ve hatta geri dönebileceğinden bile bahsetti."

"Bu harika olurdu," dedi Carswell. "Ordunun her zaman general kadar iyi eğitilmiş adamlara ihtiyacı vardır."

Bayan Waverly kaşlarını çattı ve Kaye başını hafifçe salladı.

"Belki ordu için iyi olur," dedi, "ama benim için değil ve kesinlikle kocam için değil. Belki hatırlamazsınız Lord Bingham ama kocam Waterloo'da çok kötü yaralanmış ve bu yüzden ordudan atılmıştı."

"Ben yapmadım." Kendi yaralarından sonra haftalarca ateşler içinde yatıp kalkmıştı ve o kadar hastaydı ki cerrahlar ondan umudu kesmişti ama Kaye kesmemişti. Hayatta kalması için gerekenleri aldığından emin olmak için gece gündüz onunla birlikte kalmıştı.

Kaye bir parça çiroz mızrakladı. "Lord Bingham Waterloo'da yaralandı ve hastalandı."

Bayan Waverly'nin bakışları onun eline kaydı. Kimse bir şey söylememişti ama insanların onun rahatsızlığını fark etmesi o kadar da uzun sürmemişti. Neyse ki çoğu, en azından onun önünde, bundan bahsetmemeyi tercih ediyordu. Muhtemelen kapalı kapılar ardında talihsiz eli hakkında durmadan gevezelik ediyorlardı. Yavaşça, rahatsız edici uzvunu masanın üzerinden kucağına kaydırdı.

"Evet... şey." Elindeki peçeteyle oynadı. "Eşim artık evde olması gereken bir yaşa geldi. Döndüğü zaman bir toplantı yapmadığımızdan, kocamın evde olması

iyileşmesi gerekiyordu, şimdi onu kutlamak için özel bir şey yapmak istiyorum."

Kaye çatalını bıraktı ve ağzını sildi. "Aklında ne vardı?"

"Yeğenlerimin çok güzel sesleri var ve Beth piyanoyu büyük bir ustalıkla çalıyor. Henry onları dinlemeye bayılıyor ama bu zevki tatmayalı yıllar oldu. Bir müzikal düzenleyebileceğimizi ve birlikte çalıştığı birkaç adamı davet ederek ona sürpriz yapabileceğimi düşündüm. Bu konuda yardımınızı isteyebilir miyim? Ben birkaç isim hatırlıyorum ama ikinizin de çok daha fazlasını bilebileceğinizi düşündüm."

Carswell arkadaşına baktı. Kaye omuz silkti. Neden ikisini seçtiğini anlayamamıştı. General Waverly ile birlikte çalışırken, adamın hangi subaylarla dostluk kurduğuna dikkat etmemişti. Ya böyle bir etkinlikte olmasını isteyeceği, moralini düzeltecek ama Carswell'in tanımadığı bazı adamlar varsa?

Bayan Waverly koltuğundaki pozisyonunu düzeltti. "Ayrıca ikinizin de takdire şayan bir ses yeteneğine sahip olduğunuzu duydum."

Neredeyse yüksek sesle inliyordu. Kaye'e yan gözle bir bakış attıktan sonra dikkatini ev sahibesine verdi. "Çoğunun seviyesinde değil."

Savaşın önceki gece Kaye ile şarkı söylemeyi neden kabul ettiğini hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Ama haftalarca dil döktükten sonra, adam sadece dönüp onu aşağılamak için onu kırmıştı. En azından bir kez pratik yapmalıydılar, o zaman Kaye'in yeteneğini -ya da yeteneksizliğini- öğrenebilirdi.

"Hadi ama, yeteneğiniz konusunda ısrar eden sadece kocam değil, Richmond'ların Balosu'nda bulunan subay eşlerinden birkaçı da muhteşem sesiniz hakkında rapor verdi."

Kaye sırtıttı. "Lord Bingham'a aldırmayın. Övgüleri kabul ederken çok alçakgönüllüdür. Şarkı söylemeyi çok isteriz

senin için."

Carswell ona bocalayan bir bakış fırlattı ama Kaye onu görmezden geldi. "Mükemmel." Tombul küçük hanım ellerini çırpı. "Unutmayın, bu bir sürpriz olacak. Müzikal değil ama konuklar ve kendi numaranız. Benim de Waverly'ye hiçbir şey planlamadığını bildirmek için."

"Çok iyi, Bayan Waverly. Peki hangi gün sahneye çıkmayı bekleyebiliriz?"

Carswell Kaye'in kafasına vurmak istedi. Carswell'in halka açık gösterilerden ne kadar hoşlanmadığını biliyordu.

"Maskeli balodan önceki öğleden sonra yapsak ve tüm günü eğlenceye ayırsak nasıl olur? Böylece konuklarımız balo için hazırlık yapmadan önce muhteşem bir müzik dinleyebilirler."

Kaye sandalyesinden kalktı. "Mükemmel. Bingham ve ben davetiyeleriniz için isimleri derleyeceğiz ve söylenecek bir parça hazırlayacağız."

"Teşekkür ederim."

Kaye onlara veda etti ve Carswell onun uzaklaşan figürünün ardından bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Ne kadar cana yakın bir adam," dedi Bayan Waverly, "ve çok da yardımsever."

"Kesinlikle," dedi Carswell. Daniel Kaye o kadar yardımseverdi ki bir gün uçurumdan düşmesine yardım edebilirdi.

Carswell masanın karşısında, gözlerine bir şey kaçmış gibi duran genç kadına kibarca gülümsedi. Kirpiklerini sürekli kırpıştırması tamamen saçmaydı ama ev sahibi ve ev sahibesinin misafirlerine karşı kaba davranamazdı. Kadın ve iki ablası ev partisinin bir parçası olmadıkları için minnettardı.

Başka pek kimse de yoktu. Bayan Waverly'nin yaşlı kuzenleri Bay ve Bayan Papworth günlerinin çoğunu salonda oturup ateşin başında kitap okuyarak geçiriyorlardı. Aslında Haverton'da olup bitenlerin çoğundan habersiz görünüyorlardı, sadece Bayan Waverly'nin onlara sunduğu en sakın uğraşlarla ilgileniyorlardı.

Kaye'in diğer askerlere verdiği sözün içi boştu, Carswell'in bunu beklemesi gerekirdi. Geldiğinden beri hiçbir şey beklediği gibi olmamıştı.

Tiz bir kıkırdama dikkatini çekti ve tekrar karşısındaki kıza baktı. Bay ve Bayan Crane iyi insanlardı ve Waverly'lerin iyi komşuları olduklarından emindi ama Carswell'in kızlarından hiçbirini tanımak gibi bir arzusu yoktu. Ama onun bir unvana sahip olduğunu duydukları anda, dikkatini çekmek için her biri sırayla kendilerini aptal yerine koymaya başlamıştı.

"Dana eti hoşunuza gitti mi?" Bayan Haynes'in ağzının bir tarafı seğirdi.

Eğlencesini pek iyi saklayamıyordu ama Carswell onun Crane kadınlarından biri değil de yemek arkadaşı olduğu için rahatlamıştı.

"Çok genç ve biraz da yüz­süz."

Şarabını yudumlarken boğuldu ve adam ona peçetesini uzattı. Öksürüğünü kontrol altına aldığı anda ona alaycı bir bakış fırlattı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Ama tam olarak üz­gün değildi. Onun sözlerini anlamış olması zekâsının ve aklının bir göstergesiydi ama bu sözlerdeki mizahı bulması, Bayan Haynes'in gerçekten eşsiz olduğunu kanıtlamak için başka bir kanıt ihtiyacı yoktu. Ama son birkaç gün zaten bunu defalarca kanıtlamıştı.

Onu kilise cemaatinden komşulara ve hatta kuzenlerine kadar pek çok insanla birlikte gözlemlemişti. Herkese karşı kibardı ama hiçbirinin tuzağına düşmemişti, özellikle de kız kardeşinin kurduğu tuzaklara.

Bayan Julianna masanın aşağısında en büyükleri Bay Waverly ile oturuyordu. Kız kardeşini kendisiyle yalnız bırakmak için yaptığı çeşitli girişimleri  zlememişti. Bununla birlikte, Bayan Barker'ın dikkatini dağıtarak Bayan Haynes'le yalnız konuşmasını sağladığı zamanları da  nemsememişti, özellikle de yardım aldığında bu konuda ustalaştığı anlaşılıyordu.

Masanın diğer tarafında Kaye ortadaki Bayan Crane'i neredeyse hiç dinlemiyordu. Kadın bir akşam yemeği partisi için fazla yüksek bir sesle ekran boyama konusundaki yeteneğinden bahsediyordu ama Kaye'in dikkati kesinlikle tabağına odaklanmıştı. Kafasını kaldırıp baktığında, kaşları  atıktı ve yakışıklı yüz hatlarını gölgeledi.

Carswell Bayan Haynes'in kulağına eğildi ve g l kokusunun tadını çıkararak fısıldadı: "Sanırım Bay Kaye kız kardeşinizden biraz hoşlanıyor."

Başını kaldırdı ve masanın diğer ucunu inceledi. Gülümsemek yerine kaşlarını çattı. "Hiç memnun görünmüyor."

"Hayır,   nk  Bay Waverly şu anda onu çok eğlendiriyor. Kıskançlığı gördüğümde anlarım."

"Sanırım durum böyle olabilir."

"Yine de sizi uyarmalıyım, biraz u arıdır."

"Julianna da  yle. U arı ve insanlar hakkında iyi şeyler düşünmek için çok hızlı."

Carswell kaşlarını çattı. Görünüşe göre Bayan Haynes'in daha önce görmediği bir alaycılık damarı vardı. "Bence yanıldığımızı kanıtlayana kadar hepimiz başkaları hakkında iyi şeyler düşünmeliyiz, öyle değil mi?"

"Ben  yle düşünmüyorum. Bizim gözümüzde daha yüksek bir yeri hak ettiklerini kanıtlayana kadar diğerlerini aynı seviyede tutmamız şarttır. Bu şekilde düşerlerse, bu çok uzak bir düşüş olmayacak ve y kselirlerse çok fazla adım atmaları gerekmeyecek."

 fadesinin mantığını düşünerek onu inceledi. Bu tür bir mantık incinmiş bir yerden kaynaklanıyordu ama onunla aynı fikirde olmak istemiyordu.

"Sanırım bu mantıklı bir yaklaşım." Tabağına bir göz attı. Henüz etini kesmemiş, onun yerine kolayca mızraklayabileceği patatesleri yemeyi tercih etmişti. Bu gecedan önce etleri çatalla kolayca parçalanabiliyordu, yanlış elle yediğı için bunun tuhaf göründüğünü biliyordu ama dana eti için bıçak gerekiyordu.

Kafasını kaldırdığında Bayan Haynes'in kendisine baktığını gördü. Tek kelime etmeden tabakları hızla değıştirdi ve mükemmel kesilmiş eti onun önüne koydu. Adam bir süre ona baktı ama kadın eti kesmeye başlarken başını kaldırmadı. Bir süre sonra ağzına bir parça koydu ve adam da onun işaretini aldı.

Tabağındaki ilk lokmayı aldığında dudaklarını utangaç bir gülümseme kapladı. Dana eti şimdiye kadar tattığından çok daha iyiydi. Sırf güzel bir kadın kesti diye yemeğın tadının daha güzel olması mümkün müydü? Ya da belki de onu daha lezzetli yapan nezaketiydi? Hangisi olursa olsun, minnettardı.

Bayan Waverly herkes salona oturduktan sonra ellerini  ırptı.

"Çok önemli bir duyurum var. Sevgili kocam bu yıl bir müzikal düzenlememize karar verdi ve iki güzel ve yetenekli yeğenim buradayken bunu yapmak için daha iyi bir zaman olabilir mi?"

Bayan Julianna kız kardeşine baktı ama Bayan Haynes onun yerine eldivenlerini incelemeyi tercih etti. Tuhaf. Onun biraz çekingen olduğunu biliyordu ama kız kardeşi ve teyzesinin bakışlarından kaçınması rahatsız olduğunu gösteriyordu.

"On İkinci Gece öğleden sonra düzenleyeceğiz ve hepinizi katılmaya davet ediyoruz," dedi Bayan Waverly.

devam etti. "Elbette buradaki eşrafın çoğunu davet edeceğiz ama ilk sizin haberiniz olsun istedik."

Crane kardeşler sevinçle konuşmaya başladılar ve Bayan Waverly de halinden memnun görünüyordu. Göz göze geldiklerinde Haynes kardeşler arasında geçen sessiz konuşmayı kimse fark etmemiş gibiydi ve Bayan Haynes başını Bayan Julianna'ya doğru salladı. Bayan Julianna'nın yüzüne kazınan endişe onun ilgisini çekmişti.

Birisi görüş alanına girdi ve Carswell etrafına bakmaya çalıştı, ancak Bay Caleb Waverly görüşünü engelledi.

Kaye odanın karşısındaki sandalyeden kalktı ve Bayan Julianna'nın oturduğu kanepeye yaklaştı. En genç Waverly'nin arkasında kaybolduğunda, Carswell müdahale etmesi gerekebileceğini düşündü. Arkadaşı, Bayan Julianna'ya bu kadar yakın durmaktaki ısrarı nedeniyle son birkaç gündür avukat çırağına karşı giderek daha asık suratlı olmaya başlamıştı.

"Caleb," diye seslendi general odanın diğer ucundan, "gel de Bay Crane'in ilgilendiğin şu arazi hakkında ne söyleyeceğini dinle."

Bay Caleb Waverly amcasına şöyle bir baktı, omuzlarının dikleşmesinden ve kaşlarının eğilmesinden sinirlendiği belliydi. Ama iyi huyunun galip gelmesiyle bunu düzeltti.

Generalin müdahalesine minnettar olan Carswell odayı geçerek Bayan Haynes'in yanına gitti.

"Odada bir tur atmak ister misin?" diye sordu ona ulaştığında.

"Teşekkür ederim." Bayan Haynes'in parmakları kucağına geri yerleşmeden önce bir an boğazında çırpındı.

Geldiklerinden beri birçok kez tanık olduğu tuhaf bir kendine özgülüktü bu ve anlamını merak etti. Gergin miydi?

En yakınında oturan en yaşlı Bayan Crane aralarına baktı ve kaşlarını çattı. Carswell onu görmezden gelmeye çalıştı,

Ama Bayan Haynes'e bakışları onu huzursuz etmişti. Seçtiği beyefendi kendisinden başka birini tercih ettiğinde diğer hanımlara hayatı zindan eden rekabetçi bir tip miydi?

Bayan Haynes ayağa kalkarken o bölgeden gelen ince bir hareket soruyu yanıtladı, ama Carswell hazırды, eteği *yanlışlıkla* üzerine düşen ayağına takıldığında onu ustalıkla yakaladı. Bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez kendini onun güzel mavi gözlerine bakarken buldu.

"Tekrar teşekkür ederim Lord Bingham," dedi gülümseyerek. "Yanımızda olması gereken kullanışlı bir insansınız. Keşke kendimi sizin kurtarıcıyı oynamak zorunda kaldığınız bu kadar çok durumda bulmasaydım."

Dudakları yukarı kalktı. "Ve beni beyaz atlı bir şövalye olma şansından mahrum mu bırakacaksın?" Kadının ayaklarının yere bastığından emin olduktan sonra bıraktı.

Gözleri dans etti. "Şövalyeliği arzuluyor musunuz? Baronluktan bir basamak aşağı olduğunu düşünüyorum."

"Evet, ama çok daha romantik. Yoksa neden bu kadar çok yazar ve şair onları eserlerinde ölümsüzleştirsin ki?"

"Seni romantik biri olarak düşünmemiştim."

Yavaş bir tura başladılar. Doğrusu öyle değildi ama etrafında Bayan Haynes kadar ilgi çekici bir kadın olması, bir eşin rahatlığı konusunda daha önce hiç olmadığı kadar düşünmesine neden olmuştu.

"Sanırım aşkın hayali rüyasını benimsemeye bir sonraki kişi kadar eğilimliyim."

"Bir rüya mı? Aşk bir gerçek olarak görmüyor musunuz?"

"Bir duyguyla ilgili çok az deneyime sahipken, o duyguyu somut olarak görmek zordur."

Bayan Haynes dudaklarını büzdü. "Bir ebeveynin ya da kardeşin sevgisini hiç hissetmediniz mi?"

Neredeyse alaycı bir şekilde homurdanacaktı. "Annem ben küçükken vefat etti ve babam ikinci bir oğulla pek uğraşmadı. Ağabeyime gelince, biz hiçbir zaman

yaşça ya da ideal olarak yakın. Kendisinden hoşlandığım küçük bir kız kardeşim var."

"Ve siz bunu aşk olarak görmüyor musunuz?"

Özel hayatıyla ilgili bu kadar açık bir tartışmaya nasıl girmişlerdi? Ona müzikalden hoşlanmamasıyla ilgili sorular sorması gerekiyordu.

"Belki, ama kitaplarda anlatılan aşk türünün hiçbir özelliğini taşımıyor."

"Elbette, ama bu bir başlangıç. Aşk bir hayal değil Lord Bingham, bir gerçektir." Sarışın bir bukleyi yüzünden uzaklaştırdı ve bir şeyler mırıldandı.

Onun "*bazen acı verici*" dediğini *duyduğuna* yemin ediyordu ama bu doğru olamazdı. Elbette onun gibi aşka inanan biri, sonsuz mutluluk ve neşenin pastoral imgelerini benimserdi.

"Kendi deneyimimi yaşayana kadar bu konuda sizin sözünüze güvenmek zorundayım." Odada bulunanlara göz gezdirdikten sonra dikkatini tekrar ona verdi.

Yanakları kızardı. "Bağışlayın beni. Bu, pek çok kişinin kulak misafiri olabileceği ve muhtemelen yanlış anlayabileceği bir misafir odası için pek uygun bir tartışma değil."

"Affedilecek bir şey yok. Ama anlıyorum, belki de başka şeylerden bahsetmeliyiz."

Aralarına sessizlik yerleşti. Onu rahatsız etmek istememişti. Büyük taş ocağın yanından geçtiler, bu kadar yaklaştığında ateşin sıcaklığı biraz fazla bunaltıcıydı. Pencereilerin yanında nihayet cesaretini toplayıp kızın az önceki sıkıntılı ifadesini sordu.

"Bayan Waverly'nin müzikali hakkında ne düşünüyorsunuz?" "Daha önce bilgilendirilmek isterdim. böyle bir girişimi diğerlerine duyurdu." "Sahne almak için size gelmedi mi?"

"Hayır. Eğer söyleseydi, ona yıllardır şarkı söylemediğimi ve yakın zamanda da söylemeye niyetim olmadığını söylerdim."

gelecek."

Bayan Haynes pencereden dışarı baktı. Fiziksel olarak onun yanında kalmış olsa da, düşünceleri çok uzakta görünüyordu. Hangi anıyı ziyaret ediyordu?

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama başkalarının muhteşem bir yetenek olarak övdüğü şeyi kullanmaktan neden kaçındığınızı sorabilir miyim?"

Ona yandan bir bakış attı. "Her zaman böyle küstah mısın?"

Başını eğdi, sorduğu için bile utanmıştı. "Niyetim bozulduktan sonra şarkı söylemeyi bıraktım. anlayış."

Başını kaldırdı, ona güvenmeyi seçtiği için şaşırmış ve onurlanmıştı. "Nişanlı mıydınız?"

"Hayır, tam olarak değil. Edward ve ben birlikte büyüdük. Herkes bir gün evlenmemizi bekliyordu; ben de bekliyordum... ama görünüşe göre o fikrini değiştirdi. Yine de şimdi mutlu. Anladığım kadarıyla iki oğlunun gururlu babası."

Kadının eski sevgilisinden bahsederken kullandığı hazırlıksız ifade onu yanıltmamıştı. Yakındaki masanın üzerindeki heykel gibi hareketsiz duruyordu ve acı yüzünün çizgilerine kazınmıştı.

Carswell sesini alçalttı. "O bir aptal."

"Hayır, ben... beni gerçekten sevdiğini düşündüğüm için." Yüzünü ona döndü. "Ama karşılığında aşkın bir hayalden çok daha fazlası olduğunu öğrendim. Hem güzel hem de acı verici bir gerçeklik. Ve kimsenin aşkı benim gibi öğrenmesini istemesem de, bu deneyimi onlardan asla esirgemem."

Carswell onun ciddi yüzünü inceledi. Acısına rağmen hâlâ aşk umuduna sarılan bu güçlü kadın kimdi?

"O zaman," dedi elini kızın omzuna koyarak, "şarkı söylemelisin."

Bir kahkaha attı. "Paylaştıklarımın böyle bir yorumu nasıl çıkardınız?"

Gölümsediğinde gözlerinin kırışmasını seviyordu. "Çünkü bu Edward, ne kadar değersiz olursa olsun, zaten senin kalbini alıp gitti. Neden ona sesini de veresin ki?"

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve sanki onun sözlerine itiraz etmek istiyormuş gibi ağzını açıp kapattı.

Bayan Julianna kız kardeşinin kolunu tutarak, "İşte buradasın," dedi. Gözlerinin bir hareketiyle Carswell'in dönmesini sağladı. Bay Caleb Waverly çok da uzak olmayan bir mesafeden onu takip etti.

İç çekti. Bayan Haynes'le yapacağı tartışma beklemek zorunda kalacak gibi görünüyordu. Bir kez daha parlak zırhlı şövalye rolünü oynaması gerekiyordu.

Chapter Ten

Julianna, mesajı anladığını umarak Beth'in kolunu sıktı.

"Bize izin verirsiniz Lord Bingham," dedi Beth, "kız kardeşimle bir şey konuşmamız gerekiyor."

"Elbette. Ben de Mr. Catherine ile konuşmak istiyordum. Caleb Waverly'nin eğitimi hakkında."

Sinir bozucu beyefendi önlerinde durdu, yüzünü bir şaşkınlık kaplamıştı. "Benimle konuşmak mı istediniz?"

Julianna, Lord Bingham'ın cevabını beklemedi. Kız kardeşini aceleyle dinlenme odasına götürdü.

"Caleb'den bıktım usandım," dedi yalnız kaldıkları anda. "Çocukken beni takip etmesi yeterince kötüydü ama artık çok ileri gitti. Bugün kütüphanede beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığını biliyor muydun? Neyse ki Bay Kaye arka taraftaki sandalyelerden birinde oturuyordu. Onu *uygunsuz* davranışından dolayı azarladığımda ise '*bizim kadar iyi tanışan iki insan arasındaki bir görüşme asla uygunsuz sayılamaz*' dedi. Bu da ne demek oluyor?"

"Jule, bence onun sana bir teklifte bulunmasına hazırlıklı olmalısın.

Sen. Eğitiminin neredeyse sonuna geldi ve şimdiden Londra'da şu davalarla ses getirmeye başladı

yardım etti. Hatta Rothes Dükü'nün bir davasına bile yardım etti."

"Hayır. Bağlantıları ne olursa olsun onu asla kabul etmezdim. Aramızda bir birliktelik olması fikrini bir an bile aklımdan geçireceğimi nasıl düşünebilir? Sıkıcı ve kendini beğenmiş biri ve benim evlenmek istediğim adama hiç benzemiyor."

"Peki ne tür bir adamla evlenmek istiyorsun?" Beth'in ağzı Julianna'nın duraksamasına neden olan muzip bir gülümsemeye dönüştü.

Nasıl bir adamla evlenmek istiyordu? "Öncelikle cana yakın olmalı. Toplumdan hoşlanmayan erkeklerden nefret ederim. Ayrıca nazik olmalı ve sadece görünüşümle değil, söylediğim şeylerle de ilgilenmeli. İyi bir mizah anlayışı iyi olurdu ve koyu renk saçlı ve ince yapılı olması benim için sorun olmazdı."

Beth kahkahalara boğuldu. "Az önce Mr. Kaye, Jule."

Kendi sözlerini gözden geçiren Julianna kız kardeşinin haklı olduğunu anladı. Pembe dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "O zaman daha fazla aramama gerek yok."

Evin içinde bir yerde bir saat çaldı ve Beth ayıldı. "Kendine iyi bak, Jule. Korkarım Bay Kaye evlilik peşinde koşacak bir tip değil ama onu çoğu hanımefendiye hoş gösteren mutlu bir mizacı var."

Bu doğruydı. Julianna onun yanlarındaki tüm kadınlara nasıl güzel iltifatlar ettiğini kendi gözleriyle görmüştü ama bu, ona söylediği nazik sözlerin daha az samimi olduğu anlamına mı geliyordu? Yine de, insan iltifatları nane şekeri gibi dağıttığında değerini düşürüyordu.

"Dikkatli olacağım, Bethie. Söz veriyorum."

Beth'in parmakları boğazında titriyordu ve Julianna kaşlarını çattı. "Gönderme hanından kolyenle ilgili herhangi bir haber aldın mı?"

"Hiç." Beth elini yanına bıraktı. "Annemin madalyonunu geri alamayacağımı düşünmeye başladım."

"Henüz umudunuzu kaybetmeyin, sadece birkaç gün oldu."

"Evet, ama han sadece bir günlük mesafede. Mektubumun onlara ulaşması için yeterince zamanları oldu. Eğer bulmuş olsalardı, şimdiye kadar haber almış olurdum."

"Peki ya yapmamışlarsa?"

Beth kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman çalındı."

Julianna başını salladı. "Bazen işler zaman alır, Beth. Kolyenin sana geri döneceğine güvenmeliyiz."

"Değer verdiğimiz her şey geri dönmez."

Beth'in gözlerinin etrafındaki kıştırma ve kollarını kavuşturmaya devam ederken kendinden emin duruşunun sarılmaya benzer bir şeye dönüşmesi Julianna'nın hâlâ kolyeden bahsedip bahsetmediklerini merak etmesine neden oldu.

Crane kardeşlerin kıkırdamaları, ikisi dinlenme odasına girmeden birkaç dakika önce duyuldu. Beth'in kolları iki yanına düştü ve Julianna doğal görünmeye çalışarak duvardaki aynaya doğru döndü.

"Ama Bay Kaye buradaki en gösterişli beyefendi değil mi?" dedi Crane kardeşlerden biri diğerine içeri girdiklerinde.

"Kesinlikle ve çok cana yakın. Sanırım size de biraz ilgi duyuyor olabilir."

Gevrek kahkahaları Julianna'nın sinirlerini tahtaya çakılmış çiviler gibi tırmaladı. Omzunun üzerinden çifte baktı, sonra Beth ile göz göze geldi. Kız kardeşinin başının ucu diğer kadınların sözlerini vurguluyordu.

Zihni koştururken gözlerinin arkasında bir çarpıntı başladı. Belki de Bay Kaye'in ilgisini gerçekten yanlış anlamıştı. Göğsünün etrafındaki bir bant sıkılaştı ve akşamdan aldığı keyif kırıntılarını dışarı attı. Adama yarı aşıktı ve adam sadece iyi davranıyordu.

Sonraki iki gün boyunca Beth'in uyarıları Julianna'nın zihninde tekrar tekrar çaldı. Her günün büyük bir bölümünü Caleb ile etkileşimden kaçarak ve Bay Kaye'in gerçek niyetini çözmeyle çalışarak geçirdi.

Üçüncü gün amcası onunla çalışma odasında görüşmek istedi. Waverly Amca'yla nadiren baş başa görüştüğü için bu istek onu şaşırtmıştı. Karanlık panelli odaya girdiğinde yalnız olmadıklarını görünce daha da üzüldü. Caleb ateşin yanında oturuyordu ama o içeri girince ayağa kalktı.

Amcasına baktı. Amcası ahşap kollu kahverengi deri bir sandalyeyi işaret etti. Odayı geçip kenarına oturdu, gül rengi eteklerinin kırışmasını önlemek için dikkatle düzeltti. Gitmeleri gereken bir parti vardı ve yapmak isteyeceği son şey, üstünü değiştirirken herkesin onu beklemek zorunda kalması için görünüşünü bozmaktı.

"Umarım bu uzun sürmez," dedi sonunda. "Waverly Teyze çeyrek saat içinde Bailey'lere gitmemiz konusunda ısrar ediyor."

"Ve yapacağız da," dedi amcası sert bir ifadeyle.

Komşularıyla kutlama yapmaktan hiç mi zevk almıyordu? Sonra bakışları yeğenine kaydı ve kadın anladı. Adam da bu buluşmadan en az onun kadar hoşnut değildi ama yine de bu işi bitirebilirlerdi. Belki o zaman adam onu rahat bırakırdı.

"Bayan Haynes ile özel olarak konuşabilir miyim?" Caleb sordu.

"Bana söyleyeceğiniz her şeyi amcamın önünde de söyleyebilirsiniz, Bay Waverly."

Caleb kaşlarını çattı. Genelde ona bu kadar resmi hitap etmezdi ama artık çocuk değillerdi. Üstelik bunu Bayan Haynes ile başlatmıştı. Bu henüz onun unvanı bile değildi.

Ona yaklaştı ve alçak bir sesle, "Söyleyeceklerim sadece senin kulakların için," dedi.

Kollarını kavuşturdu. "Benimle bu kadar samimi bir tonda konuşmayın, efendim."

"Ama yapmalıyım," diyerek onun önünde eğildi ve elini tuttu. "Yıllardır sana hayranım ve şimdi neredeyse bir eş alabilecek durumdayım. Almak istediğim eşin sen olduğunu bilmelisin. İlgim fark edilmemiş olamaz. Söyle bana aşkım, ne zaman evlenelim? İlkbaharda ya da belki yazın."

"Asla," dedi kesin bir ifadeyle.

Umutlu yüzü düştü. "Pardon?"

"Teklifiniz için size teşekkür ederdim ama hiçbir şey yapmadınız. Bu konudaki hislerimi öğrenmeden kabul edeceğimi varsaydınız. Bu yüzden cevabım asla. Size hiç saygı duymuyorum ve sizinle evlenmek istemiyorum."

Julianna elini çekmeye çalıştı ama adamın tutuşu bir mengene gibiydi.

Sesi tehditkâr bir şekilde alçaldı. "Bana naz yapma, Julianna. Birbirimizi neredeyse bebekliğimizden beri tanıyoruz. Sen hep benim için yaratılmıştın."

"Ne böyle bir şey duydum ne de böyle bir söz verdim. şimdi beni çöz."

Amcası masanın arkasından çıktı. "Sanırım cevabını verdi, Caleb. şimdi onu serbest bırak."

Caleb'in kahverengi gözleri öfkeyle parladı ve ayağa kalktı. "Yıllarca seni sevgi yağmuruna tuttuktan sonra aldığım tek teşekkür bu mu? Kalpsiz bir ret. Peki ne için? Lord Bingham'ın yanında getirdiği o adam için mi? Kendini aşık mı sanıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez. şimdi sizden elimi bırakmanızı istemek zorundayım. Canımı yakıyorsun."

"Senin beni incittiğin kadar değil," diye karşılık verdi, sonra da elini kucağına attı. "Buna pişman olacaksın."

"Bu kadar yeter, Caleb."

Waverly Amca öne çıktı ve kendisinden çok daha küçük olan adamın üzerinde yükseldi. "Bence en iyisi Adam'la birlikte

Bu akşam Waverly House'a gidip kendinize gelmeniz için zaman tanıyın."

Caleb, "Kontrol bende," diye bağırdı ve hışımla dışarı çıktı.

Kapı çarptığında Julianna bastırılmış nefesini dışarı verdi. Her şey bitmişti.

"Çok üzgünüm hayatım, ama onun içini dökmesine izin vermek zorundaydım."

"Sorun değil amca. Beth bu ziyarette konuşabileceği konusunda beni uyarmıştı. Anlayamadığım şey, bana her zaman bu kadar üstten davranmışken onunla evlenmeye nasıl ikna olabileceğimi düşündüğü."

Amcası masanın kenarına oturdu. "Sana hep kötü mü davrandı? Ben bunun yeni bir olay olduğu izlenimine kapılmıştım. Yine de, son yirmi yıldır pek orada bulunmadım."

"Çocukken beni bir köpek yavrusu gibi takip ederdi, zararsız ve biraz da sevimli. Ama gençliğinde bana emirler yağdırmaya başladı. Doğrusu, son birkaç yıldır yıllık ziyaretlerimizi yapmamak beni rahatlattı çünkü bu ondan uzak durabileceğim anlamına geliyordu. Vazgeçip Londra'da bir eş alacağını ummuştum ama görünüşe göre umudum boşunaymış."

Waverly Amca kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Özür dilerim. Bay Kaye'in burada kaldığı ilk tam günde neyi fark ettiğini göremediğime göre gerçekten kör bir adam olmalıyım."

"Bay Kaye?"

"Evet, bana yaklaştı ve müdahale etmem gerektiğini söyledi. İlk başta sizinle konuşmak istedim ama yeğenimi gözlemledikten sonra onu kendim vazgeçirmeyi düşündüm. Ama o ısrarla sizi ve kendisini sevdiğini söyledi. Eğer onun inancı olmasaydı, sizinle konuşmasına asla izin vermezdim."

Bay Kaye bunu fark eden tek kişiydi. Bu açıklama karşısında aklı karıştı. Tanışmalarının ardından bu kadar çabuk onu savunmaya gelmesi içini ısıtmıştı. Bitti

Geçen hafta ona her durumda saygı göstermişti ama ziyarete gelen tüm kadınlara karşı nazik davranmıştı.

Ancak şimdi, kütüphanede kitap tartışırken ya da whist oynarken paylaştıkları küçük etkileşimler daha değerli görünüyordu. İltifatları gerçekten yüzeysel miydi? Belki de değildi. Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama en azından başka kimse yokken onun devreye girmiş olmasına minnettardı. Bu onun iyi karakterine dair çok şey anlatıyordu.

Caleb ertesi akşam hâlâ Haverton'a dönmemişti. Julianna, Caleb'in asık suratı midesini bulandırmadan akşam yemeği davetinin diğer üyeleriyle iletişim kurabilmekle rahatlamıştı.

Keyfine keyif katmak için Bay Kaye akşam yemeğinde ona eşlik etti. Bay Kaye'in Eton'daki günlerine ve en yakın üç arkadaşına dair anlattığı hikâyeleri büyük bir ilgiyle dinledi. Bayan Barker'ın vesayetine maruz kalmak yerine okula gitmiş olmayı dilemesine neden oldu.

Bir saat Julianna'nın istediğinden çok daha çabuk geçti ve çok geçmeden bayanlar erkekleri limanlarına bıraktılar. Julianna gecenin hanımlarla olan kısmını sıkıcı buldu, çünkü kadınlar sakın bir şekilde modadan ve havadan konuşuyorlardı. Sadece Bayan Papworth ve Beth sohbete katılmadılar, yaşlı kadının güncel okuma materyalleri üzerine tartışmaya dalmışlardı.

Erkekler salonda onlara katıldığında, Waverly Teyze Doktorculuk oynayacaklarını duyurdu. Yaşlı hanımlar ve beyler oyunun gençler için daha uygun olduğunu ilan ettiler ve odanın bir bölümü katılmak isteyenler için ayrıldı.

Birkaç komşu aile de akşam için onlara katılmış, böylece Julianna'nın gelişinden bu yana evlenmemiş kadın ve erkeklerin sayısı en yüksek seviyeye ulaşmıştı. Bay Kaye coşkuyla gruba katıldı, ancak Lord Bingham Crane'lerin yanına oturunca ayrıldı.

Julianna, onun isteksiz arkadaşını gruba geri götürdüğünü görene kadar hayal kırıklığı içindeydi.

"Bunun için biraz yaşıyım, Kaye."

"Saçmalık. İki otuz yaş, yaşlılarla birlikte oturmak için yeterli bir yaş değil."

Lord Bingham başını salladı ama başka bir itirazda bulunmadı, gözleri Beth'e kaydı. Julianna sırtıttı. Onun kız kardeşine bakışı, Beth'in bahara kadar kendi evine mutlu bir şekilde yerleşeceği umudunu veriyordu.

Grup geniş bir daire şeklinde toplandı, her sandalyede önce erkekler sonra kadınlar oturuyordu. Herkes toplandıktan sonra Bayan Waverly, Bay Kaye'in doktor rolünü oynayacağını duyurdu.

Julianna, karşılığında gözlerini deviren Beth'le bakıştı, ama dudaklarının hafifçe kıpırdaması kız kardeşinin desteğini aldığına inanmasını sağladı. Bay Kaye'in kendisi adına nasıl araya girdiğini anlattıktan sonra Beth ona karşı çok daha anlayışlı davranmış, hatta kahvaltıda yalnız kaldıklarında ona teşekkür edecek kadar ileri gitmişti.

Bay Kaye, Caleb'in ayak altında olmayacağını öğrenince rahatlamış görünüyordu ve o zamandan beri günün büyük bir bölümünü onlarla birlikte çeşitli eğlencelerle geçirmişti.

"Bingham, sanırım ilk hastam sen olacaksın." "Bekleyin," dedi Bayan Waverly. "Henüz bir hasta seçmedik. hükmen mağlup."

Gözler dans etti ve heyecanlı konuşmalar başladı. Çoğu gencin seçim hakkı olarak öpüşmeyi seçtiği bir sır değildi, Noel Bayramı bu tür samimi davranışların kabul edilebilir olduğu tek zamandı.

"Bir öpücük," diye seslendi cesur bir beyefendi. "İşte, işte," diğerleri de aynı fikirdeydi.

"Başka bir şey var mı?" Bayan Waverly sordu. "Yoksa beyler de birbirlerini öpmek isterler mi?"

Birkaç erkek suratlarını ekşitirken kadınlar kıkırdadı. "Bir sırrı paylaşıyor olmalılar," dedi biri.

"Hayır, bir cesareti kabul etmeliler." İkinci adam en çok desteği aldı, bu yüzden kabul edildi.

Bayan Waverly ellerini birbirine çırparken gözleri sevinçle dans ediyordu. "Pekâlâ. Bay Kaye, devam edebilirsiniz."

Yavaşça çemberin etrafında dolaşarak herkese hangi hastalıktan muzdarip olduklarını sordu. Her cevaptan sonra onlara bir ilaç veriyordu. İlk birkaçı yeterince normal görünüyordu: soğuk algınlığı için sıcak çay, ekşi bir mide için tatlı ekmek, ateş için kartopu. Ancak Bay Kaye çemberin etrafında ilerledikçe istekleri daha da saçma bir hal almaya başladı.

Beth'e ulaştığında Julianna bu ilaçlardan bazılarını asla hatırlayamayacağından endişeleniyordu.

"Bayan Haynes, rahatsızlığınız nedir?" diye sordu. Beth, "Başımla ilgili bir şikâyet," diye cevap verdi.

"O zaman size yüz tane ayak parmağı gıdıklaması ve ayak parmaklarınızın ilaçlarını alabilmesi için delikli sıcak çoraplar öneriyorum."

Birkaç hanımefendi ve beyefendi kıkırdadı.

Julianna gruptaki son kişiydi ve Lord Bingham'ın yanına oturmuştu.

"Bayan Julianna, rahatsızlığınız nedir?"

"Göğsümde bir ağrı."

Bay Kaye bir an ona baktı, sonra dolgun dudaklarında dizlerini zayıflatan yavaş bir gülümseme yayıldı.

"O halde sırtınıza büyük bir parşömen parçası koymanızı ve üzerine on daire çizmenizi öneriyorum."

Adamın dikkatini başka yöne çekmesi, güzel gülümsemesini izlerken neredeyse kendinden geçmesine neden oldu. Başını salladı ve diğerleri gibi ona teşekkür etti ve oyunun bir sonraki bölümü başladı.

Bay Kaye rastgele bir kişi seçti ve onlara başka bir

oyuncuya hangi tedavinin reçete edildiğini sordu. İlk beş kişi tedaviyi doğru tahmin etti, ama ondan sonra,

işler daha da karıştı. İki erkek ilaçları tamamen yanlış hatırladı ve bir bayan da neredeyse kendi ilaçlarını yanlış hatırlıyordu. Sonra sıra Julianna'ya geldi.

"Bayan Julianna, Bayan Haynes'in hastalığını tedavi etmek için ne kullanırdınız?"

Birkaç kişi birbirlerine fısıldadı.

"Sessiz olun lütfen," dedi Bay Kaye. "Ona herhangi bir avantaj sağlamamalıyız."

Julianna, Bay Kaye'in baş ağrısını nasıl tedavi edeceğini söylediğini hatırlamaya çalışarak Beth'e baktı. Nasıl oluyordu da en son gelen kendisi olmuştu ve bir şekilde kendisinden hemen önceki kişinin tedavisini hatırlayamıyordu?

"Ben... ayaklarını daireler çizerek ovardım ve çorap giydirirdim."

Bay Kaye'in yüzündeki muzaffer gülümseme onun yanlış adım attığını ilan ediyordu.

"Bu doğru değil."

Grubun geri kalanına doğru ilerledi, ama sadece bir kişi onun sorusunu kaçırdı. En genç olan Bayan Crane masum görünüyordu ama Julianna bunu bilerek yaptığından ve böylece cezayı ödeyebileceğinden şüpheleniyordu.

Julianna kaşlarını çattı. Bay Kaye bu gece iki kişiyi mi öpecekti? Bay Kaye'i öpme düşüncesi bile kızarmasına neden olmuştu. Ama onu paylaşmak istemiyordu.

"Şimdi cezalar için," diye seslendi.

"Bay Hanks, cüretinize karşılık Bayan Crane'i öpmelisiniz."

Bayan Crane'in gülümseyen yüzü, çil yüzlü genç adamı öpmek zorunda kalacağını anladığında hızla soldu, ancak sadece yanağına erişmesine izin vererek itaat etti. Üyelerden birkaçı mağlubiyetin ödendiğini görünce eğlencelerinin kaçtığını düşünerek homurdandı ama çoğu sevinçle alkışladı.

İkinci adam bir sandalyenin üzerine çıkıp kendini çılgın bir şapkacı ilan etmek zorunda kaldı ve aynı anda hem başını okşayıp hem de karnını ovuşturdu.

Sonra sıra Julianna'ya geldi. Ayağa kalktı, cesaret edecek başka kimse olmadığını biliyordu, bu yüzden ona ödeme

yapmak zorunda kalacaktı.

Bay Kaye'e bıraktı. Kız yaklaşırken gülümsedi ama kızın gerginliği ona bakmasını zorlaştırıyordu.

Adam eğildi ve kadının yanağına erişmesine izin verdi. Bir an hayal kırıklığına uğradı ve tereddüt etti. Julianna gerçek bir öpücük ummuştı - daha önce Noel zamanı oyun oynamasına neredeyse hiç izin verilmediğinden ve Bayan Barker soğuk algınlığına yakalandığı için şimdi bunu yapabildiğinden beri ilk gerçek öpücüğü. Aksi takdirde hem kendisinin hem de Beth'in katılmasını yasaklayacaktı.

Yavaşça eğildi, Bay Kaye'in yanağının kıllı sakalının dudaklarına değmesini bekliyordu ama son saniyede adam döndü ve yumuşak dudakları onunkilerle birleşti. Julianna donakaldı - sonra onun sıcaklığına daha sıkı bastırırken içi eridi. Mükemmeldi ve bu deneyimi daha da keşfetmek istiyordu ama alkış ve kahkaha patlaması o anı ondan çaldı.

Uzaklaştığında, Bay Kaye'in gözleri şokla irileşmişti. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Hoşuna gitmemiş miydi?

Chapter Eleven

Beth ağzını kapattı. Oyunun bu kadar samimi bir yöne gideceğini tahmin etmemişti. Bay Kaye Julianna'dan uzaklaştı, gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. Elleri Julianna'yı tekrar kollarının arasına çekecekmiş gibi uzandı ama Julianna döndü, yanaklarında belirgin bir kızarıklık vardı. Hızlı adımlarla sandalyesine doğru yürüdü ama oturmadı. Bir elini sandalyenin arkasına koyarak gece için izin istedi,

Yorgunluk iddiası.

Beth daha iyi biliyordu. Julianna daha önce hiç öpülmemişti ve bu deneyimin onun aşk dolu kalbinde ne tür bir kargaşaya yol açtığını ancak tahmin edebilirdi.

Waverly Teyze diğerlerine bir tur daha Doktor oynamak ya da başka bir oyuna geçmek isteyip istemediklerini sordu. Buffy Gruffy seçildi, ama Beth katılmamayı tercih etti ve kız kardeşinin örneğini izleyerek gece için izin aldı. Belki acele ederse Julianna'yla olay hakkında konuşabilirdi.

Koridora adım attığında Lord Bingham'ın da merdivenlerden misafir odalarına çıkmakta olduğunu gördü.

"Ne oynudu ama, değil mi Bayan Haynes?" Alnı kırıışmıştı ve sağ elini sol elinin içinde tutuyordu. Her bir uzvunu ovuşturmaya daha niyetli görünüyordu.

Merdivenleri çıkıyordu ama bir şekilde ayakları her basamağı buluyordu.

Onu daha önce de birkaç kez parmaklarını kullanırken görmüştü ama gergin omuzları ve büzülmüş dudakları, bu seferkinin özellikle acı verici olup olmadığını merak etmesine neden oldu. "İyi misiniz Lord Bingham?"

Bir kez başını salladı, sonra durdu. Ona doğru dönerek, "Bu bir yalan. Ben iyi değilim. Bazen ellerim o kadar sıkışıyor ki parmaklarım kendi üzerine kıvrılıyor."

"Ve bu size büyük acı veriyor." Bunu bir sorudan çok bir ifade olarak söylemişti. Uzanarak onun elini kendi elinin içine aldı. Yemek eldivenlerini çıkarmıştı ve kendi dantelli elinin açık parmakları arasından tenine dokunmak kalbini dörtnala koşturdu. Onu dizginlemeye çalıştı ama Lord Bingham'ın her bir parmağını o k ş a r k e n o asi organ dizginlenmeyi reddetti.

"Bu acıtıyor mu?" Kadın adama baktı ama adamın bakışları onun hareketlerine kilitlenmişti. Bir süre sonra yutkundtu ve başını salladı.

Gergin eli gevşemeye başladı ve titrek bir nefes verdi. "Teşekkür ederim, Bayan Haynes."

"Belki baş başa kaldığımızda bana Beth diyebilirsin." Ovalamayı bıraktı. Bunu neden söylemişti? Ona bu kadar yakınlaşmasına izin vermek son derece sıra dışıydı. Onun hakkında ne düşünürdü? Ama şimdi bu teklifi yaptığına göre geri alamazdı.

"Bunu çok isterim," dedi kısık bir sesle. "Ve bana Carswell demelisin. Lord Bingham'dan çok daha iyi. Ne zaman biri bana böyle hitap etse kendimi inanılmaz derecede kendini beğenmiş ya da sahtekâr gibi hissediyorum."

Kıkırdadı. "Sen tanıdığım en az kendini beğenmiş adamsın." "Peki sen çok erkek tanıyor musun, Beth?"

"Çok fazla değil. Babam zamanının çoğunu büyük bir köy olmayan Hayworth'ta geçirmeyi tercih ediyor."

Kaşları bir parça kalktı. "Ve bu birkaç adam arasında en az kendini beğenmiş olan ben miyim?"

Ona gülümsedi ve yavaşça elini hâlâ kendi elinde tuttuğunu fark etti. "Belki çok az değil. Belki alt yarısında."

Alaycı sözleri karşısında yüzünde beliren sırıtış, göğsünde kelebeklerin patlamasına neden oldu. Aşağıdaki fayansların üzerindeki ayak sesleri ona şu anki konumlarının ne kadar samimi görüldüğünü hatırlattı ve elini bıraktı.

"Şimdiden emekli olmuyorsun, değil mi Bingham?"

Bay Bingham.

Kaye merdivenlerin altından söyledi.

İkisi de döndü.

"Korkarım dinlenmeliyim. Sinirlerim ağrıyor ve biraz dinlenmenin iyi geleceğine inanıyorum."

Bay Kaye tereddüt etti. "Pekâlâ o zaman." Gözleri Beth'e kaydı. "Bayan Haynes, gitmeden önce sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Burnu sızladı. Ona ne söyleyebilirdi ki? Sonra en başta partiden erken ayrılmasının nedenini hatırladı.

Başını salladı, sonra daha düşük bir tonda, "Umarım dinlenebilirsiniz, Carswell. Elin ağrımaya devam ederse aşçıya söyle, parmaklarını sarması için bir sıcak su şişesi getirsin. Genellikle işe yarar."

"Teşekkür ederim, yapacağım. İyi akşamlar... Beth."

Adını bir okşayış gibi fısıldamasıyla omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Merdivenlerin dibine ulaştığında, Bay Kaye söze başlamadan konuşmaya başladı.

"Bayan Julianna'yı gücendirmek istememiştim. Bana kızgın mı?"

Beth ellerini önünde kavuşturdu ve başını yana eğdi.

"Ben öyle düşünmüyorum. Neden üzgün olsun ki?"

Onun önünde adım atmaya başladı. "Öpücük için. Onu bekledim, gerçekten bekledim, ama sonra tereddüt etti ve ben de ona bir çıkış yolu vermeyi düşündüm ve sonra Bayan Crane bana gözlerini dikti, yapmamalıydım ama bu çok fazlaydı."

Adamın önünde kısa çizgiler çizmesini izledi. Adam ne söylemeye çalışıyordu acaba?

"Bay Kaye, lütfen durun."

Ayakları hemen durdu. "Özür dilerim."

"Evet, bunu anladım, ama ne için üzgünsünüz?" "Bayan Julianna'nın başımı çevirdiğini sandığım için. beni öpmek istemezsin."

Beth gülümsemesini gizlemek için eğildi. Kardeşini tanıdığı kadarıyla Julianna kesinlikle Bay Kaye'i öpmek istemişti. Hatta muhtemelen bu fırsat için sevinmişti bile.

Adamın acı çeken yüzüne baktı ve ilk kez Bay Kaye'in Julianna'ya karşı olan duygularının samimi olduğunu anladı. Omuzlarının duruşundan ve ellerini sıkma şeklinden belliydi bu. Julianna'yı kesinlikle kırmak istemiyordu ve bu sadece ona karşı bir sevgi beslediği anlamına gelebilirdi. Ve öpüşmelerinden sonra ona uzanışına bakılırsa, Beth onun Julianna'nın arkadaşlığından zevk aldığından emindi.

"Bay Kaye, içinizi rahatlatmama izin verin. Kız kardeşimin alındığını hiç sanmıyorum, sadece şaşırdı. Ona ilk gerçek öpücüğünü verme şerefine nail oldunuz ve bu oldukça bunalıcı olabilir."

Gözleri büyüdü. "BEN... BEN..."

"Eğer içinizi rahatlatacaksa, onunla konuşup iyi olup olmadığını soracağım."

"Öyle mi? Ve eğer değilse, lütfen bana haber verin ki telafi edebileyim."

Beth onun kolunu bir anne şefkatiyle sıvazladı. "Yapacağım, Bay Kaye, ama kendinizi çok fazla sıkıntıya sokmayın derim. Öpücüğünüzden sonra Julianna'nın gözlerindeki hülyalı ifadeye bakılırsa, ilginizden hoşlandığını söyleyebilirim."

Çok mu fazla konuşmuş, çok mu fazla teşvik etmişti? Julianna'nın bu yolculukta koca bulmaları konusundaki ısrarı şimdi mantıklı bir istismar gibi görünüyordu, en azından onun için. Bay Kaye iyi bir adamdı, hoş ve düşünceli biriydi. Emin olmak için, geliri babalarınınkinden çok daha azdı ve

Onun bu kadar uzakta olması üzücü olabilirdi ama Beth'in kafasında şimdi onların mutluluğunun bir resmi oluşmuştu. Bu onu huzurla doldurdu. Son üç yıldır kendisi için umutsuzca dilediği mutluluğu kız kardeşinden esirgeyemezdi.

Bay Kaye'in yüzünde orantısız bir gülümseme oluştu ve gözleri uzaklara dalıp gitti. "Teşekkür ederim, Bayan Haynes. Sözüne güveniyorum."

Sonra sanki partiye dönme niyetini unutmuş gibi, konuk odalarına giden merdivenleri çıktı. Kadın başını salladı. Julianna ve Bay Kaye çok hoş bir şekilde dikkati dağılmış bir çift olacaklardı - her ikisi de kendi iyilikleri için fazla aceleci ama saf iyilikle dolu kalplere sahiplerdi.

Onun hayalini bölmek istemediği için yavaşça arkasından gitti. Misafir odalarına ulaştığında doğrudan Julianna'nın odasına gitti ve kapıyı usulca çaldı. Bir an geçti ve sonra kapı gıcırdayarak açıldı.

Julianna aralıktan baktı ve sonra onu hızla odaya çekti.

"Oh, Beth." Onun kollarına düştü. "Kendimi aptal durumuna düşürdüm."

Sırtında daireler çizen Beth onun çılgınlıklarını susturdu. "Yapmadın."

Julianna geri çekildi. "Öptüm. Onu öptükten sonra Bay Kaye'in nasıl baktığını gördün mü? Sanırım onu gücendirmiş olabilirim."

Beth güldü.

Julianna onun elinden kurtulurken kaşları çatıldı. "Bu gülünecek bir şey değil."

"Öyle, çünkü az önce bana sizi gücendirdiğinden korktuğunu söyledi."

"O ne?"

"Gel, Jule. Oturalım."

Ateşin önündeki şarap rengi berjer koltuklara geçtiler. Julianna bir tanesinin arkasından kalın bir battaniye çıkardı ve otururken üzerine örttü.

Beth gülümsedi. "Kendi yatağında uyurken sıcak kalabildin mi?"

"Oyalıyorsun, Beth. Çıkar ağzındaki baklayı."

Kıs kıs güldü. Alayların diğer ucunda olmak eğlenceliydi. "Pekâlâ. Bilmeniz gerekiyorsa, Bay Kaye'in sizden hoşlanabileceğini düşünüyorum."

Julianna öne doğru eğildi. "Gerçekten mi?"

"Evet, özellikle de neden başını çevirdiğini ve yanlışlıkla onu yanak yerine dudaklarından öpmene neden olduğunu açıklamaya çalışırken ileri geri volta atarak giriş halısında neredeyse bir delik açtıktan sonra."

Julianna sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Demek bir kazaydı."

"Pişman olduğu bir şey değil. Sadece sizi kırmış olabileceğini düşünüyor ve aranızı düzeltmek için ne yapabileceğini bilmek istiyor."

Julianna canlandı. "Bir şeyleri düzeltmek mi? Aramızda düzeltmemiz gereken bir şeyler olabilir mi gibi mi?"

"Öyle düşünüyor gibi görünüyor. Kendinden emin bir şekilde öpücüğünden hoşlanmadığını söylediğimde, hülyalı bir bakışla uzaklaştı."

Julianna sandalyesinde zıpladı, dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı. Beth gülümsemekten kendini alamadı.

"Bekle. Buna neden seviniyorsun Bethie? Bana temkinli olmamı söylüyordun."

Beth onun dizini okşadı. "Çünkü anne tavuğun küçük civcivi bırakması ve mutlu bir hayat yaşaması gereken bir zaman gelir."

Kendal'daki toplantı günü Beth için çok çabuk gelmişti. Gerçekten de iki haftadır Haverton'da mıydılar? Etek ucuna ve korsajına küçük beyaz ve şeffaf boncuklar işlenmiş açık mavi bir elbise seçti. Elinde uzun

beyaz eldivenleri ve beyaz yün peleriniyle girişte diğerleriyle buluştu.

Julianna'yı gördüğünde neredeyse gülecekti. O da mavi bir elbise seçmişti, bu elbise gümüşle vurgulanmıştı ve gri eldivenleri ona uyuyordu, aynı beyaz yün pelerini omuzlarına dökülmüştü.

Carswell onun yanında sessizce, "Bu akşam sizi gören hiç kimsenin kardeş olduğunuzdan şüphe edeceğini sanmıyorum," dedi.

Ona gülümsedi. "Birbirimize çok benzeyen tenlerimizle daha önce sorgulayacaklarından değil, ama toplar söz konusu olduğunda benzer zevklere sahipmişiz gibi görünüyor."

Başına uzun bir kunduz şapkası geçirirken başını salladı. Kışlık kıyafetlerini giydikten sonra ona kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Bayan Barker arkalarından, "Bayan Haynes kendi başına yürüyebilecek durumda, Lord Bingham," dedi.

Beth gözlerini devirdi. Yaşlı kadının sanki on yaşındaymışlar gibi üzerlerine titremediği muhteşem bir hafta geçirmişlerdi ama Bayan Barker sağlığına kavuştuğuna göre karşı cinsle uygunsuz bulduğu her türlü etkileşimi durdurma görevini canla başla yerine getiriyordu.

"Evet," dedi Carswell, "ama bir centilmen olarak onun böyle tehlikeli bir arazide tek başına ilerlemesine izin veremem. Yağmur ve soğukla birlikte buz parçaları olabilir. Sorumlunuzun düşüp kolunu kırmasını istemezsiniz, değil mi? Babası buna ne der?"

Bayan Barker'ın gözleri büyüdü ve Beth sırtıtışını gizlemek zorunda kaldı.

"Anlıyorum. Bu durumda, belki de ikimize de yardım etsen iyi olur." Sonra Bayan Barker hiç davet etmeden Carswell'in diğer koluna yapıştı.

Bu kez irkilmiş görünen oydu. Beth gülmemek için elini ağzına götürdü. Bayan Barker'ı tek başına yürümenin tehlikeleri konusunda o kadar ustaca ikna etmişti ki

Beth, yaşı kadının kaldıkları süre boyunca yardım almadan arabaya gidip geleceğinden şüpheliydi; özellikle de bu ona yakışıklı adamın koluna dokunmak için bir bahane verecekse.

Beth onu suçlamadı. Onun yardımını almaktan da oldukça hoşlanıyordu. Bu yüzden içinde bir öfke kabarcığı yükseldiğinde şaşırdı.

Nadiren birine sinirlenirdi ama arabaya yaklaşırlarken Bayan Barker'ın durmadan gevezelik etmesi, kadının ağzına bir tıkaç bağlamak istemesine neden oldu. Özellikle de konuşmalarının çoğu Beth'e uslu durmasını hatırlatmakla geçtiği için.

Beş yirmi yaşındaydı, on değil! Sanki okuldan yeni çıkmış gibi hatırlatmalara ve azarlamalara ihtiyacı yoktu.

"Bayan Barker," dedi sonunda arabanın kapısında. Kadın durdu, Beth'in ona karşı takındığı sert tavır karşısında şok olduğu her halinden belliydi. "Reşit olduğumu ve kendi davranışlarımı düzenleyebileceğimi hatırlarsanız çok memnun olurum."

"Ama bu benim işim-"

"Sen benim mürebbiyem değilsin; sen benim yoldaşımsın ve böyle davrandığın için sana teşekkür edeceğim."

Bayan Barker'ın ağzı açık kalmıştı. Beth başının üzerinden gülümseyen Julianna'nın onu sessizce alkışladığını görebiliyordu ama onu konuşmaya iten öfke kaybolmuştu ve şimdi aniden ağlama ihtiyacı hissediyordu.

Carswell için Tanrı'ya şükürler olsun. Onunla Bayan Barker'ın arasına girerek onu arabanın kapısına kadar götürdü ve merdivenlerden çıkmasına yardım etti.

"Birazdan dönerim," dedi ve yanağından süzülen tek damla gözyaşını kimsenin göremeyeceği loş ışıktaki onu yan tarafa yatırdı.

Mırıldanan sözler kulaklarına çarptı ama dışarıda söylenen hiçbir şeye odaklanamadı. *Daha önce hiç* karşı çıkmamıştı.

Hiç kimse. Ne Bayan Barker, ne babası, ne de hayattayken annesi. Bu hem özgürleştirici hem de korkutucuydu.

Sinirlerini yatıştırmak için birkaç kez yavaşça derin nefes aldı.

Sonunda Carswell de vagonun diğer tarafında oturarak ona katıldı ama kapı kapanıp da araç hareket etmeye başladığında kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Bir dakikaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Biraz sarsılmış görünüyordunuz."

"Teşekkür ederim." Kucağında kenetlenmiş ellerine baktı.

"Kendini ifade etmekte iyi iş çıkardın, Beth. Ben kendi adıma Bayan Barker'a haddini aştığını bildirdiğin için minnettarım."

"Gerçekten mi? Yaşını göz önünde bulundurarak bunun bana saygısızlık olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Hiç de değil. Özellikle de mesleğini düşünürsek. Evet, size özel hizmet verecek -ki ben bu özel gezintiyle biraz haddimi aştım"- ona çapkınca bir gülümseme fırlattı- "ama ne zaman uygun bir beyefendiyle sosyeteye gerseniz başınızın üstünde zil çalmasına gerek yok. Aslında bence babanız onu işe alırken bunun tam tersini dilemişti. İhtiyacı olan son şey huysuz bir ejderhanın taliplerini korkutması."

Bu görüntüye gülümsedi. Julianna kadına sık sık ejderha derdi ama Carswell bunu söylediğinde gözünde canlanan resim farklıydı. Büyük, pullu bir Bayan Barker hayal etti, kuyruğu kıvrılmış, ateş püskürüyor ve çok yaklaşan her erkeğe saldırıyordu.

"Ne yazık ki babamın Bayan Barker'ı işe almasının nedeni de tam olarak buydu."

Kaşlarının arasında bir perde oluştu ve öne doğru eğilerek ön kollarını dizlerine dayadı. "Neden? Sen reşitsin. O öldükten sonra seninle ilgilenilmesini istemiyor mu?"

"Bana bakmak için yeterince para ayırdı..."

"Ama?"

"Annemiz doğum sırasında öldü. Sanırım ikimizin de aynı kaderi paylaşacağından endişe ediyor."

Arkasına yaslandı. "Bu hayati bir risk, ama öyle olsaydı neden yeniden evlenmeyi düşünsün ki?"

Bu kez şaşırın Beth oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kız kardeşinin Kaye ile bu konu hakkında konuştuğunu duydum. Konuşma tarzına bakılırsa her şey bitmiş gibiydi. Birini doğal nedenlerle kaybetmekten korkan bir adam, başka bir kadının hayatı söz konusu olduğunda daha ihtiyatlı davranmaz mı?"

Bu mantıklı argüman, Beth'in babasının tereddüdünün ardındaki gerçek neden olduğunu bildiği şeyi ifşa etmemesini zorlaştırdı.

İç çekti. "Üç yıl önce Edward'ın ardından yaşanan skandal da vardı."

"Skandal mı? Ama onunla sözlenmediğinizi söylediğinizi sanıyordum."

"Evet, ama bütün mahalle bizi yıllardır birlikte görüyordu. Herkes evlenmemizi bekliyordu. Sonra Edward bir iş gezisi için Londra'ya gitti ve evli olarak döndü."

Carswell'in yüzü karardı. "Fikrini değiştirdiğini size h a b e r bile vermedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Alçak."

Kendal'a girdiklerinde arabanın tekerleklerinin gürültüsü değişti. Evin pencerelerinden gelen ılık bir ışık karanlık geceye nüfuz ediyordu ama yaklaştıkları büyük mermer salonla kıyaslandığında bu ışık hiçbir şeydi.

"Muhteşem bir toplantı salonu değil mi?" Beth konuyu değiştirdiği için minnettardı.

Carswell pencereden dışarı baktı. "Öyle." Aralarına bir anlık sessizlik çöktü, sonra uzanıp onun elini tuttu. "Baban ister inansın ister inanmasın, bu skandal senin suçun değildi. Bunun seni mutluluktan alıkoymasına izin verme."

Sis görüşünü bulanıklaştırdı. Suçluluk duygusunu uzun süre taşımış, Edward'ın onu sevmeyi bırakmasının bir şekilde kendi hatası olduğuna inanmıştı. Ama Carswell haklıydı. Bu seçimi Edward yapmıştı, o değil.

Onun sol elini sıktı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin. Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Araba durdu ve Beth'in içinden tamamen kendi karakterine aykırı bir şey yapmak geldi. Daha iyi düşünemedi öne doğru eğildi ve Carswell'i yanağından öptü. Adam arkasına yaslandı, gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı hafifçe açıktı.

Kapı açıldı ve Carswell'in elini hızla bıraktı, tanık olduğu şaşkınlığın iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi. Her iki durumda da, bunu yapmıştı. Cesur davranmıştı ve bu iyi hissettiriyordu.

Chapter Twelve

S Kirazlar uçuştı, ayaklar yere vuruldu, eller çırpıldı... Carswell kaşlarını çattı. Eller çırpıldı. Eskiden bu hareket onun için çok doğaldı ama şimdi alkışlamaya çalışma düşüncesi midesini bulandırıyor. Orada bir aptal gibi görünecekti. Bir balonun bu kadar eğlenceli olacağını düşünmesine sebep olan şey neydi?

İyi fikir mi?

Önce yeleşinin bir tarafını, sonra diğer tarafını çekiştirdi ama yelek hâlâ düzgün durmuyordu. Boğazının arkasında alçak bir hırıltı gümbürdedi. Kafasındaki saç telinden daha fazla kırıxıklığı olan yaşlı bir kadın ona baktı. Kötü ruh hali diğerlerinin gecesini mahvetmeden önce kendisini uzaklaştırması gerekiyordu.

Toplantı salonunda ana alanın dışında sadece birkaç oda vardı ve hepsi de ya kâğıt oynayan ya da kalabalıktan uzaklaşmaya çalışan insanlarla doluydu. Kimseyle sohbet etmek istemediği için paltosunu aldı ve donmuş küçük bir bahçeye açılan arka kapıdan çıktı.

Aralık ayının soğuk havası yüzüne tokat gibi çarpmış, doğru seçimi yapıp yapmadığını merak etmesine neden olmuştu. Yine de sessizlik güzeldi. Soğukta, dans pistindeki kendi yetersizliklerini düşünmek zorunda değildi.

Ayaklarını yere vurarak bacaklarını ısıtmaya çalıştı. En azından hâlâ çalışıyorlardı, bu minnettar olunacak bir şeydi. Diğer adamlar bu kadar şanslı değildi.

"Carswell?"

Döndüğünde Beth'in peleriniyle bir çobanpüskülü çitinin yanında durduğunu gördü. "Neden dans etmiyorsun?"

Düzenleyecek başka bir şeyi olmadığı için şapkasını düzeltti ve kravatının pozisyonunu kontrol etti.

Yere baktı, yanakları soğuktan pembeleşmişti. "Lütfen üzülmeyin ama sıkıntılı görünüyorsunuz. Dans etmek yerine konuşmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Sağ elinin bileğini arkasından kavradı. Sorununun özünü nasıl bu kadar çabuk anlamıştı? Bakışları onun üzerinde gezindi. Yine de onun sezgilerine şaşırmaması gerekirdi. Şimdiye kadar yaşadıkları her etkileşimde kendini belli etmişti.

Beth Haynes'in hassas bir kalbi vardı. Etrafındaki herkesi önemsemesine yol açan bir kalp, hatta huysuz bir kaptandan lorda dönüşen ve kendine acıyan birini bile.

Yavaş bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kıvırdı. "Seninle dans etmeyi çok isterim."

Başını eğdi, kollarıyla pelerini sıkıca sardı. "O zaman neden sormadın? Balo salonunda seninle birlikte seve seve ayağa kalkardım."

"Çünkü ben iğrenç elini herkesin görebileceği şekilde sergilemek istemeyen bir huysuzum."

Kollarını iki yanına indirdi ve ona ters ters baktı. "Elin hiçbir şekilde iğrenç değil ve ben de öylece durup kendini küçük düşürmene izin vermeyeceğim." Aralarındaki mesafeyi geçti ve adamın solmuş elini avuçlarının içine alarak başının üzerine kaldırdı ve elini cesurca adamın beline koydu.

Temastan sıcaklık yayıldı. Tereddütle elini onun beline koydu ve kır valsinin duruşunu tamamladı. Toprağın müziğinden başka bir müzik yoktu; çıplak ağaçların arasından gelen rüzgâr hışırtısı ve

Geniş bir daire çizerek hareket etmeye başladıklarında onlara eşlik eden tek şey yalnız bir cırcır böceğinin sesiydi.

Yavaş yavaş birbirlerine yaklaştılar, sıcaklıklarını paylaştılar ama konuşmadılar. Carswell'in kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Bu şekilde yalnız olmamalıydılar. Ya fark edilirlerse? Sırttı. Aslında daha kötü şeyler de olabilirdi.

Beth söz konusu olduğunda duygularının evliliği geçerli bir seçenek olarak görecektik kadar ileri gitmiş olması ayaklarının tamamen durmasına neden oldu.

Beth'in ağır nefes alışının sesi kulaklarını doldurdu ve ona bakmak için geri çekildi. Güzel mavi gözleri ona göz kırptı ama bakışlarından kaçmadı. Elini bıraktı ve adam kolunu yavaşça indirerek belinin diğer tarafına doladı.

Titredi, burnu ve kulakları kıpkırmızı oldu.

"Seni içeri geri götürmeliyim." Kızın yüzünü inceledi, kabul etmesini bekledi.

Bunun yerine diğer kolunu aralarına sokarak elini göğsüne dayadı. Kalbinin daha hızlı atamayacağını düşündüyse yanılmıştı. Gözleri onun dudaklarına kaydı, arabada yanağını okşayan dudaklara.

"Burada... senin yanında çok sıcak hissediyorum," diye fısıldadı.

Kadının sözlerinin sessizliği adamın içinde yankılandı ve hızla atan kalbini yavaşlatarak, Kraliyet Ordusu'nun davulcusunun onları savaşa götürürken attığı ritmik vuruşa benzer bir ses çıkardı. Onunla birlikte, korkuyla karışık aynı heyecan da geldi. Beth'i öpmek yaşayacağı en büyük zafer olabilirdi ama tıpkı savaşta olduğu gibi bunun da riskleri vardı.

Elbette ölmeyecekti. Ama onu reddederse, ilgisinden hoşlanmazsa ya da onu bir şekilde yetersiz bulursa... bazı yaralar insan gözüyle görülemeyecek kadar derindi.

Bir esinti sarı buklelerinden birini yüzüne doğru savurdu. Gözlerini kapattı. Korunma çabası olup olmadığı

Saçını kesmiş miydi yoksa bir beklenti içinde miydi bilmiyordu ama ihtiyacı olan tek davet buydu.

Dudaklarını onunkilere bastırdı. İlk başta soğuktu, ama nazikçe hareket ettikçe ısındı. Kız buna çok güzel karşılık verdi, adamın beline doladığı kolu sıkılaştı ve adam da öpücüğü derinleştirerek ona karşılık verdi.

İçinden ayırt edemediği bir duygu kabardı. Sıcak ve rahatlatıcıydı, mutlak bir memnuniyet getirirken aynı zamanda heyecan verici ve yeniydi. Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir his yaşamamıştı.

Bir an sonra geri çekildi, içinde bulundukları تنها durumda onurlu bir centilmen olmanın kendisine bağlı olduğunu biliyordu.

Beth'in gözleri dalgalanarak açıldı ve yüzünü hülyalı bir gülümseme aydınlattı. "Teşekkür ederim."

Kıkırdadı. "Rica ederim, sanırım. Daha önce birini öptüğüm için bana teşekkür edildiğinden emin değilim."

Başını öne eğdi. "Yaptığın şey bu muydu? Sadece bir centilmen olduğunu ve benim için dudaklarımı ısıttığını sanıyordum."

Adam kıkır kıkır güldü. Kadın sırttı ve ondan uzaklaştı.

Sonunda kahkahalarını kontrol altına alabildiğinde, "Beni her seferinde şaşırtıyorsun, Beth. Bir an bir fare kadar ürkek, bir an sonra bir saray soytarısı kadar komik oluyorsun."

"Umarım bu iyi bir şeydir."

Onun elini tuttu. "Bu çok iyi bir şey. Ancak sizi toplantı odalarının sıcaklığına geri götürmemin en iyisi olacağını düşünüyorum. Benim çok fazla *fedakârlık* yapmam senin itibarın için iyi olmaz."

Chapter Thirteen

Daniel ortağına gülümsedi. Salonda öpüştüklerinden beri Bayan Julianna ile aralarında bir şeyler değişmişti. Sanki biri onların içini doldurmuştu.

Birbirlerini çeken mıknatıslı ayakkabılar, çünkü kendilerini sık sık aynı odada ailelerinin Noel geleneklerinden geleceğe dair umutlarına kadar her konuda derin bir sohbette buluyorlardı. Onun arkadaşlığına doyamadığını fark etti.

Yine de bu gece tempo tutması gerekiyordu. Görgü kuralları birlikte sadece bir set dans etmelerini gerektiriyordu -eğer onu gerçekten önemsiyorsa iki set- ama onun tek partneri olmasını diliyordu. Başka hiçbir kadın güzellik ya da kişilik açısından onun eline su dökemezdi. Onun canlı ruhuna ve zeki zekâsına hayrandı. Dahası, kız kardeşi, teyzesi ve eniştesiyle olan düşünceli etkileşimlerinde açıkça görülen şefkatli bir doğası vardı.

Dans onları tekrar bir araya getirdiğinde "Düşünceleriniz için bir peni?" diye sordu.

"Arkadaşımı ve kız kardeşinizi bir araya getirmek için gösterdiğiniz özeni düşünüyordum."

"Kendinizi küçümsemeyin Bay Kaye. Beth'in azarlamasından sonra Bayan Barker'ın kızgın tüylerini yatıştırmak gibi şüpheli bir görevi üstlenmeseydiniz bu kadarını bile yapamazdım."

"Ejderhaların tüyleri var mı? Kalın zırhlı pullarla kaplı olduklarını sanıyordum."

Bayan Julianna kıs kıs güldü ama dans onları tekrar ayırınca neşesini hemen bastırdı. Beyefendinin solunda bir daire çizdikten sonra diğer hanımların sıralarını tamamlamalarını beklemek üzere yerine döndü. Adam kıza iki kaşını hızlıca kaldırdı ve kız gülümsemesini gizlemek için eldivenli elini kaldırdı.

Bir formasyonun daha ardından set sona erdi ve adam onu pistten çıkardı... söz konusu ejderhanın aksi yönünde.

"Nereye gidiyoruz?"

"Size içecek bir şeyler getireyim dedim. Doğrusu, arabadaki çabalarıma rağmen henüz sakinleşmemiş olan arkadaşınız tarafından yakılmamayı tercih ederim."

Onlar geçerken uzun boylu bir adam yanlışı adım attı ve Daniel'a çarptı.

Onlarla yüzleşmek için döndüğünde, "Affedersiniz," dedi ve sonra gözleri tanıdık bir ifadeyle parladı. "Teğmen Kaye, bu gerçekten siz misiniz?"

Daniel yaşlı beyefendiyi tanımaya çalıştı. Orduda pek çok adam tanımişti ve isimlerini öğrenme konusunda her zaman pek başarılı olamamıştı. Mumların ışığı adamın sağ yanağındaki uzun bir yara izini aydınlattı ve Daniel'ın zihninde bir anı belirdi. Bu, Bingham'ın yaralanmasından sonra üzerinde çalışan cerrahı.

Neyse ki yoldan geçen biri adamı selamladı ve Daniel'a cerrahın soyadını hatırlattı.

"Bayan Julianna, sizi Bay Baitman ile tanıştırebilir miyim? Kendisi Waterloo'daki savaştan sonra Lord Bingham'ı kurtaran kişidir."

"Oh, bundan şüpheliyim. Onu savaş alanından getiren ve Bingham ateşlendikten sonra denemeye devam etmemiz için ısrar eden sizdiniz. Sizin sürekli ilginiz olmasaydı bunu başarabileceğine inanmıyorum."

"O zaman gerçek bir kahraman," dedi Bayan Julianna.

Daniel bu övgü karşısında biraz utanarak başını eğdi. Bir beyefendi ve asker arkadaşı olarak görevinden fazlasını yapmamıştı. Ayrıca Bingham onun yüzbaşısıydı.

Bay Baitman'ın oğlu partnerini dans pistine götürmeden önce durdu ve yaşlı beyefendi onu Bayan Julianna ile tanıştırdı.

O gittikten sonra Daniel sordu. "Peki Bayan Baitman?"

"Üç yıl önce yaratıcısına gitti. Ben Fransa'dayken öldü." Bay Baitman başını salladı, kırılaşmış saçları hareketle birlikte ileri geri sallanıyordu. "Cenazeden tam üç ay sonrasına kadar haberim olmadı. Haber geldiğinde Fransa'nın o kanla kaplı topraklarında kalbimin duracağını sandım."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Bayan Julianna.

"Başınız sağ olsun." "Teşekkür ederim hanımefendi, ben-"

Bayan Barker telaşla Bayan Julianna'nın yanına gelirken, "İşte buradasın," diye araya girdi. "Her yerde seni arıyordum, çocuğum."

Bayan Julianna'nın güzel yüzü asıldı ve Daniel Bay Baitman'la konuşmak için durduğuna pişman oldu... ta ki adamın gözlerinin ilgiyle parladığını görene kadar. Daniel'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Bay Baitman, sizi *Dul* Barker ile tanıştırebilir miyim?"

Bayan Barker'ın dudakları bu ima karşısında büzüldü ve gözleri kısıldı, ta ki Bay Baitman'a bakana kadar. Geniş omuzları ve kare çenesiyle düzgün görünümlü bir adamdı. Yerleşik hayata geçecek kadar yaşlı, Bayan Barker gibi bir kadının ilgisini çekebilecek kadar da gençti.

Yüzündeki ekşi ifade düzeldi ve Daniel tanıştıkları handan beri ilk kez yaşlı kadının yüzünde gerçek bir gülümseme gördü.

"Bay Baitman, sizinle tanışmak bir zevk."

"Ben de öyle Bayan Barker." Pratik bir tavırla elini kaldırdı ve eldivenli parmaklarına bir öpücük kondurdu.

Daniel onun yanaklarında bir kızarıklık mı gördü? Bir sonraki set için müzik başladı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Bay Baitman sordu.

Bayan Barker'ın gülümsemesi soldu. "Bugünlerde pek dans etmiyorum, efendim. Yaşlılık hareket kolaylığımı çaldı."

"Daha da iyi, çünkü ben pek dans etmem. Belki de daha iyi tanışabilmek için odada bir tur atabiliriz?"

"Bunu çok isterim."

Bay Baitman Bayan Barker'ı götürürken Bayan Julianna, "Terbiyeli ol," diye seslendi. Bayan Barker'ın ona attığı kaş çatma ifadesi Daniel'in soğukkanlılığını kaybetmesine neden oldu.

"Aferin," dedi *sotto voce*.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ama Bayan Barker'ı bir süreliğine meşgul edebilecek biriyle tanıştığınız için asıl size teşekkür etmeliyim. Rahatladığımı hissediyorum."

Kıkırdadı. "İçecek masasına o zaman?" "Önden buyurun, *teğmen*."

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçip gitti. dans ve eğlenceli sohbetler. Daniel bunun hiç bitmemesini diledi, ama tüm parti arabalarına çekildiğinde sabah ne kadar ağırlı olacağını fark etti. Yıllardır bu kadar çok dans etmemişti.

Haverton'a dönerken Bayan Julianna'ya "Eğlendiniz mi?" diye sordu.

İç çekti. "Ben yaptım. Peki ya sen?" "Kesinlikle."

Bayan Haynes kız kardeşine baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Arabaya bindiklerinden beri her zamanki gibi sessizdi ama bir şeyler farklıydı. Bayan Julianna'nın aksine o kadar yorgun görünmüyordu.

Bayan Barker ise içeri girdikten birkaç dakika sonra uykuya dalmıştı ve başı şimdi

Daniel'ın omzuna. Bir parça salyanın titrediği dudaklarından küçük bir horultu kaçı. Sarkan tükürük paltosuna bulaşmadan önce onu dik tutmalı mıydı?

"Bethie, geceden keyif aldın mı?"

"Muhteşemdi."

Bayan Haynes'in gizli gülümsemesini ancak arabanın loşluğunda görebiliyordu. Bir şeyler dönüyordu. Şimdi düşününce, akşam yemeğinden sonra onu balo salonunda hatırlayamadı. Nereye gitmişti?

"Lord Bingham'a ne olduğunu biliyor musunuz?" Bayan Julianna sordu. "Gecenin büyük bölümünde onu görmedim ve kimseyle dans etmediğinden de eminim. Eve erken mi gitti?"

"Dans etti." Bayan Haynes pencerenin önünden geçen karanlık manzaraya odaklandı, basit ifadesi hem hiçbir şey söylemiyor hem de her şeyi ele veriyordu.

Daniel Bingham'ı balo salonunda dans ederken görmediğinden, bunun başka bir yerde gerçekleştiğini tahmin edebiliyordu. Muhtemelen en iyisi de buydu. Bingham'ın sakatlığı yüzünden daha karmaşık danslardaki bazı el hareketlerini yapması zor olacaktı.

Beth sonunda, "Biraz erken ayrıldı," dedi. "Bay ve Bayan Papworth yorgundu ve onları bırakmayı teklif etti."

Bayan Julianna esnedi, kız kardeşinin dalgınlığını fark etmemişti bile.

Gülümsedi. Tam da Bingham ve Bayan Haynes'in isteyeceğı gibi. Arkadaşının bu anına tanıklık etmek için duvarda bir böcek olmayı çok isterdi ama Bayan Julianna ile geçireceğı akşamdan hiçbir şey için vazgeçmezdi.

"Bethie," dedi Bayan Julianna, "Waverly Teyze'nin müzikalinde şarkı söylemeyeceğinden emin misin? Elimde senin unutulmaz güzellikteki sopranonla söylenirse çok hoş olacak mükemmel bir düet var. Tabii ki partneriniz olarak güzel ve derin bir basa ihtiyacınız olacak."

Bayan Haynes kız kardeşine baktı. "Peki bu rol için aklınızda kim vardı?"

"Lord Bingham."

Daniel bir kahkaha atmamak için elini ağzına kapattı. Bayan Julianna, Waterloo'dan önceki gece yaşadıkları felaketten sonra Bingham'ı tekrar halk önünde şarkı söylemeye ikna edebileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyordu. Belki de onu uyarmalıydı.

Bayan Haynes kız kardeşine dönmeden önce ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Ya şarkı söylemiyorsa? Birinin sesinin tınısını dinleyip bir role uyabileceğini varsayamazsınız."

"Tahmin etmiyorum. Waverly Amca bana Lord Bingham'ın dinleme zevkine eriştiği en iyi bas seslerden birine sahip olduğunu söyledi."

Bu doğrudu. Daniel bu kadarını duymamıştı ama Bingham, Richmond'ların balosundan önce bile halk gösterilerinden hoşlanmazdı. Şimdi de onları hor gördüğüne şüphe yoktu. "Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama Bingham'ı düet söylemeye ikna etmek neredeyse imkânsız. Ve korkarım bu benim hatam."

İki kadın ona baktı, belli ki aydınlatılmayı bekliyorlardı.

"Waterloo'dan önceki gece bir baloda Bingham'ın yeteneğini sergilemeyi düşündüm ve ondan benimle bir düet yapmasını istedim. Pratik yapacak vaktimiz yoktu ama ona parçayı iyi bildiğimi söyledim. Ki biliyordum da. Sadece seyirci önünde şarkı söyleme konusunda çok az deneyimim olduğunu söylemeyi unutmuşum. Görünüşe göre çok fazla insanın önünde gergin oluyorum ve adamlarımın nazikçe anıran bir eşek gibi ses çıkardığını belirttiği birkaç cızırtılı notaya basmış olabilirim." Ayrıca halıdaki bir kıvrıma takıldığını, bir şamdana çarptığını ve şamdanın Bingham'ın oturduğu piyano sırasının üzerine uçarak ceketinin kuyruğunu tutuşturduğunu anlatmaya devam etti. İlk ve tek performansı olan bu fiyaskoyu anlatmayı bitirdiğinde herkes kıkırdamaya başlamıştı.

"Bu umutsuz olduğu anlamına gelmez." Bayan Julianna, Bayan Haynes'e komplocu bir bakış attı.

Kız kardeşinin heyecanına karşılık vermedi. "Jule-"

"Oh, hadi ama, Bethie. Onu ikna edebileceğini biliyorum ve seni tekrar şarkı söylerken dinlemeyi çok isterim. Annem de bunu isterdi, biliyorsun. İnanılmaz yeteneğini saklama şekline çok üzülürdü. Bize hep anlattığı, yeteneğini toprakta saklayan adamlarla ilgili hikayeyi hatırlıyor musun? Sen de kendininkini kaybetmek istemezsin, değil mi?"

Bayan Haynes'in yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Annemi bana karşı kullanmandan nefret ediyorum." İçini çekti. "Pekala, soracağım. Ama hayır derse, o zaman bu iş biter."

Bayan Julianna koltuğunda zıpladı. Daniel sırttı. Onun coşkusunu seviyordu.

"Peki siz şarkı söyleyecek misiniz, Bayan Julianna?" "Sadece benimle düet yaparsanız."

Gözleri büyüdü ve avuçları terlemeye başladı.

"Hikayemin tek kelimesini bile duymadın mı?"

"Yaptım" - öne doğru eğildi - "ve birkaç müzik dersine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Onun flörtöz gülümseme yapılmış onu sırtlıyor.
O al olarak vermeye istekli olduğu kadar çok ders.

Chapter Fourteen

Julianna balodan sonraki Pazar günü kiliseye gitmek için hazırlanırken sabah rutinini sürdürüyordu.

Önceki günün büyük bir bölümünü gece geç saatlere kadar yatarak geçirmişti ama akşam ateşin başında oturup fındık kavurarak ve en büyükleri Bay Waverly'nin okumasını dinleyerek eğlenmişlerdi. Adam'ın ne kadar etkileyici bir şekilde okuyabildiğini unutmuştu. Görünüşe göre bazı şeyler çocukluktan beri değişmemişti.

Ancak, bakışları birçok kez Bay Kaye'e kaydığı için onun sözlerine dikkat etmekte zorlanmıştı. İlk görüşte aşk diye bir şey duymuştu ama şimdi buna inanıyordu, çünkü kendisini başka biriyle hayal edemiyordu.

Ona karşı o kadar dikkatliydi ki, onun da aynı şeyi hissettiğinden emindi, özellikle de dün akşam gözleri sık sık onunkilerle buluştuğundan, dudakları yarı komplocu yarı ilgi dolu o muzip şekilde dans ettiğinden beri. Bu sadece ikisinin paylaştığı bir bakıştı ve neredeyse ateşte kavrulan fındıklar kadar içinin cız etmesine neden oluyordu.

Saatler sonra bile onun bakışlarının sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Girişteki aynaya bakarak kaputunun iplerini bağlamaya koyuldu.

"Günaydın, Bayan Julianna."

Kalbi boğazına düğümlendi ve Caleb'i Pazar siyahları giymiş halde bulmak için döndü.

"Oh, günaydın." Adamın niyetli bakışları karşısında sırtından aşağı buzlar süzüldü ve görünüşüne bu kadar özen göstermemiş olmayı diledi. Bay Kaye'in dikkatini çekmeyi ummuştı, Caleb'in değil. Hem onun burada ne işi vardı ki? Son duyduğuna göre tatil için bir arkadaşını ziyaret etmeye karar vermişti.

"Umarım sağlığınız yerindedir?" Adamın bakışları aşağı doğru inmeye başladı ve kadın aynaya bakmak için döndü.

"Evet, mükemmel sağlık. Teşekkür ederim."

Ağır botlar merdivenlerde tıkırdadı ve Julianna rahat bir nefes aldı. İsteddiği son şey Bay Caleb Waverly ile uzun bir baş başa görüşmeydi.

"Caleb, oğlum. Görüyorum ki dönmüştün."

Waverly Amca'nın sesi, karşılama ve heyecan yaymaya çalışırken biraz gergin çıkıyordu. Kız bunun nedenini anlayabiliyordu. Çok sevdiği ama birbirini sevmeyen iki aile üyesine sahip olmak zor olmalıydı - Caleb'i sevmediği kesindi.

"Evet," dedi Caleb selamlayarak. "Peki güneyde geçirdiğin zaman hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Bu iki kelimede uğursuz bir şeylerin notası asılıydı. Julianna döndü ve Caleb ona sıırtı.

"Ve şunu bilmenizi isterim ki, Mr. Julianna ile evlenmek için Haynes'in onayını aldım."

Çenesi düştü. Babası muhtemelen-

Bay Kaye ön salondan çıkarken, "Korkarım bu işe yaramayacak," dedi, "çünkü o benimle evlenmeyi çoktan kabul etti."

Julianna'nın gözleri büyüdü ama Caleb ona ters ters bakmadan önce şaşkınlığını çabucak gizledi.

"Ben gideli sadece bir hafta oldu ve sen nişanlandın mı?" Ağzından çıkan her kelimeyle birlikte sesinin tonu da yükseliyordu.

Geri çekildi, az önceki buz şimdi kalbinin etrafında dolaşıyordu. Bay Kaye hemen yardımına koşarak koruyucu bir kolla omuzlarına sarıldı.

"Benim niyetimle bu tonlarda konuşamazsın."

"O senin niyetin değil. Babasına sen sormadın, ben sordum!"

Julianna sertçe yutkundu ve cesaretini topladı. "Babam istemediğimi bilseydi buna asla izin vermezdi."

"Evlilik meselelerinde bir kadının duygularının pek bir önemi yoktur. Bu bir iş anlaşmasıdır."

Bay Kaye'den alaycı bir kahkaha kaçtı. "Böyle görüşlere sahipseniz Julianna'nın sizi reddetmesine şaşmamalı."

Caleb yumruğunu sıktı. "Onun adını bu kadar gayri resmi kullanmayın, efendim."

Waverly Amca aralarına girdi. "Beyler, lütfen."

"Yoldan çekil amca. Bu senin kavgan değil," diye homurdandı Caleb.

"Senin de değil." Waverly Amca'nın sesindeki çelik tartışmaya yer bırakmıyordu ve Caleb sabahtan beri ilk kez bir adım geri çekildi. Waverly Amca birkaç on yıl daha yaşlı olsa da, Julianna'nın sadece cüssesinin bile onu herhangi bir tartışmada kolayca taşıyacağından şüphesi yoktu.

Waverly Amca kollarını kavuşturdu. "Sana hayır dedi Caleb ve babası izin verse de vermese de bunu cevabın olarak kabul etmelisin. O artık reşit ve kendi kararlarını verebilir."

Caleb'in çenesi sıkıştı, sonra amcasının yanından Julianna'ya baktı. "Bu işin sonu değil."

Şapkasını kafasına geçirip hışımına dışarı çıktı.

Julianna bir iç geçirdi ve Bay Kaye'in kollarında söndü. Bay Kaye kollarını ona doladı ve onu göğsüne çekti. Julianna titredi ve durduramadan bir damla gözyaşı aktı. Yüksek sesle burnunu çekmesi odayı doldurdu.

"Bir şeyin yok." Onun sırtını okşadı.

Waverly Amca arkasından, "Özür dilerim," dedi. "Bu kadar agresif olacağını bilseydim, hizmetçilere siz Hayworth Hall'a dönene kadar onu içeri almamalarını söyledim."

Başını Bay Kaye'in ceketine doğru salladı, amcasının onu ağlarken görmesine izin veremeyecek kadar utanmıştı. "Hayır, bu adil olmaz. Tatil için burada ailesiyle birlikte olmaya onun da benim kadar hakkı var."

"Evet, ama bu sabah yaptığı gibi kötü davranamaz. Aileden olsun ya da olmasın, nezaketsizliğe tahammül edemem."

Göz ucuyla bir mendil gördü ve minnetle amcasından aldı. Bay Kaye gözyaşlarının verdiği hasarı onarması için onu serbest bıraktı. Ayaklar süründü, saat ilerledi ve kız kendini toparlamaya çalışırken amcası boğazını temizledi.

Waverly Amca sonunda, "Sanırım tebrikler sırayla," dedi.

Julianna dondu kaldı. Bay Kaye'in beyanı. Amcasına ne söyleyecekti?

"Teşekkür ederim, General."

Bay Kaye'e baktı ve Bay Kaye de ona oyun oynamasını söyleyen o orantısız gülümsemeyi takındı. Yüzüne parlak bir gülümseme yapıştırarak uzandı ve onun elini sıktı.

Amcasının gözleri parladı. "Sanırım iki insan birlikte olmaları gerektiğini bildiklerinde beklemelerine gerek kalmıyor. Biliyorsun, teyzenle nişanlanmadan önce sadece iki hafta flört ettik ve on gün sonra gemiyle yola çıkacağım için buradan çok da uzak olmayan İskoçya'ya gittik."

Julianna'nın gözleri büyüdü.

"Üzgünüm, muhtemelen beklediğinizden daha fazla bilgi verdim." Waverly Amca başını eğdi.

Babası ve amcası bu yüzden mi birbirlerinden hoşlanmıyordu? "Benim-" diye söze başladı ama Waverly Amca sözünü kesti.

"Nikah ilanını ne zaman okutmayı planlıyorsunuz?"

"Kimin evlilik ilanları okunuyor?" Beth merdivenlerin tepesinden sordu.

Bu durum daha da karmaşık hale gelebilir miydi? Şimdi kendi kız kardeşine yalan söylemek zorunda kalacaktı. Ama bu bir yalan mıydı? Belki de Bay Kaye ciddiye.

Waverly Amca, "Kız kardeşini tebrik etmek gerek," dedi. "Bay Kaye ona evlenme teklif etti ve o da kabul etti."

Beth'in sert bakışları Julianna'nın yanaklarının kızarmasına neden oldu. Şu anki duruma bakılırsa, Beth onun uyarılarını tamamen göz ardı ettiğine inanacaktı. Ona bunun bir oyun olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

Yapamazdı. Önce Bay Kaye'in samimiyetini anlamak için onunla konuşması gerekiyordu ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Bu yüzden telaşlı Beth'e baktı.

"Önce sana söyleyecektim ama Bay Caleb Waverly buradaydı ve görünüşe göre benimle evlenmek için babamdan izin almaya gitmişti. Caleb babamın onayını aldığı anda ısrar etti, biz de ona söylemek zorunda kaldık."

Beth'in kaşları daha da çatıldı. "Babam senin rızan olmadan asla izin vermezdi."

"Ben de ona öyle söyledim." "Yalan söylemiş olmalı."

Julianna da böyle düşünmüştü ama Caleb'ı asla onun yüzüne karşı suçlamazdı. Bu sadece onu daha da kızdırırdı.

Beth yavaşça aşağı indi, zeytin rengi elbisesi her merdiveni süpürüyordu, her adımı bilinçli bir şekilde atarken başı eğikti. Onların önünde durduğunda bakışlarını kaldırdı ve safir mavisi gözlerinde yaşlar parıldadı.

"Umarım çok mutlu olursun, Jule." Beth onu öyle şiddetli bir kucaklamayla sardı ki Julianna kemiklerinin ya baskıdan ya da suçluluk duygusundan kırılacağından emindi. Geri çekildi,

Beth, Bay Kaye'e döndü. "Tüm İngiltere'deki en iyi kadınlardan birine sahip oluyorsunuz, umarım farkındasınızdır."

Başını salladı ve ilk kez gülümsemesi kayboldu. Boğazı düğümlendi ve alnında boncuk boncuk terler oluştu.

"Ona iyi bakacaksın, değil mi?"

Beth'in samimi sorusu Julianna'nın gözlerini buğulandırırken, midesine bir ağırlık çöktü.

"Ben... ah... Ben..." Bay Kaye ellerini birbirine kenetledi.

Ön kapı açıldı ve Lord Bingham elinde kırbacıyla içeri girdi. Şapkasını çıkararak toplanan gruba baktı. "Bay Caleb Waverly'nin şeytan peşindeymiş gibi at sürdüğünü gördüm. Bir sorun mu var?"

Beth başını sallarken bir eli ağzına gitti, sonra biriken gözyaşlarından biri yanağından aşağı süzüldü. Julianna uzandı, kendi gözyaşları da yüzeye çok yakındı, ama Beth dönüp merdivenlerden yukarı kaçtı.

Lord Bingham gözlerini dikmiş Beth'in ardından bakıyordu. "Bu cevabı nasıl karşılayacağımdan emin değilim."

Amcası sözde nişanlandıklarını tekrar açıklamadan önce Waverly Amca ile Bay Kaye arasında bir bakış geçti.

Lord Bingham'ın elindeki kırbaç bir, iki, üç kez bacağına vurduktan sonra nihayet cevap verdi. "Bu doğru mu Kaye?"

Bay Kaye bir şeyler mırıldandı. "Neydi o?"

Elini koyu kahverengi saçlarında gezdiren Bay Kaye boğazını temizledi ve kendini toparladı. "Evet, Yüzbaşı."

Lord Bingham'ın kaşları alnına doğru eğildi.

"Yani" - kravatını düzeltti - "Evet, Bingham, ben, şey, kendimi ilan ettim."

Tamamen yalan değildi. Bir şey beyan etmişti. Julianna'nın durumu kurtarması gerekiyordu. Eliyle

uşak.

"Lütfen pelisse'mi getir."

Adam başını salladı ve söyleneni yaptı.

Diğerlerine dönerek, "Sakıncası yoksa, Bay Kaye ve ben bu sabah yürüyeceğiz. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Ama üç mil var ve çok soğuk," diye itiraz etti amcası. "Tren başlamadan önce o mesafenin yarısını bile gidemezsin."

"O zaman yol boyunca bizi alabilirsin."

Uşak işaretini aldı, Bay Kaye'in paltosunu aldı ve sersemlemiş adamın giymesine yardım etti. Julianna, Bay Kaye'in kolundan tutup diğerlerinin yanından çekmeden önce düğmelerini iliklemesini bile beklemedi. Dışarıda soğuk burnunu sızlatsa da yürümeye devam etti ve nişanlısını merdivenlerden aşağıya, Kendal'a giden yola sürükledi.

Kuşlar cıvıldıyordu ve ilk kez güneş parlıyordu ama bu neşeli atmosferde bile tek düşünebildiği, bu karmaşadan nasıl kurtulacaklarıydı.

"Ne düşünüyordun?"

"Dşnmyordum."

Bay Kaye'in itirafı onu durma noktasına getirdi.

"Dinle," dedi i çekerek. "İçeri girdiğimde tek bildiğim, Bay Waverly'nin size zorbalık yapmasına izin veremeyeceğimdi. Onu oyalamak için aklıma gelen ilk şeyi söyledim."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ama benim itibarım. Eğer bir evlilik yapmazsak, mahvolurum."

"Geri dönüp diğerlerinin kimseye söylemesini engellersek olmaz."

"Bizi duyan hizmetçiler vardı, Bay Kaye. Bunu beyan ettiğiniz adamdan bahsetmiyorum bile." Ellerini sıkarken içini bir öfke kapladı.

"Daniel."

"Ne?"

"Kendi adımı da kullanabilirsin. Ne de olsa nişanlıyız, sadece şu an için olsa bile."

Ellerini kalçalarına koymuş, burnundan yavaşça nefes alıyordu. Bütün bunlar onun için bir oyun muydu?

"Peki, *Daniel*. Ama hizmetkârların ne kadar dedikodu yaptığını biliyorsun, değil mi? Geri dönüp bunun bir oyun olduğunu söyleyebiliriz, ama muhtemelen şimdiye kadar bütün eve yaymışlardır. Bir de kız kardeşim var. Ona şimdi söylemem mümkün değil. Nasıl üzüldüğünü gördünüz."

Daniel irkildi. "Ve Bingham'a ya da amcana söylemekten nefret ederim. Yirmi kırbaç emri verebilirler ve ben derimin olduğu yerde kalmasını tercih ederim."

Bu fikre sırtıttı ve rahatladı. "Yapmazlar. Artık Kraliyet Ordusu'nda değilsin. Ayrıca, bir subay olarak tek bir kırbaç yediğinden bile şüpheliyim."

Gülümsedi. "Haklısınız, ama bu bir tane almaktan ölesiye korkmadığım anlamına gelmiyor."

Julianna kıkırdadı, aralarındaki gerginlik dağılıyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Emin değilim. Bunu çözmek için birkaç haftamız var. Ayrıca, kız kardeşinle arkadaşımı bir araya getirmenin daha iyi bir yolu var mı?"

"Nasıl yani?"

"Bir bağlantının diğerini teşvik edeceği kesin, özellikle de onlara ne kadar mutlu olduğumuzu gösterebilirsek."

Sarışın bir kaşını kaldırdı.

"Oh, hadi ama, benimle nişanlı olmak o kadar da kötü olamaz."

Başını eğdi ve kirpiklerini güzel yeşil gözlerinin üzerinde gezdirdi. Güldü, onun ruh halini hafifletme şeklinden zevk alıyordu. "Buna henüz karar vermedik. Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Başlangıç olarak, size Julianna diyebilir miyim?"

"Sanırım size Daniel diye hitap etmem doğru olur."

Bakışları yumuşadı ve içinden küçük bir zevk gıdıklaması geçti. Adamın ona böyle bakması hoşuna gidiyordu. Kolunu uzattı ve yürümeye başladılar.

"Muhtemelen tüm bunların nasıl başladığına dair bir hikâye bulmalıyız." Aralarında eliyle işaret etti.

"Bu çok kolay. Her şey handa kollarına düştüğümde başladı ve ilk görüşte aşktı." Julianna ağzını kapattı. Az önce bunu yüksek sesle mi söylemişti?

Sırıttı. "Düşünce tarzını sevdim. Şimdi nasıl teklif ettim?"

"Sen yapmadın." Anlayacağını umarak kaşlarını o n a doğru kaldırdı.

"Ama herkese söyleyecek bir şeyimiz olmalı."

Yavaşça ona döndü, elleri önünde kenetlenmişti. Kaşları çatık bir şekilde onun yüzünü incelerken zaman geçti. Sonra yavaşça yüzüne ışık doldu.

"Anlıyorum." Etrafına bakındı, önce şeridin yukarısına, sonra aşağıya, sonra da bakışları ağaçların tepelerine takıldı.

Julianna, o fikirlerini toplarken başının üzerinde resimler oluştuğunu hayal etti. Hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp elini tuttu ve onu yakındaki ağaç korusuna doğru çekti. Julianna itiraz etti, ama adam onlar oldukça büyük bir meşenin gövdesinin arkasına saklanana kadar durmadı.

Onunla yüzleşmek için döndü. "İşte, artık anımı mahvedecek bir izleyicimiz olmayacak."

"Senin anın mı?"

"*Bizim* anımız," diye düzeltti.

Gülümsedi. Tüm çekiciliğine rağmen Daniel bazen biraz tuhaf olabiliyordu. *Daniel*. İsmi zihninde yuvarlanmasına, gökyüzündeki hayali şatosunun kabarık bulutlarından sekmesine izin verdi ve küçük bir an için kendini karşısındaki adamla evli görebildi.

"Julianna, ben- bekle. Bunun sadece şu an için geçerli olduğunu anlıyorsun. Eninde sonunda bir şeyleri çözmemiz gerekecek ya da bunu yapmak zorunda kalacağız."

Güzel resim rüzgârla birlikte uçup gitti. Elini onunkinden çekti ve eve doğru yürümek için döndü.

"Bekle!" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

"Eğer mahvolacaksam, daha fazla ilerlemeden bu işi halledeyim bari," diye seslendi omzunun üzerinden.

Daniel öne atılarak onu kısa düşürdü. Bir köke takılıp tökezledi ve Daniel'ın kolları onu yakalamak için yukarı kalktı.

Ellerini kadının omuzlarına koyarak, "Benim saçma sapan parlak zırhlı şövalye kavramım yüzünden suçu senin üstlenmene izin veremem," dedi.

İradesi dışında, gözlerinde nem toplandı. "Amacına hizmet etti. Bay Waverly'den kurtuldunuz."

"Ama geri dönebilir."

Daniel haklıydı. Babasının onu asla kabul etmediği bir evliliği yapmaya zorlayacağına inanmasa da, başlarına bir skandal daha açtığını öğrendiğinde çok öfkeleneneceğini de biliyordu.

Daniel'ın niyetli bakışlarına bakan Julianna rahatladı. Merhamet ve komplocu bakışlarını her paylaştıklarında tanık olduğu o kesin şeyin bir titreşimi vardı, ama bu kez yaramazlık eksikti.

Bir adım daha yaklaşarak ellerinin omuzlarından inmesine ve parmakları onunkilerin etrafında kıvrılana kadar kollarında gezinmesine izin verdi. Hafif dokunuş içini ısıttı. O kadar hoştu ki tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Adam onun parmak uçlarını sıktı ve sonra sol elini bıraktı.

Çenesinde bir dokunuş hissettiğinde gözlerini açtı. Dikkatle onun gözlerinin içine baktı. "Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum ve önümüzdeki birkaç hafta içinde çok daha hoşuna gidecek birini bulabilirsin, ama bu olmazsa..." Yutkundu.

İlk başta onun gergin mi yoksa pişman mı olduğunu merak etti ama gözleri niyetle karardığında ve bakışları dudaklarına kaydığında ciddi olduğunu anladı.

"Eğer hala bana sahip olacaksan, kocan olmaktan onur duyarım."

Konuřmak için dudaklarını araladı ama kelimeler tamamen kaybolmuştu. Ağızı kurumıştu ve tek dūřūnebildiğı onun kendisini tekrar pmesini ne kadar çok istediğıydi. Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi başını eğıdi ve dudaklarını yakaladı.

Onu yere yapıştıran gerginlik aniden kalktı ve hayali bir iple ona doğru çekti. Kollarını onun boynuna doladı ve öpücüğüne sevinçle karşılık verdi.

İlk pūřmelerinde bir dakikadan fazla sūrmesine izin veremeyecek kadar utanmıřtı ama bu sefer iki insanın dudaklarının birbirine nasıl bu kadar mkemmел uyabileceğini keřfetmek için kendine izin verdi.

Daniel'ın elleri onun belinde sıkılaştı ve o anın mkemmelliğıyle neredeyse i çekecekti, ama bir araba tekerleğinin gıcırtısının ardından gelen sabit bir gümbürtü onları birbirinden ayırdı.

"Diğerleri," diye nefes aldı Julianna. "Acele etsek iyi olur yoksa  milin tamamını yürümek zorunda kalacağız."

"Ama-"

Daniel'ın cümlesini bitirmesine izin vermedi ve bir yumruk dolusu etekle birlikte onun elini tutarak yola doğru koşmaya başladı. Ormanda onları kimse göremezdi.

Kasabaya doğru yryorlarmış gibi görünmeleri gerekiyordu. Patikaya vardıklarında kadın hemen adamın elini bıraktı ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Normal davran." Adam ona iki kafası varmış gibi baktı ama sakinleşmek için birkaç derin nefes alarak onun yanındaki yerini aldı.

Nefes alışı.

Julianna donmuř toprak yola bakarak gülümsedi, çılgınca kořuřturmalarından mı yoksa lezzetli pūřmelerinden mi nefes nefese kalmıřtı emin deėildi ama ikincisinin daha doėru olduėunu dūřnmek hořuna gidiyordu... en azından onun için yleydi.

Araba önlerinde durdu ve o daha dūřncelerini toparlamaya vakit bulamadan kapı açıldı ve Bayan Barker ona içeri girmesini emretti.

Daniel. Yaşlı kadının davranışını protesto etmek istedi ama şu anın uygun bir zaman olmadığına karar verdi. Daniel'la birkaç dakika önce ne yaptıklarını düşününce, yaşlı ejderha bu sefer gerçekten de ateş püskürebilirdi.

Chapter Fifteen

Beth piyanonun tuşlarını parmaklıyor, çalma isteğini toplamaya çalışıyordu. Kalbi büyük bir kargaşa içindeydi. Julianna nasıl olur da bir nişan için acele edebilirdi?

onu işleri ağırdan alması için defalarca uyarmıştı.

Bay Kaye'i sevmediğinden değil. Tam tersine, o iyi bir beyefendiydi. Ama Julianna evlenirse işler değişecek, hayat değişecekti. Beth başını eğdi ve ellerini tuşların üzerine bıraktı. Uyumsuz notalar odanın içinde yankılandı.

"Benim müzik tarzım değil, ama herkesin kendi tarzı."

Başını kaldırdı. Carswell açık çift kapıdan ona bakarken sol eliyle yakasını tutuyordu. Giydiği koyu renk yemek ceketi vücudunu güzelce sarıyor, ince gri bir yelek ve kar beyazı bir kravatla tamamlanıyordu. Yakut bir rozet mum ışığında parlıyordu.

Piyanoya doğru ilerledi. "Herkes sıcak kokteyller için toplandıktan sonra nereye gittiğini merak ediyordum."

"Vurulmaya veya tekmelenmeye boyun eğilmesi gereken oyunlardan hoşlanmıyorum."

Gülümsedi. "O halde aynı fikirdeyiz." Beth gülümsemeye çalıştı ama bu en iyi ihtimalle zayıftı.

"İzin verir misiniz?" Carswell onun yanına otururken sordu.

Kadın yana kayarak bankın yarısını ona bıraktı. Beyaz eldivenlerini çıkardı ve sonra alıştıırılmış parmaklarıyla yumuşak, rahatlatıcı bir melodi çalmaya başladı. Kızın bakışları, beyaz ve siyah tuşların üzerinde kayan parmaklarına kilitlendi. İşin büyük kısmını sol eli yapıyordu ama birkaç nota için sağ başparmağını ve işaret parmağını da kullanabiliyordu. Büyüleyiciydi.

Yetenekliydi ve kısa bir süre için diğer parmakları üzerindeki kontrolünü kaybetmeden önce ne kadar başarılı olduğunu merak etti.

"Seni bu kadar hüzünlendiren şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misin?" diye sordu sessizce çalmaya devam ederken.

Bakışları yavaşça adamın parmaklarından kalktı ve kolunu takip ederek köşeli yüzüne ulaştı. Çenesinde bir günlük saçın uzadığı yerde hafif bir gölge vardı. Kirli sakalın keskin mi yoksa yumuşak mı olduğunu görmek için elini üzerinde gezdirmek istedi.

Konçertonun son notasına ulaştığında ona döndü ve sabırla bekledi.

Beth başını öne eğdi. "Sanırım bir şeylerin hiç değişmemesini dilediğim için bencilce davranıyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece Julianna için mutlu ve kendim için üzgünüm. Haverton'a giderken, babamla Dul Westwood arasında gelişen anlayışa gözlerimi açtı. Biraz zaman aldı ama Julianna ve Bay Kaye evlenme niyetlerini açıkladıklarında ev hayatımızdaki değişime neredeyse boyun eğmiştim. Hayatımın parçalandığını ve bir zamanlar bildiğim tüm mutlulukların yakında uzak bir anı olacağını hissetmekten kendimi alamıyorum."

Bu itiraf Beth'in her şeyin daha kolay olduğu geçmiş zamanları hatırlamasına neden oldu. Annesinin ağrıyan kalbini yatıştırdığı ve günlerinin kızlık sevinçleri ve mucizeleriyle dolu olduğu zamanlar. Parmakları içgüdüsel olarak boğazına gitti ama madalyonunun hâlâ kayıp olduğunu hatırladı.

Sıcak bir parmak çenesinin altından geçti ve başını yukarı kaldırdı. Carswell'in gri gözleri onunkilere bakarken çok yoğundu.

"Bencil değilsiniz. Paylaştıklarınızda doğal olmayan hiçbir şey yok. Değişim zordur, özellikle de bir anda gerçekleştiğinde."

Başını eğmeye çalıştı ama adam çenesini sıkıca tuttu.

"Lütfen bana inan Beth. Kendini kötü hissetmen son derece normal.

durumla çelişiyor. Ben kendi adıma biraz şaşkınım." Başını iki yana salladı. "Benim flibbertigibbet arkadaşım kız kardeşini onunla evlenmeye nasıl ikna etti, aklım almıyor."

Beth gülümsedi at onun komik bir şekilde aghast yüz. "Muhtemelen türünün tek örneği oldukları içindir."

Elini bıraktı ve başını salladı. "Şimdi daha mantıklı oldu."

İkisi de hafifçe güldü ve aralarına rahatlatıcı bir sessizlik yerleşti. Sonra Beth bir kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Bu sabah Jule'nin nişanlandığını söylediğimde Bayan Barker'ın kızarmış yüzünü ve tutarsız sözlerini hatırlıyordum. Özellikle de yolda Julianna ve Bay Kaye'e yalnız rastladıktan sonra, arabanın içinde felç geçirip öleceğini sandım. Ama kiliseye vardığımızda Bay Baitman Bayan Barker'ı kapıda karşıladı ve birden sanki Julianna tamamen unutulmuş gibi gülümsemeye başladı."

Carswell kıkırdadı. "Evet, Bay Baitman oldukça faydalı oldu. Hayatımı iki kez kurtardı, biliyorsunuz."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bir keresinde Fransa'da Bonaparte'a karşı savaşta yaralandıktan sonra."

"Peki ya diğeri?"

"Bu akşam yemekte, çünkü hâlâ Bayan Barker'ı ağırlıyor ve onu şu anki baş başa görüşmemizden tamamen habersiz tutuyor. Eğer bizi böyle yakalarsa, beni kesin öldürür."

Beth sıırttı ama Carswell'in niyetli bakışları onu açıklanamaz bir şekilde sinirlendirdi. Hiç düşünmeden tuşlara yöneldi ve hafızasından Handel'in bir parçasını çalmaya başladı. Yarisına gelmişti ki şarkı söylemeye başladığını fark etti.

Her zaman tekrar şarkı söylediğinde canının acıyacağını, Edward için söylediği onca şarkıyı hatırlatacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Aslında bütün akşam onu tutsak eden gerginliği hafifletmişti. Böylece sesinin müzikle birlikte kanatlanmasına izin verdi. Daha da şaşırtıcı olan, kendisinininkine katılan güzel, derin bas sesiydi.

Carswell'in sesi teninin üzerinde geziniyor, nefis alçak tonlarıyla tüylerini diken diken ediyordu. İliklerine kadar yankılanıyordu. Şarkı bittiğinde, ondan daha fazlasını duyması gerektiğini biliyordu.

"Sesin," dedi usulca. "İnanılmaz."

"Seninki de öyle. Teyzemin müzikalinde şarkı söyleyecek kadar cesur olursam, benimle şarkı söyleyebilir misin?"

"Ben mi?" O oldu sallamak onun Kafa önce o kelimeyi bile bitiremedi.

"Neden olmasın? Ne de olsa sesimi tekrar kullanmam için beni cesaretlendiren sizdiniz."

Kucağına doğru baktı. "Biliyorum, sadece..."

"Sadece ne?"

"Yabancıların önünde sahne almaktan nefret ediyorum."

"Ben de öyle. Karşılıklı rahatsızlığımızda birbirimizi rahatlatılabilir miyiz?"

Gülümsedi. "Sanırım sen böyle söyleyince ikimiz de kaçınmalıyız."

Döndü ve adam ayağa kalkmaya çalışırken iki elini birden kavradı. "Oh, hayır bilmiyorsun. Siz beni şarkı söylemeye teşvik ettikten sonra teyzemin davetini kabul ettim. Şimdi beni bırakmayacak, bu yüzden eğer acı çekeceksem, sen de benimle birlikte acı çekmek zorundasın."

Kıkırdadı ve sol eliyle onun sağı elini sıktı. "Sanırım yapacak bir şey yok. Rahatsızlığınız için olan borcum ödenene kadar mütevazı hizmetkârınız olmak zorundayım."

"Aynen öyle."

Gözleri dans etti ve eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Kız bu öpücükle oyalanmak istemişti ama adam tam bir centilmendi ve kızın tepki vermesine fırsat bırakmadan çekip gitti.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz," dedi sessizce, sonra boğazını temizledi. "Dikkatli ejderhanız ikimizin de kayıp olduğunu fark etmeden önce Bay Baitman'ın yapabileceği çok şey var."

Beth, Lord Bingham'ın onunla birlikte şarkı söylemeyi kabul ettiğini söylediğinde Julianna ciyakladı. Sonunda yeniden şarkı söyleyeceği için mi, yoksa Julianna'nın Carswell'le yapacağı birkaç görüşmede gördüğü potansiyel için mi, Beth emin değildi. Büyük olasılıkla ikincisiydi. Bir kez çöpçatan olan her zaman çöpçatandır.

Sonraki hafta bir dizi etkinlikle geçti. Noel hızla yaklaşıyordu ve katılacak pek çok kutlama vardı. Beth, Waverly Teyze'nin misafirleri için planladığı etkinlikler arasında, diğerleriyle birlikte müzikal için pratik yapmak için küçük zaman pencereleri buldu. Ne yazık ki, Bay Baitman etrafta olmadığına, Bayan Barker'ın çok fazla bilgece sözüne katlanmak zorunda kalıyorlardı. Beth'e bu kadar yakın durmaktan kaçınsa da, Julianna'ya karşı aşırı korumacı davranıyor, Bay Kaye ile kesintisiz konuşmasına bir an bile izin vermiyordu.

Noel'den önceki arife telaşlı bir faaliyetle geldi. Hizmetkârlar mümkün olan her köşeye yeşillikler astılar; bunların arasında evin her tarafına stratejik olarak yerleştirilmiş üç öpücük dalı da vardı.

Beth kaosun içinden geçerken krem rengi elbisesi ayaklarının etrafında sallanıyordu. En büyükleri olan Bay Waverly, hizmetçiye her bir ponpon topunun nereye yerleştirilmesi gerektiği konusunda talimat vermeye niyetli görünüyordu. Karanfil ve narenciye kokuları Beth'in etrafını sararken, telaşlı bir hizmetçi süslemelerle koşturarak hizmetçinin Bay Waverly'den aldığı emirleri yerine getirmeye çalışıyordu.

Müzik odasına bağlı küçük salonda Bay Bartholomew Waverly bir ileri bir geri volta atarak kendi kendine sessizce bir vaaz okuyordu. Kadının girişine baktı ve ezberine dönmeden önce ciddi bir şekilde başını salladı.

Beth gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. Rektör, dün akşamki yemekte Noel vaazını verme niyetini gururla ilan etmişti, çünkü papaz yardımcısının bu görevi yerine getirecek ne duruşu ne de yeteneği olduğunu düşünüyordu. *En azından sonunda ondalık topladığı pozisyonun yükümlülüklerini yerine getirmiş olacaktı.* Beth bu acımasız düşünce karşısında dudaklarını emdi ama sonra kendini durdurdu. Durumun gerçekliğini kabul etmek kabalık mıydı?

Beth müzik odasına girdiğinde Julianna "İşte buradasın," dedi.

Sürgülü kapılardan odaya.

Hizmetkârlar çok sayıdaki öpücük dallarından birini asma işleminde olduğu için ana girişten kaçınmıştı. Süslemenin altında çok erken yakalanmamak en iyisiydi. Bay Kaye ve Carswell'in ikisi de odada çoktan oturmuş olduklarından, tedbiri çabasına değmişti.

"İşte buradayım," dedi gülümseyerek.

Julianna birkaç nota kâğıdı aldı ve Beth'e uzattı. "Daniel ve benim bu parçayı söyleyebileceğimizi düşünüyordum."

Kız kardeşinin Bay Kaye'den ilk ismiyle bahsettiğini duymak her zaman bir parça hüzün getirirdi. Bu tatilden sonra her şeyin farklı olacağını her gün hatırlatıyordu. Hayat asla eskisi gibi olmayacaktı.

Beth oturmadan önce kâğıtları piyanonun üzerine yerleştirdi. Doğru tempoyu bulmaya çalışarak müziğin içinde ilerlerken Carswell yanına oturmaya geldi.

Koluna nazik bir el koydu ve kadın durdu. "İşte böyle." Sol elinin parmakları kızınkinden çok daha hızlı hareket ederek hızla melodiye başladı. Notaları hafif kesik kesik okşayışı parçaya mutlu ve havadar bir his veriyordu.

"Belki de onlar için oynamalısın," diye önerdi. Kız kardeşiyle ilgili farkındalığından arta kalan acı, onun istemeden verdiği talimatlara karşı duyduğu mantıksız kızgınlıkla birleşince, sözleri niyet ettiğinden çok daha keskin çıkmıştı.

Omuzları gerildi ve kaşları çatıldı. "Özür dilerim, sadece yardım etmek istemiştim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, özür dilemesi gereken benim." İçini çekti. "Sadece biraz keyifsizim."

"Paylaşmak ister misin?"

Beth, derin bir sohbete dalmış olan Julianna'ya baktı. Kaye. "Sence mutlu olacaklar mı?"

"Söylemesi zor. Kaye'in tek bir kadınla yetindiğini hiç görmedim, dolayısıyla bu ikimiz için de yeni bir durum."

Bağırsaklarında bir şeyler düğümlendi. Herhangi bir kadın mı? Bay

Kaye uçarı bir adam mıydı, yoksa, Tanrı korusun, bir çapkın mı? "Bay Kaye'i ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Mülkü Kettering'den çok uzakta olmadığı için onu hayatım boyunca *tanıdım* ama dört yıl önce Fransa'da birlikte görev yapana kadar onunla tanışmamıştım."

"Ve o... yani-" Bir beyefendinin kişisel uğraşları hakkında kibarca nasıl soru sorulurdu? "Sık sık" -boğazını temizledi- "çok sayıda hanımla arkadaşlık eder miydi?"

Carswell'in gözleri büyüdü ve şaşırtıcı bir şekilde yanaklarına renk geldi. "Beni yanlış anladınız. Daniel Kaye olabildiğince onurlu biri, sadece acemiliği geçene kadar pek çok kadına aşık olduğunu sanıyor."

"Anlıyorum." Anlıyordu ama bu onu endişelendiriyordu. Bay Kaye sonunda Julianna'nın arkadaşlığından sıkılıp nişanı bozacak mıydı?

Bu mümkündü. Birbirlerini uzun zamandır tanımıyorlardı. Edward verdikleri sözü tutmamıştı ve onu hayatının çoğunda tanımıştı.

"Yine o endişeli ifadeyi takınmışsın." Carswell onun yüzünü inceledi ve o da gülümsemeye zorladı.

"Önemli bir şey değil, belki-"

"Bunun anlamı nedir?" Bayan Barker'ın tiz sesi kapı aralığından geldi.

Beth başını kaldırıp baktığında Julianna'nın Bay Kaye'le konuşurlarken başını eğmiş olduğu yerden geriye doğru sallandığını gördü.

"Bayan Julianna, bu şekilde ortalıkta dolaşabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bay Kaye'i kabul etmiş olmanız her şeyin hallolduğu anlamına gelmez. Babanızdan henüz bir haber gelmedi ve bir adama izin verip sizin onu reddetmenize çok kızmış olabilir."

Bayan Barker'la bu konuyu o kadar çok konuşmuşlardı ki, Beth'in kulakları onun şikâyetlerini duymaktan ağrıyordu. Yine de kadın, Bay Caleb Waverly'nin babalarıyla konuşmaya hakkı olmadığını bir türlü kabullenemiyordu. Julianna'nın onu bunun kabul edilebilir olduğuna inandırmış olması gerektiğinde ısrar ediyordu.

Beth Carswell'e doğru eğildi. "Lütfen arkadaşınız Bay Baitman'ın yakında burada olacağını söyleyin."

Dudakları kıvrıldı. "Bir saat içinde."

"Güzel. Hepimizi korkunç bir akşamdan kurtarmak için onun ejderha terbiye etme becerilerine ihtiyacımız var."

Chapter Sixteen

Tocakta ateş çıtırdıyor ve büyük Noel kütüğü ısıll ısıll yanıyordu. General Waverly grubun önünde durarak Carswell'e Noellerini hatırlatan bir hayalet hikayesi anlattı
harcandı Yurtdışında.
Hayalet Hikayeler Noel Bayramı'nda,
savaş sırasında değişmeyen birkaç şeyden biriydi ve
General Waverly'nin
en iyisi.

Ancak onu izlerken adamın ne kadar canlı görüldüğünü fark etti. Hiç de karısının ve Kaye'in anlattığı gibi değildi. Misafir oldukları süre boyunca onu bir kez bile keyifsiz görmemişti. Aklına yatmayan bir şeyler vardı.

Carswell'in bakışları diğer konuklara kaydı. Daha önceki partilerde ve baloda tanıştığı birkaç aile gibi Crane'ler de geri dönmüştü. Bay ve Bayan Papworth da en sevdikleri salondan çıkıp onlara katılmıştı.

Beth onun koltuğunun yanındaki kanepeye oturdu, kız kardeşi de onun diğer tarafındaydı. Beth onun dikkatini fark ettiğinde ona küçük bir gülümseme attı ve son zamanlarda fark ettiği o garip heyecan geri geldi. Bu tuhaf his Beth'in dikkatini hikâyeye vermesinden sonra da uzun süre devam etmiş gibi görünüyordu ve adam bunun şenlikli akşamın mı yoksa Beth'in varlığının mı bir etkisi olduğunu düşündü.

Daha önce de pek çok kez cazibe hissetmişti ama onun üzerindeki etkisi çok daha rahattı, soğuk bir akşamda sıcak bir battaniye gibi. Onu hiç de çekici bulmadığından değil. Beth Haynes kesinlikle güzel bir kadındı ama onda kelimelere dökemediği bir şeyler daha vardı.

Kaye, Bayan Julianna'nın diğer tarafına oturdu; Bay Baitman orada olmasaydı buna asla izin verilmezdi. Adamın Bayan Barker'ı hırslı bir bekçi köpeğinden nazik bir kedi yavrusuna dönüştürebilmesi Carswell'in aklını başından alıyordu.

Kendi adına, Bayan Barker'ın daha yumuşak tarafını tercih ediyordu. Yüzü gevşediğinde oldukça güzel görünüyordu, bu Bay Baitman'ın ona bakarken açıkça fark ettiği bir şeydi. Carswell ikisi arasında geçen gizli bakışa gülümsedi. Bahse girecek biri olsaydı, Beth ve kız kardeşinin yakında zorba arkadaşlarından kurtulacaklarına bahse girerdi. Onların iyiliği için öyle olmasını umuyordu.

Bayan Julianna yakında arkadaşıyla evleneceği için Bayan Barker'ın iş değişikliği pek de önemli değildi. Ama Beth için...

Bakışları tekrar kıza yöneldi, yumuşak ateş ışığı saçlarını başında bir hale gibi gösteriyordu. Yanağındaki pembelik ve gözlerindeki ısıltı hayalet masalından aldığı zevki ilan ediyordu ama daha da ötesi, gençliğine ve canlılığına tanıklık ediyordu. Neredeyse istediği her erkeğe sahip olabilirdi ama bir şekilde yaşlı, engelli bir ordu yüzbaşısına ilgi duymaya başlamıştı.

O kadar da yaşlı olmadığını biliyordu ama fazladan yedi yaşı ve budaklı elleri onun yanında yıpranmış hissetmesine neden oluyordu. Böyle devam etmek gerçekten akıllıca mıydı? Her şeye rağmen niyeti neydi? Bir an önce bir karar vermesi gerekiyordu yoksa Beth'i ikinci kez mahvedecekti ve bunu yapmayı reddediyordu.

Odadakiler alkışlamaya başladı ve Carswell General'in sözlerinin sonunu tamamen kaçırdığını fark etti.

Waverly'nin hikayesi. Yavaşça kötü elinin arkasını sıvazladı. Alkışlamak için pek etkili bir yol değildi ama elinde kalan tek şey buydu.

Bayan Waverly sandalyesinin kenarından ona doğru eğildi. "Hikayeyi beğendiniz mi?"

Ona gözlerini kırptırdı, nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin değildi. Son birkaç dakikadır on kelimeden birini bile duymamıştı. Ancak gözleri neşeyle dans edip bakışları Beth'e kayınca yakalandığını anladı. Onun dikkatinin başka bir yere kaydığını görmüştü.

Yavaş bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırdı. "Çok zevkliydi."

"Eminim öyledir." Kadın kaşlarını salladı ve adam kıkırdamamaya çalıştı.

Saat geç olmuştu ve birkaç konuk ayrılma niyetlerini beyan etmişlerdi ki bir uşak içeri girdi ve General Waverly'ye bir şeyler fısıldadı.

"Gerçekten mi?" Pencereden dışarı baktı. "Sanırım haklısın."

Carswell onun bakışlarını takip etti ve büyük beyaz pulların hızla art arda düştüğünü gördü.

General Waverly odadakilerin dikkatini toplamak için yüksek sesle boğazını temizledi. "Bayanlar ve baylar, kar yağdığı bilgisini aldığım için gecemizi sonlandırmamız gerektiğine inanıyorum. Evlerine, ailelerine dönmek isteyenlerin, yollarda güvenli bir şekilde seyahat edemeyecekleri kadar çok kar birikmeden bir an önce yola çıkmalarını öneririm. Karla kucaklaşmak istemeyenler için burada kalacak yer bulmak için elimizden geleni yapacağız."

Odada çeşitli tartışmalar patlak verdi. Üç Crane kardeş anne ve babalarına kalmaları için yalvardılar ama Bay ve Bayan Crane yerlerinden kıpırdamadılar. Noel'de küçük çocuklarıyla birlikte olmak için eve dönmeleri gerekiyordu.

Carswell içten içe rahat bir nefes aldı. Üç hanımefendinin dikkatini çekmek için yaptıkları garip girişimlerden yeterince sıkılmıştı.

Partidekilerin çoğu ayrıldıktan sonra Bayan Waverly, Bay Baitman'a döndü. "Sanırım mavi oda çoktan havalandırıldı ve sizin için hazır."

Carswell tehditkâr sırtışını gizledi. Tüm konuklar arasında Bay Baitman, mülkü Haverton'dan çok uzakta olmadığı için eve gelmeme ihtimali en düşük olan kişiydi ama Bayan Barker'a yakın olma şansı çok cazip gelmişti. Adamı suçlamıyordu. Aslında onun varlığını sürdürmesi rahatlatıcıydı. Bay Baitman'ın evinde geçirecekleri Noel gerçekten de neşeli ve parlak olacaktı.

"Teşekkür ederim, Bayan Waverly. Çok nazıksınız." Bay Baitman'ın bakışları Bayan Barker'a kaydı ve sonra tekrar ev sahibesine döndü.

Bayan Waverly'nin başını aynı yöne doğru hafifçe hareket ettirmesi büyük bir gülümsemeyi de beraberinde getirdi. Kadın keskindi ve konu çöpçatanlık olduğunda hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Carswell dondu kaldı. Odaya göz gezdirirken o akşam orada bulunan bekârların sayısını düşündü. Bir iniltiyi bastırdı.

Haverton'a davet edilmelerinin asıl nedeni General Waverly değildi; bundan emindi. İlk gün orada bulunan beyefendilerin sayısına bakarak Bayan Waverly'nin niyetini tahmin etmesi gerekirdi ama generalle olan ilişkileri yüzünden bu düşünceyi bir kenara bırakmıştı. Şimdi her şey çok açıktı. Bayan Waverly yeğenleri için eş bulma işindeydi. Ve muhtemelen sadece yeğenlerine değil, bir eşe ihtiyacı olduğunu düşündüğü herkese.

Bu, müzikaline davet edilecek subayların listesini gözden geçirirken, hangi erkeklerin bekâr, hangilerinin evli olduğunu bilmekte neden bu kadar ısrarcı olduğunu açıklıyordu.

O ve Kaye onun tuzağına düşmüşlerdi.

Kadının hakkını teslim etmeliydi; ustalıkla işe yaramıştı. Bayan Julianna'nın Kaye'e doğru nasıl eğildiğine bir bakış

Bayan Waverly'nin planının ne kadar iyi işlediğini kanıtlıyordu. Ama onun oyununda bir kukla olarak kullanılmak onu rahatsız ediyordu. Bunlar insanların hayatlarıydı ve o bunları kendi eğlencesi için kullanmıştı.

"Oh, Bayan Barker," dedi Bayan Waverly şarkı söyler gibi bir sesle.

Orta yaşlı kadın tekrar ev sahibesine baktı. "Sanırım Bay Baitman'ın size bir öpücük borcu var." Bayan Waverly'nin Gözleri yukarı doğru kaydı ve Bayan Barker onun bakışlarını takip etti.

Öpücük dalı çiftin çıkmakta olduğu kapının üzerinde asılı duruyor, beyaz meyveleri mum ışığında parlıyordu. Bay Baitman sırttı ve Bayan Barker'ın yanakları pembeye çalan bir renk aldı.

"İzin verir misiniz?" Bay Baitman bir elini onun beline koyarak sordu.

Utangaç bir gülümsemeyle başını salladı. Bay Baitman başını yavaşça eğerek Bayan Barker'ın dudaklarına çok tatlı ve nazik bir öpücük kondururken tüm oda sessizlik içinde onu izledi. Kadının elleri adamın omuzlarına uzandı ve Carswell bir an için hepsinin beklediğinden çok daha büyük bir gösteriyle karşılaşıacaklarını düşündü. Ancak Bay Baitman geri çekildi ve Bayan Barker'ı serbest bıraktı. Kalan konuklar alkışladı.

"Öpücük dalının altında yakalanmak isteyen başka biri var mı?" Bayan Waverly'nin daveti Carswell'in fikrini pekiştirdi.

Bay Waverly ve küçük kardeşi kıkırdadı. "Bizi tuzağa düşürmeye mi çalışıyorsun, Waverly Teyze?"

Sırttı. "Sadece yakalanmak isteyenler."

İki adam sırttı ve Bay Waverly Beth'e baktı. "Bizi birlikte dalın altında durmamız için kandırdığı ilk yılı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Beth kızardı.

Sıcak ve tatsız bir şey Carswell'in midesini bulandırdı. Bay Waverly'yi mi öpmüştü? Şaşırmaması gerekirdi. Bu eski bir gelenektir. O da Bay Waverly'yi öpmüştü.

Hayatında dalın altında birkaç kız vardı ama Bay Waverly ile paylaştığı bakış, kıskanç bir korumacılık dalgasının üzerine çökmesine neden oldu.

Gece için emekli olma zamanının geldiğine karar verdi. İsteddiği son şey, paylaşılan öpücüklerin anımsanmasını duymaktı.

Ancak kapıda Beth'in sözleri onu duraksattı.

"Muhtemelen sekiz yıl boyunca yaşadığım en utanç verici deneyimdi ama Noel'de yanağımı öptürdüğüm için arkadaşlarımın yanında böbürlenmek hoşuma gidiyordu."

Omzunun üzerinden bakınca Beth'in dikkatle ona baktığını gördü, kelimelerin aklına girmesini istiyordu. Bu bir açıklamaydı, bir hatırlama anı değil. Onu, güvensizliğini görmüş ve boşluğu doldurmuştu. Ona gülümsedi.

Odaya dönerek, "İzninizle hepinize iyi geceler diliyor ve Mutlu Noeller dileyen ilk kişi oluyorum," dedi.

Carswell ellerini dumanı tüten bir fincan çikolataya sardı. Bu içeceğe pek düşkün değildi ve asla bol miktarda krema ve şeker olmadan içmezdi ama bugün Noel sabahıydı ve tadını çıkarmayı planlıyordu.

Pencereden hafifçe yağan karı izlerken kahvaltı salonunun sessizliğinin tadını çıkardı. Carswell'in hoşuna gidecek şekilde, başka hiç kimse kalkmak için acele etmiyor gibiydi. Haftalardır devam eden faaliyetler onu iliklerine kadar yormuştu ama sessizlik içinde geçirdiği bu yarım saat onu tazelemek için uzun bir yol kat etmişti.

Beth'in sesi huzurunu bozan tek şeydi.

"Ya bu hayatında içtiğin en muhteşem kahvelerden biri olmalı ya da aklın Haverton'dan çok uzaklarda."

"İçme çikolatası, ama evet, en cennetlik demleme. Gelin, benimle biraz için."

Masaya geçti ve uşak ona bir fincan doldururken bekledi. Carswell adamın ne zaman yeniden cisimlendiğini bilmiyordu ama uşağın yalnız geçirmesine izin verdiği zaman için minnettardı.

Beth fincanı dudaklarına götürdüğünde, "Krema ve şeker eklerseniz tadı daha da güzel olur," diye öğüt verdi. "Aksi takdirde oldukça acı olur."

"Belki de acı severim." Fincanının kenarından gülümsedi.

"Bu içki hakkında bir yorum mu yoksa tanıdığınız huysuz bir kaptan hakkında mı?"

Kıkırdadı. Fincanını yere bırakıp bir parça şeker ve bir tutam krema ekledi. "Onu tatlandırmanın bir yolunu biliyorum."

"Oh?" Eğildi.

Beth onu şakacı bir şekilde geri itti, sonra omzunun üzerinden uşağa baktı.

Patlat şu adamı. Tekrar ortadan kaybolamaz mı?

İçkisinden bir yudum aldı ve içini çekti. "Bu çok iyi."

O da bir yudum daha alarak kabul etti. Birkaç dakika boyunca sessizce oturup karın yağışını izlediler. Carswell bunu yalnız oturmaktan daha çok sevdiğini fark edince şaşırdı.

Beth'in varlığında başka hiçbir yerde, hatta ailesinde bile bulamadığı bir rahatlık vardı. Kız kardeşi çok gevezeydi ve anne babasının arası her zaman açıktı. Sadece erkek kardeşi o küçükken ona yoldaşlık etmişti ama büyüdükçe ahlaki karakterleri birbirinden çok farklı yollara sapmış, bu da teselli bulmasını zorlaştırmıştı.

Bu duygunun onu yıkamasına izin verdi. Bunu nasıl yapmıştı? Sonra salondan gelen bir şikâyet huzurlarını kaçırdı, Mrs.

Barker, Bayan Haynes'in nerede olduğu konusunda birini sorguladı.

Beth inledi. "Onunla yüzleşmek için çok erken." Koltuğunu geriye iterek ayağa kalktı ve Carswell'in elini tuttu. "Gel, bir kaçış planım var."

İtiraz etmedi ama kadın onu pencereye doğru çekerken uysalca peşinden gitti. Karın içine mi atlayacaklardı? Kadın gerçekten de çaresiz olmalıydı.

Ama korktuğu kar atlayışı yerine Beth onu duvardaki son panele götürdü ve itti. Panel geri kayarak iki bölüm arasında dar bir boşluk ortaya çıkardı. Onu içeri çekti ve tam kahvaltı salonuna bir etek ucunun girdiğini gördüğü sırada gizli kapıyı hızla kapattı.

Her ikisi de nefeslerini sakinleştirmeye çalışırken etraflarını zifiri karanlık sarmıştı. Bayan Barker'ın uşağı sorguladığı ormandan duyulabiliyordu ama neyse ki uşak nerede olduklarına dair bir şey söylemedi. Carswell karanlıkta gülümsedi. Bu adamı sevdiğini biliyordu. Umarım merdivenlerin altında da aynı sessizlikte olur. İhtiyaçları olan son şey hizmetkârların dedikodu yapmasıydı.

Oda tekrar sessizleştiğinde Beth'in onları dışarı çıkaracağını düşündü ama bunun yerine onu dar alanda daha da aşağı çekti. Bir iki kez tökezledi ama Beth bir şekilde nereye gideceğini biliyordu. Birkaç adım sonra başlarının üzerinde loş bir ışık belirdi.

"Burada merdivenler var," diye fısıldadı.

Başını salladı ama sonra karanlıkta hareketi göremediğini fark etti. "Yavaş git yoksa düşersen ikimizi de çürükler içinde bırakabilirim."

Hafifçe güldü. "Eğer düşersen, gitmene izin veririm."

"Yapamazsınız. Unutmayın sevgili bayan, eğer birimiz acı çekeceksek, ikimiz de çekeceğiz."

Kıkırdaması tam bir kahkahaya dönüştü. "Şarkı söylemek düşmekten çok farklı bir şey."

"Evet, ama düşersen, sen de benimle birlikte düşeceksin." "Kulağa acı verici geliyor."

"Öyle olmak zorunda değil."

"Beni yakalayacağın için mi?" Kadının sesi kısılmıştı ve adam hâlâ aynı şeyden bahsedip bahsetmediklerini merak etti.

"Elbette, tıpkı arabada yaptığım gibi."

Kadının yüzünü göremiyordu ama elinin onun elinin etrafında sıkışması garip bir çırpınmayı yeniden tetikledi. Bu kesinlikle diğer güzel kadınlara karşı hissettiği çekimden farklıydı. Bu duygu daha derindi. Neredeyse köklerini göğsüne salmış bir bitki gibiydi ve ne kadar yaprak koparırsa koparsın, yine de sökülüp atılamıyordu.

Beth boğazını temizledi. "On basamak var ve çok dikler, bu yüzden dikkatli olun."

Ağırlığını basmadan önce ayakkabısının burnunun her bir merdivenin arkasını bulmasına izin verdi. Işık yaklaştıkça dokunma duyusuna daha az güveniyor, her bir basamağın loş şeklini görebiliyordu.

En üstte, yemek tabağı büyüklüğünde bir sıra küçük kare pencere geçidi kaplıyordu. Hafızası yanıltmıyorsa, evin dış cephesine serpiştirilmiş bu küçük pencere camlarından çok sayıda vardı. Bunların Haverton'ın gelişigüzel tasarımındaki bir başka tuhaflık olduğunu düşünmüştü ama şimdi amaçlarını anlıyordu.

Beth onu küçük bir odaya açılana kadar küçük boşluktan aşağı indirdi. Mekânda iki eski sandalye ve hırpalanmış bir sehpa vardı.

"Bu geçidi nereden biliyorsun?"

"İnsan gençken can sıkıntısını gidermek için her şeyi yapar." Sandalyelerden birine oturdu ve odayı bir toz bulutu kapladı. Beth tozları yüzünden uzaklaştırdı. "Görünüşe göre hizmetçiler bir süredir temizlik yapmaya gelmemişler."

Mendiliyle diğer sandalyenin tozunu alırken, "Burayı hizmetçiler mi temizliyor?" diye sordu.

"Pek sayılmaz, Julianna ve ben küçükken bu odadaymışız gibi davranmak istediğimizde söylediğimiz bir şeydi.

kendi evimiz. Sonra hizmetçi gibi davranır ve tozunu almaya başlardık."

Gülümsedi. "Çocukluğunuz kulağa büyüleyici geliyor."

"Öyleydi. Annemiz üzerimize titremekle kalmadı, yıllık ziyaretlerimize geldiğimizde bize kendi çocuğu gibi davranan bir teyzemiz vardı." Beth keten bezini aldı ve masanın üstünü silerek birkaç moda tabağı ortaya çıkardı. Onları aldı ve bakması için bir tanesini ona uzattı. Eski ve sarıydılar ama resimler hâlâ oldukça netti.

Sonraki yarım saat boyunca onun kız kardeşiyle, onun da erkek kardeşiyle yaşadığı maceraları konuştular. Görünüşe göre ikisi de kardeşlerinde bir oyun arkadaşı bulmuştu ama Bayan Julianna ile geçirdiği zaman daha yakın bir ilişkiye yol açmıştı. Carswell bunun kendisi ve kardeşi gibi okula gönderilmek yerine evde öğrenebilmenin bir sonucu olup olmadığını merak ediyordu. Zamanla birbirlerinden ziyade akranlarıyla yakınlaşmışlar ve bu sayede birbirlerine zıt hayat dersleri öğrenmişlerdi.

Öğrenmek için evde tutulsalardı hayatın nasıl farklı olabileceğini düşünerek sessizleştğinde, Beth uzandı ve nazik bir eli onunkinin üzerine koydu.

"Değil herkes o kutsanmış için var
AİLE olarak yakın Julianna ve benim
gibi, ama bu asla yapamayacağınız anlamına gelmiyor." O
baktı at onu aracılığıyla ve sönüklük. "Bu
Kız kardeşimi tanımak için daha fazla çaba
göstermemi öneriyorsun.

bir sürü tecavüzcü mü?"

Gülümsedi. "Bu bir başlangıç ama ben bir gün sahip olacağınız aileyi kastetmiştim. Bizler kendi kaderimizin efendileriyiz. Bizden önce gelen ailenin uzaklığını ve uyumsuzluğunu kabul edip etmemek bize kalmış."

Konuşma şekli, kalbinde var olduğunu bilmediği küçük bir boşluğu d o l d u r d u . Daha da önemlisi, kendisini de bu öğüde dahil etmesiydi. Bu, onun da kendisi gibi evliliği düşünüp düşünmediğini merak etmesine neden oldu.

Elini ters çevirerek onun elini kendi elinin içine aldı. Kız karşı koymadı, onun elini tuttuğu gibi sıkıca kavradı. Havada garip bir vaat duygusu asılı duruyordu, sanki istasyonlarının çoğunun sahip olduğu gibi kopuk ilişkilere asla razı olmamak için bir anlaşma yapıyorlardı. Belki de Beth'in aşk olduğunu iddia ettiği şey bu yakınlıktı.

Sanki görünmeyen bir güç onları çekiyormuş gibi birbirlerine yaslandılar. Carswell'in bakışları Beth'in dudaklarına kaydı. Bir gülümsemeye dönüştüler.

"Beth, ben-"

Küçük alanda yankılanan bir tırmalama sesi fısıltıyla söylediği sözleri kesti.

Beth elini çekerek geri çekildi. "Saklanmamız gerek."

"Ne?"

"Biri geliyor."

İkisi de ayağa kalkıp önce çıplak odaya, sonra da birbirlerine baktılar. Karşılarına kimin çıkacağına bağlı olarak, ikisinin de itibarı yerle bir olabilirdi. Ama kahvaltı salonuna gitmek için acele edecek zaman yoktu.

Küçük odanın ötesinde bir yerden bir kıkırdama geldi.

"Gizli geçide başka girişler de var mı?"

fısıldadı.

Beth kaçmaya hazır bir şekilde onun elini tuttu. "Başka odalar da var ama burası en büyüğü ve aralarında sadece bir koridor var. Sesin geldiği yönün tersine gitmemiz gerekecek."

Ancak ikisi de hareket edemedi, iki kişi odaya yuvarlandı.

"Julianna?" Beth çığlık attı.

"Beth?" Julianna'nın gözleri büyüdü. Kaye'in elini bırakarak Carswell ve Beth'in yapışık ellerine baktı.

Beth bulundukları yeri hatırlar gibi oldu ve sıçrayarak geri döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

Julianna sırtıttı. "Ben de sana aynı şeyi sormak istiyorum."

Chapter Seventeen

C Noel günü gerçekten de neşeliydi, muhtemelen Daniel'ın yıllardır yaşadığı en neşeli günlerden biriydi. Julianna ile erkenden yollarının kesişmesi tüm gününü aydınlatmıştı. Bütün sabah büyük bir sürprizle karşılaştım.

geçitler için kaçının crotchety yoldaşlar, Bayan Haynes'le Carswell'e rastlamasına kadar. Saklanmak için aynı bahaneyi öne sürmüş olsalar da Daniel, o ve Bayan Haynes'in el ele tutuşma şekillerini fark etmekten kendini alamadı. Julianna içeri girmişti.

Sonraki bir saati birlikte, geçmiş Noellerin hikâyelerini paylaşarak geçirmişlerdi. Tek engel, Bayan Haynes'in ona sürekli olarak attığı ekşi bakışlardı. Kız kardeşiyle koridorda olduğu için ona kızmış mıydı? Eğer öyleyse, bunun suçlusu o değildi. Julianna tüm bunların lideriydi.

Onlar çıkana kadar Bay Baitman nihayet odasından ayrılmıştı, o zamandan beri Bayan Barker'ı yeterince meşgul ettiği için hepsi sessizce adamı övdü.

Öğleye doğru Waverly'lerin kızıağı herkesin beyaz, kabarık karın üzerinde keyifle gezinmesi için çekilmişti ve Daniel'ın yıllardır yediğinden çok daha fazla yiyecek vardı. Şarap ve şerbet serbestçe akmıştı ve akşam olduğunda

bunun şimdiye kadar geçirdiği en iyi Noel olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

Ama bir şey ona ağır geliyordu.

Julianna'ya elini uzattığı halde ona cevap vermemiştir. İlk başta bu konu hakkında pek düşünmemiştir ama günler geçtikçe ve yakınlaştıkça Julianna'nın bunu bilerek, belki de kendini korumak için yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştır. Nişanı bozmayı mı planlıyordu?

Onu saklamak gibi bir yükümlülüğü yoktu. Bay Caleb Waverly bir önceki Pazar gününden beri dönmemiştir. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu ama özlediği de söylenemezdi. Yine de asık suratlı mizacı ve kararlılığı o kadar kolay değiştirilemezdi.

Daniel, Julianna'nın elini istemek için başka bir yöntemle geri döneceğinden hiç şüphesi yoktu, ama bu sefer onun için hazır olacaktı. Teklifi aceleyle yapılmış olsa da, şimdi kalbinin başından beri aklını yönlendirdiğini fark ediyordu. Haverton'da geçirdiği üç hafta içinde Bayan Julianna Haynes'e deliler gibi aşık olmuştu ve nişanlarından geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

Ama ya başka birini bulduysa? Bu nişanın bir şartıydı. Geri çekilip gitmesine izin verebilir miydi? Julianna'yı kaybetme korkusu kalbinin etrafında mengene gibi bir kavrama yarattı.

"İyi misin?" Julianna yanındaki sandalyeden sordu.

Gözlerini kırptırdı ve bakışlarını ocakta yanan ateşten çekti. "Pardon?"

"Son on dakikadır sessizsiniz."

"Sadece biraz yorgunum." Damarlarında dolaşan kan, sözlerini yalanlıyordu. Birkaç derin nefes alarak düzensiz kalp atışlarını sessizce sakinleştirmeye çalıştı.

Julianna ikna olmuş görünmüyordu. "Yumruklarınız sıkılı ve yüzünüz kızarmış."

"Sadece biraz sıcak. Muhtemelen alevlerden uzaklaşmalıyım. Ayrıca, ilgilenmem gereken bazı yazışmalar var."

"Noel'de mi?" Küçük burnu kırıştı.

"Bugün yanıt vermem gerekmiyor ama tatil için not göndermek geleneğimizdir."

Elini cebine attı ve özel bir Noel hediyesi olarak okumak için sakladığı mektupları çıkardı. Julianna'nın gözleri parladı. "Ah, Eton'daki arkadaşlarınla. O arkadaşlardan biri Bay Alfred Deane olabilir mi?"

Daniel başını salladı, ona çocukluğuyla ilgili anlattığı hikâyelerden bu ismi hatırlamasına şaşırmıştı.

"Peki bir diğeri Robert Cratchit'ten olabilir mi?"

Daniel kıkırdadı. "Evet. İyi bir hafızan var. Sonuncunun kimden olduğunu tahmin edebilir misin?"

Bir an için çenesine vurdu ve adam onun yumuşak ateş ışığında çizdiği güzel resme gülümsedi. Odanın öbür ucundan biri hafifçe güldü ve Bay Baitman'ın Bayan Barker'ın kulağına bir şeyler fısıldadığını görmek için döndü. Ah, sadece kıvranışını görmek için bile olsa kadına kendi bilgeliğinden birazcık katmayı ne kadar isterdi, ama bu Julianna ile geçirdiği kutsanmış huzur anını mahvedecekti.

"J ile başlayan bir şeydi, yoksa G miydi?"

Geri döndü.

Julianna patladı a parmak yukarı içinde ve Hava.

"Ben var o.

James... James Bailey."

"Çok iyi. En iyi hafıza ödülünü hak ediyorsunuz. Bahsettiğiniz arkadaşlarınızdan herhangi birinin adını verebileceğimi sanmıyorum."

"Çünkü senin tüm arkadaşlarının isimleri normal, benimkiler ise çok yaratıcı ebeveynlere sahip olma talihsizliğini yaşıyorlar. Javenia adında kaç kadın tanırırsun?"

"Evet, ama oldukça normal olan başkaları da var."

"Sanırım Mary ve Olivia biraz daha yaygın." "Jule,"

dedi Bayan Haynes kız kardeşinin arkasından.

Julianna ona bakmak için döndü.

"Bu gece yatmaya gidiyorum. Sen iyi olacak mısın?" Gözleri Daniel'a kaydı ve kaşlarını çattı. Onun için gerçekten endişeleniyor muydu? İnsanlarla dolu bir odadaydılar.

Dün müzik odasında çalıştıklarından beri Bayan Haynes'te bir gariplik vardı, en azından onun için. Kız kardeşine daha yakın duruyor, onu sık sık yanından uzaklaştırıyor ve özel konuşmalarını bölüyordu. Julianna'yla kazara öpüştükleri gece ona yardım etmeye o kadar istekli olduktan sonra bu garipti.

Ve bu sabah çocukluğuyla ilgili sorularının gizli bir amacı olduğundan oldukça emindi, ama neydi? Özellikle kız kardeşlerinin arkadaşlarına odaklanmıştı, bu da büyüme yıllarının çoğunu okuldan uzakta geçirdiği için garip görünüyordu.

"Ben iyiyim, Bethie. Anne tavuğun civcivi boğmasına gerek yok."

Bayan Haynes kız kardeşine sıkı bir gülümseme verdi. "Küçük Civciv'in kümesten uçmadan önce öğrenmesi gereken çok şey var."

Julianna başını salladı, yüzünde eğlenceli bir sırıtış vardı. "İyi geceler, Bethie."

Bayan Haynes eğildi ve kız kardeşinin başının üstünü öptü. "İyi geceler, Jule." Ayağa kalktığı anda, odadan çıkmadan önce Daniel'a uyarıcı bir bakış fırlattı.

Bu ifade, onun gerçekten de kara kaplı defterlere girdiğine şüphe bırakmıyordu ama nasıl?

"Bir terslik mi var?" Julianna sordu.

Yüzünü gevşeterek kaşlarındaki kırışıklıkları düzeltti. "Hiç de değil. Sadece mektuplarımı okumak için sabırsızlanıyorum."

Ona parlak bir gülümseme fırlattı. "O zaman lütfen seni tutmama izin verme."

"Ne söyleyeceklerini duymak ister misiniz?"

Gözleri büyüdü ve öne doğru eğildi. "Ne tür sırlar içerebileceğinden endişelenmiyor musun?"

"Hiç de değil. Bunları birkaç kısa kelimeyle özetleyebilirim. James, Rothes Dükü hala onu mutsuz etmeye çalışsa da, şimdi ne kadar mutlu olduğunu anlatacak

ve

Sevgili Eleanor'unun nasıl olduğunu. Bunu, mektubunun okunmasını zorlaştıracak bir sürü mürekkep lekesiyle yapacak, ama kelimeleri üzerinde o kadar uzun süre düşünüyor ki, bu arada tüy kalemi damlıyor."

Gülümsedi. "Peki ya Robert?"

"Çocuklarından mümkün olan en özlü şekilde bahsederek ve merhum eşinden bahsetmekten kaçınarak acı çekmiyormuş gibi davranacak ama ben sözlerinin ardındaki duyguları görebiliyorum."

Kadının güzel sarı kaşları endişe içinde eğildi, o da aceleyle devam etti.

"Ve Alfred... şey, belki de mektubunun bir kısmını atlamalıyım. Onun gazabına uğramak istemem. O biraz daha özel ve çok titizdir."

Kıkırdadı. "Önce James'inkiyle başlamak en iyisi o zaman."

Gülümsedi. Bu küçük sevinç anını paylaşabileceği birinin olması çok tatmin edici bir şeydi. Daniel sessizce mektubunu okuyup ona anlatabildiği ayrıntıları aktarırken odadaki diğer konuklar kendi sohbetleriyle meşguldü. Beklediği gibi, kalbini ısıtan ve arkadaşlarını gerçekte olduklarından çok daha yakın gösteren aptalca hikâyeler ve Noel Bayramı iyi dilekleriyle umduğu kadar oyalayıcıydılar.

Alfred'in mektubunun cesaret edebildiği birkaç bölümünü okuduktan sonra başını kaldırdı ve Julianna'nın bakışlarındaki yumuşak sıcaklığı fark etti.

"Harika arkadaşlara benziyorlar."

"Öyle." Onun elini tutmak istedi ama odanın öbür ucundaki Bayan Barker'ın yan bakışı onu durdurdu. Ona ihtiyaç duyulduğunda Bay Baitman neredeydi? "Umarım bir gün hepsiyle tanışma şansın olur."

Tabii eğer onun teklifini samimi bir teklif olarak kabul ederse. Onu karısı olarak istiyordu ama kadın cevap vermemişti. Odadakilere bir kez daha bakarak dudaklarındaki soruyu geçiştirdi. Yarın, diye kendi kendine söz verdi. Yarın ona tekrar soracaktı.

Daniel ertesi sabah çok dolu bir yemek odasına girdi. Sepetler ve bant kutuları, yerleştirilmeyi bekleyen ya da her bir kabın içinde düzgünce duran çeşitli eşyalarla birlikte alanın her tarafına yığılmıştı.

Waverly'ler Boks Günü söz konusu olduğunda çok cömert görünüyorlardı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Daniel telaşlı Bayan Waverly'ye sordu.

"Rica edebilir miyim? Sanırım bir kiracı için hazırladığım bir yığın parayı yere bırakmışım ama bu karmaşa içinde nerede olduğunu bilmiyorum."

Masanın etrafında dolaşarak her bir sepeti ve yığını kontrol etti. Bir hizmetçi kök sebzelerle dolu bir un çuvalıyla içeri daldı ve kahya da birkaç eski servis tabağıyla onu takip etti.

"Bulaşıkları Thatcher'lar için sepete koy."

"Evet, hanımefendi." Hizmetçi masanın diğer tarafına koştu ama aceleyle sallanan bir sepeti kenardan düşürdü.

Daniel onu almak için uzandı ama elini tanıdığı daha küçük bir ele tehlikeli bir şekilde yakın buldu. Başını kaldırdı ve Julianna'nın dans eden mavi gözlerine baktı.

"Günaydın," dedi usulca.

"Günaydın."

Serçe parmakları birbirine değene kadar elinin gizlice onunkine doğru ilerlemesine izin verdi. Yanakları pembeleşti ve odaya göz gezdirdi ama kimse onlara aldırış etmedi.

"Bu kadar açık flört ederken dikkatli olmalısınız, Mr. Kaye. Benden hoşlandığına gerçekten inanabilirim."

Kıkırdadı ama sesini alçak tuttu. "Sanki elini istemek yeterince kanıt değilmiş gibi."

"Hadi ama, ikimiz de bunun bir oyun olduğunu biliyoruz." Yüzündeki neşe kayboldu. "Benim için değil."

Gözlerindeki mizah kayboldu ve sepeti bıraktı. Julianna hızla ayağa kalktı, ellerini krem rengi elbisesinin önünde gezdirdi ve var olmayan kırıksıklıkları düzeltti.

Daniel daha fazla konuşmak istiyordu ama aralarında Bingham ve Bayan Haynes'in de bulunduğu birkaç konuk daha onlara katılmıştı ve sepetler doldurulurken odayı bir karmaşa kaplamıştı.

Sonunda tokalar, Bayan Waverly'nin yeni anne için ayırdığı eski bir şapkanın üstündeki bir bando kutusunun içinde bulundu.

Sonunda her şey ayarlandığında, hizmetliler özel bir ikramiyeyle birlikte Boks Günü hediyelerini almak için içeri girdiler.

"Şimdi geri kalan eşyaları teslim edelim." Bayan Waverly kalan sepetleri işaret etti. "Beth, Julianna, sanırım Thatcher'ların nerede yaşadığını biliyorsunuz. Bunları onlara götürebilir misiniz? Eminim Lord Bingham ve Bay Kaye size eşlik etmekten mutluluk duyacaklardır."

Bingham Daniel'e doğru eğildi ve fısıldadı, "Bayan Waverly'nin bizi Haynes kardeşlerin yanına yerleştirme konusundaki hevesini fark ettin mi?"

Daniel pembe yanaklı, yaşlı kadına baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bahse girecek olsaydım, General Waverly'nin sözde umutsuz halinin ev sahibemizin gerçek amacı olmadığına bahse girerdim. Kendini hazırla Kaye, ama sanırım yeğenleriyle maç yapmamız için kandırılıyor." "

Herkes ona bakarken Daniel'in kahkaha çılgılığı tüm konuşmaları durdurdu. "Özür dilerim. Bingham biraz şaka yapıyordu."

Bayan Waverly talimat vermeye döndüğünde ve oda yeniden hareketlenmeye başladığında Daniel

Bingham. "Eğer öyleyse, bu işi büyüleyici bir şekilde iyi yapıyor, çünkü kendimi Julianna'ya her geçen gün daha çok aşık olurken buluyorum."

"Aşk tekerlemeler ve masallar içindir. Onun güzel yüzü ve alımlı endamı sizi etkiliyor. Karşılaştığınız diğer güzel kızlardan pek de farklı değil."

"Bu sefer olmaz. I-"

Bingham'ın arkasında beliren Bayan Haynes'in öfkeli yüzü Daniel'in söyleyebileceği her şeyi durdurdu. Ne kadarını duymuştu? Arkadaşının sözleri kafasının içinde yankılanıyordu... *Diğer bütün güzel kızlar.* Aman Tanrım, onun bir zampara olduğunu mu düşünüyordu?

Daniel'in yüzündeki şaşkınlığı gören Bingham dönüp Bayan Haynes'e baktı, Julianna da hemen arkasında duruyordu.

"Hâlâ aşkın bir efsane olduğuna dair saçmalıklarını mı anlatıyorsun?" Bayan Haynes ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Daniel, Bayan Haynes'in kendisine değil de Bingham'a öfkelenmesine bu kadar şaşırmasaydı, onun duruşunu eğlenceli bulabilirdi. Çekingen kadının daha önce hiç bu kadar kararlı görüldüğünü görmemişti.

"Ve sanırım bir dahaki sefere güneşin sıcaklığının sadece aşırı öfkeli bir beynin kuruntusu olduğunu söyleyeceksiniz." Bayan Haynes öne çıktı ve Bingham'ın göğsünü dürttü. "Ya da belki de Amerika kıtasının var olmadığını, çünkü onları hiç görmediğinizi iddia edeceksiniz."

Bingham ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Omuzları kaskatı kesildi ve yüzünü sıkılmış, vurdumduymaz bir ifadeye büründürdü. "Güneşin sıcaklığını her gün hissedebilirsiniz Bayan Haynes ve Amerika kıtasının var olup olmadığını iyi seyahat eden birine sormanız yeterlidir."

Bayan Haynes'in gözlerindeki parıltı Daniel'i Bingham'ın tehlikeli bir bölgeye girdiği konusunda uyardı. "Aşkı hissetmiş ya da görmüş birine aşkın var olup olmadığını sormakla aynı şey. Ve

Yine de yüzünüze tokat gibi çarptığında onlara ya da kendinize güvenmiyorsunuz. Ama belki de bunun nedeni böyle bir sıcaklığı hissetmekten aciz olmanızdır."

Topukları üzerinde döndü ve omzunun üzerinden seslendi, "Eşliğinize ihtiyacımız yok Lord Bingham, Bay Kaye. Lütfen gününüzün geri kalanının tadını çıkarın."

Julianna, kız kardeşi koluna yapışıp onu odadan dışarı çekmeden önce Daniel'a şaşkın bir bakış attı.

Bingham'ın tüm nişastas döküldü ve solan bir çiçek gibi kendi içine kıvrıldı. Daniel ve Julianna dün Bingham ve Bayan Haynes'le karşılaştıklarında, entrikalarının işe yaramaya başlamasına çok şaşmışlardı. Birbirlerine bağlanma konusunda ikisinin de beklediğinden çok daha başarılı oldukları anlaşılıyordu - en azından Bayan Haynes açısından.

Daniel elini onun omzuna koydu. "Gelin, yalnız gitmelerine izin veremeyiz."

Arkadaşının hem duruşu hem de yüzü tahta gibi oldu. "Evet, yapabiliriz. En azından ben yapabilirim. Daha kendi aklımı bile tanımadan kendimi angaje edecek kadar aptal değildim."

Daniel elini sanki yanmış gibi geri çekti. "Neden bu kadar kindarsınız, Kaptan?"

Bingham, "Sana bana öyle hitap etmemeni söylemiştim Kaye," diye tersledi ve sanki düşman peşindeymiş gibi dışarı çıktı.

Odanın aniden sessizleşmesi Daniel'ın zihninde yer etti ve tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu fark etti. Rahatsızlık bir örümcek gibi omurgasından yukarı sıçradı. Söyleyecek bir şey aradı ama hiçbir şey bulamadı. Ne kadar dikkat çekmemeye çalışsalar da, hepsi biraz olay çıkarmıştı ve Bayan Waverly'nin gözlerinin kısılması hoşnutsuzluğunu gösteriyordu.

Daniel aceleyle geri çekilmenin tek akıllıca hareket olduğuna karar verdi... biraz korkakça olsa bile.

Chapter Eighteen

Julianna Beth'in hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken, iki sepet de kollarının üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "Lord Bingham'a neden bu kadar kızgındın?"

Beth hiçbir şey söylemedi.

"Peki diğer tüm güzel kızlar hakkında ne demek istedi?" Beth aniden döndüğünde neredeyse kız kardeşine çarpıyordu.

"Lord Bingham, niyetinizin oldukça hızlı bir şekilde aşka düşüp çıkma eğilimi olduğunu söylüyor. Yine de, aşkın var olduğuna bile inanmadığı için nasıl yargıçlık yapacağından emin değilim. En azından bir erkek ve bir kadın arasında paylaşılan türden."

Julianna, Beth'ten bir yangının dumanı gibi yükselen öfkeye karşı çenesinin düşmesini engellemek için mücadele etti.

Beth adım atmaya başladı. Sola doğru dört adım, sonra sağa doğru sekiz adım, bir dönüş ve tekrar sola. İleri geri, ileri geri. "Her iki adama da güvenmeli miyiz, emin değilim Jule. Ya Bay Kaye sadece çeyizini güvence altına almak için bekliyorsa ve sonra Londra'da harcarken seni ülkede bırakıyorsa? Ya da belki de planı çok daha haince bir şeydir, seni ona delicesine aşık etmek için cesaretlendirici ve nazik sözler söyleyip sonra da çekip gitmek ve seni skandalla baş başa bırakmak gibi?"

Sepetleri donmuş zemine bırakan Julianna uzandı ve Beth'in çılgınca hareketlerini yatıştırdı.

"O Edward değil, Beth."

"Hayır, o Lord Bingham... şey... yani Bay Kaye ve ona güvenilmez."

Kayma bir hata değildi. Beth'in cildini kırmızı lekeler kapladı ve gözleri akmayan yaşlarla parıldadı. Julianna aradaki mesafeyi kapatıp kollarını kız kardeşine sımsıkı sararken kar çıtırdadı. Beth'in metaneti tükendi ve Julianna'nın omzuna yığıldı.

Sıcak gözyaşları Julianna'nın boynuna damladı ama Julianna onu bırakmadı. Beth nadiren ağlardı ve şimdi de onu durdurmayacaktı. En iyisi acıyı ruhunu yaralamadan önce dışarı atmaktı.

A at whinnied içinde ve ahırlarve birkaç
Çıplak ağaçlarda cıvıldayan kuşlar, dünyanın geri
kalanının üzerinde olarakolağanHatta ne zaman
birinin Dünya parçalandı. Julianna, Beth'in
gözyaşları yavaşlarken sırtını ovuşturdu. Sonunda, kız
kardeşinin nefes alış verişlerini artık hissetmediğinde ve
boynu dondurucu havada kurumaya başladığında, onu
tutmayı bıraktı. "Belli bir lordun Beth'in kalbini deldiğini
söyleyebilir miyim?
ağır zırhına ve kafeslenmiş kalbine ulaştın mı?"

Beth başını salladı. "Görünüşe göre zırhım yeterince kalın değilmiş."

"Saçmalık. Ama belki de güvensizliğiniz biraz fazla güçlüdür."

"Ve seninki de çok zayıf," diye burnunu çekti Beth, "ya da hiç yok."

Kelimeler canımı yaktı. "Bu hiç yakışık almadı ve sana hiç yakışmadı, Beth. Ben sebepsiz değilim. Sen hala benim üzerine titrenecek bir çocuk olduğumu düşünsen de ben reşit bir kadınıam."

Julianna'nın etrafından dolanıp sepetlerden birini alırken Beth'in yanaklarındaki lekeler daha da parladı. "Haklısın. Üzgünüm, Jule. Hayatın sana ait ve Bay Kaye ile mutlu olmanı dilerim ama lütfen çöpçatanlık yapmayı bırak. Kalbim bir piercing daha kaldıramaz."

"Ama Lord Bingham'ın bunu kastettiğini sanmıyorum-"

Beth elini kaldırdı. "Dur, Julianna. Eğer ben sana kendi hayatınla ilgili tavsiyelerde bulunmayacaksam, sen de benimkiyle ilgili bulunamazsın."

Julianna ağzını kapattı, bu hareketle dişleri şingırdadı. Midesinin çukuruna bir kaya gibi bir ağırlık çöktü. Aralarında görünmeyen bir uçurum açılmıştı ve bunu nasıl düzelterceğini bilmiyordu.

Sonunda başını salladı.

Gezilerinin geri kalanında sadece gerekli konuşmalarla serpiştirilmiş bir sessizlik hakimdi. Ziyaret ettikleri iki aile hediyeleri almaktan mutlu oldular ve onlara bol bol teşekkür ettiler, hatta onları içki içmeye davet ettiler, ancak ikisi de reddetti.

Genelde bu tür iyilikler Julianna'yı neşe ve enerjiyle doldururdu ama Haverton'a döndüklerinde ayakları sürünüyordu. Sanki kısa yolculuklarında zihninin kat ettiği binlerce kilometreyi bedeni de kat etmişti.

Beth belli ki Lord Bingham'a itiraf etmek istediğinden çok daha güçlü bir bağlılık duymuştu ama buna aşk demek için henüz erken olduğunu düşünüyordu. Bu Daniel'e karşı beslediği şefkatli duygular hakkında ne söylüyordu?

Peki ya Lord Bingham'ın arkadaşının bağlılıklarının tutarsızlığı hakkındaki açıklaması ne olacaktı? Daniel'in ondan bıkmaması mümkün müydü?

Haverton Evi'nin merdivenlerinde durdu ve bu düşüncüyü bir kenara itti. Beth kasvetli varsayımlar içinde debelenmeyi seçebilirdi ama Julianna bunu yapmayacaktı. Kız kardeşinin tutunmaya kararlı görüldüğü aynı sıkıcı varoluştan kaçmak istiyorsa bunu yapamazdı. Biri aksini kanıtlayana kadar Daniel onun gözünde masum kalacaktı.

Sonunda onun kalbini tamamen ele geçiren kişinin kendisi olduğuna inanmak zorundaydı, çünkü onu elinde tutmaya niyetliydi.

Farkına vardığı şey onu neredeyse geriye savuruyordu. Gerçekten de onunla bir hayat kurmak istiyordu. İnanç yaktı

Daniel'ı hemen bulmaya ve ona ihmal ettiği, daha doğrusu kaçındığı cevabı vermeye karar verdi. Ama aklını toparlaması ve bu aceleci planı uygulamaya koyacak cesareti bulması için zamana ihtiyacı vardı.

O ve Beth kışlık giysilerini uşaağa teslim ederken ön salondan sesler yükseliyordu. Özellikle derin bir ses dikkatini çekti ve Julianna dondu kaldı. Beth'in bakışları onunkilerle buluştu. Genellikle kız kardeşinin ifadelerini bir reklam gibi okuyabilirdi ama bu kez babalarının yüksek sesle söylediği sözler girişe süzölürken yüzü bir sakinlik maskesiydi.

Beth ellerini elbisesinin önünde gezdirdi ve Julianna'yı kendi ayaklarını yerden kaldırması için bırakmadan önce duruşunu düzeltti. Daniel'ın yumuşak ses tonu kulaklarını doldurduğunda, asi uzantıları sonunda itaat etti.

"Peki kızımın Bay Caleb Waverly yerine sizi seçeceğine neden inanayım?"

Babasının soruyu sorarkenki ses tonu kibar bir konuşmayı aşüyordu ama Daniel'ın aksine Julianna bunun öfkeden ziyade savaştan sonra işitme kaybından kaynaklandığını biliyordu. Yine de babasının sert duruşu ve sivri bakışları onun bile kendi bilgisini sorgulamasına neden oldu.

"Çünkü onu ben seçtim," diyebildi Daniel cevap vermeden önce.

Daniel'ın gözleri onunkileri buldu ve omuzları gevşedi. Bakışlarını oradaki sıcaklıktan çekerek babasının bakışlarıyla buluştu. Tanıma şafağı söktü ve öfkesi hızla geri çekildi. Ayağa kalktı ve hızla onun ve Beth'in yanına gitti.

Babaları gösterişli bir adam değildi ama onları da ihmal etmedi. Her birini yanaklarından öperek sağlık durumlarını sordu. Olumlu raporlar verdiler, ancak omuzlarının duruşundan ve başını eğişinden kuşku duydukları anlaşılıyordu.

Onları rüzgârdan korumaya çalışan büyük bir duvar gibi, eğilerek başka kimseyi görmelerini engelledi. "İyi olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordu sessizce.

Beth başını salladı ama Julianna'nın bakışları babasının dirseğinin ötesinde zar zor görebildiği, son birkaç haftadır ezberlediği parmaklara kaydı. Daniel'ın eli birkaç kez esneyip gevşedi. Babasının ona zarar vereceğinden mi endişe ediyordu? Böyle bir fikir gülünçtü.

Yine de Daniel, babasının karakterini sadece Waverly Amca'nın tatsız görüşleri aracılığıyla öğrenebilirdi.

Julianna sonunda, "Biz iyiyiz baba," dedi. "Görüyorum ki benim niyetimle tanışmışsınız."

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı ama yeterince sessiz değildi. Kolundan tutarak onu kapıya doğru çekti.

Daniel'ın yeşil gözleri irileşti ve eli bir yumruğa dönüşerek onun peşinden birkaç adım attı ama o başını salladı. Daniel'ın korumacılığı iyi niyetli olsa da, babası yüzünden tehlikede değildi. Daniel durdu, vücudu ani bir hareketle ileri doğru sallandı, ama onu takip etmedi, sadece endişeyle arkasından baktı.

Koridorda durdu. "Bütün bunlar da ne demek oluyor, baba?"

"Ben de size aynı şeyi sormak istiyorum. Gideli iki haftadan biraz fazla oldu ve şimdiden iki farklı rapor aldım, Bay Caleb Waverly'nin ziyareti de bunlardan biri. Kendisini kapımda o kadar kaba bir şekilde gösterdikten sonra onu kabul etmediğiniz için rahatladığımı itiraf etmeliyim, ama Bay Kaye hakkında ne bilebilirsiniz ki? Çok az tanışıyorsunuz."

Onun kolunu tuttu. "Yani Caleb'e onay vermedin mi?"

"Tabii ki hayır. Adam çok küstah ve çocukluğundan beri de öyle."

Julianna kocaman bir iç çekti ve omuzları rahatlatarak çöktü. "Önce benimle konuşmadan asla onay vermeyeceğini biliyordum. Beth haklıydı. Hepsi bir yalandı."

Babasının gri gür kaşları birbirine yaklaştı. "Anlamıyorum."

Caleb'in iddiasını açıkladığında babası aşırı ısınmış bir çaydanlık gibi öfkelenmeye başladı. "Bu çocuğun savaş meydanında birkaç yıl geçirip biraz saygı kazanması lazım. Seni zorlamaya çalıştığı için onu mahkemeye çıkarmalıyım. Bu amcanın fikri miydi? Seni onun ihmalkâr bakımına emanet etmemem gerektiğini bilmeliydim."

Evin içinde yankılanan gür sesini susturmak umuduyla elini nazikçe babasının koluna koydu. "Hayır, baba. Waverly Amca beni Caleb'in yaklaşımlarından koruyor. O ve Bay Kaye."

Babasının gürültüsü azalır gibi oldu, sonra arkasına baktı ve dudaklarını büzdü. Julianna döndüğünde amcasının ters ters baktığını gördü, sırtı dimdikti ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Bana bu kadar güvendiğini bilmek güzel, Haynes. Özellikle de zavallı bedenini savaş alanından sürükledikten sonra. Minnettarlığın çok büyük."

"Baldızımı İskoçya'ya kaçması ve karımın ailesinde skandala neden olması için baştan çıkaran aceleci bir adama neden güveneyim? Bildiğim kadarıyla kızlarımı da aynı şeyi yapmaya teşvik ediyor olabilirdin."

"Karınız bile bize karşı kin beslemezken siz nasıl olur da onlarca yıllık bir kini beslersiniz? Boş verin, buna cevap vermeyin, çünkü iyi bir nedeniniz olamaz. Neden buradasın, Haynes? Davet edilmedin."

"Buraya kızlarımı almaya geldim. Hesapsız yeğeninizin Julianna'yı kaba ve talepkâr bir şekilde istemesinden ve ardından çeyizinin peşinde bir servet avcısı olabileceğini bildiğim başka bir adam tarafından yazılmasından sonra, kızlarımın artık burada sizinle güvende olmadığına karar verdim."

Waverly Amca öfkeli bir homurtu çıkardı. "Tabii ki böyle bir şey düşünürsünüz. Bay Key'in -pardon Kaye'in- cebi pek dolu olmasa da Bingham'ın bana mal varlığının sağlam olduğunu ve babasına saygı duyulduğunu söylediğini bilmenizi isterim. Ve yaptıkları iyileştirmelerle

İhtiyatlı yatırımlara ek olarak, önümüzdeki birkaç yıl içinde onun varlıkları sizinkileri geçerse şaşımam. Ama sorun bu değil, değil mi Haynes? Bırakıp kızların normal bir hayat yaşamasına izin veremiyorsun, değil mi? Her şey sıkı kontrole ilgili, değil mi? Onları o kadar sıkı tutmayı planlıyorsun ki, yaşama isteklerini de boğacak mısın?"

Babası onu iterek yanından geçti, öfkesinin sıcaklığı yanağına vuruyordu. "Bunun için seni dışarı çağırmalıyım."

"Her zaman, her yerde." Waverly Amca babasıyla burun buruna geldi. "O kızları seviyorum ve onlara tahta sandıklarda saklanacak oyuncak bebeklermiş gibi davranmanı izlemeyi reddediyorum. Onlar yaşayan, nefes alan insanlar Haynes, duyguları ve yaşayacak hayatları var."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Waverly Amca'nın sesi babasınıninkiyle birlikte yükseldi. "O zaman bırakalım kendi yollarına kendileri karar versinler! Julianna iyi bir adam buldu. Doğrusu, ben daha iyisini tanımıyorum. Onu kutsayın ve yolundan çekilin."

Babasının yıpranmış yüz hatlarında beliren kederli ifade tanıdıktı. Annelerinin resmiyle her karşılaştığında bu ifade beliriyordu. Yüzündeki çizgilerde yazılı olan kayıp ve keder ona acı veriyordu. Korku, gitmesine izin vermesini engelleyen şeydi. Korku ve onlara duyduğu derin sevgi.

Babası geri çekildi, yüzündeki gergin ifadeyi sildi ve yerine küçümsemeyi koydu. Bir el onunkine dokundu ve kız şaşkınlıkla dönüp Daniel'ı gördü. Daniel ona bakmadı ama bakışlarını hâlâ savaşılmaya hazır görünen iki adama dikti.

Neredeyse aynı anda hem amcası hem de babası bir iç çekti ve savunma pozisyonlarını bıraktılar.

"Peki," dedi babası. "Ama yine de çocuğu sorgulamak niyetindeyim."

Daniel herkesin dikkatini çekerek, "Dört gözle bekliyorum," dedi.

Babasının bakışları kolundan aşağıya, Daniel ile ellerinin birleştiği yere ve dudaklarına doğru ilerledi.

Sanki limon emmiş gibi büzüşmüştü. Adamın değişimden nefret ettiğini, kendini bırakmak için mücadele ettiğini biliyordu ama dünya etraflarında dönüp dururken ondan nasıl hareketsiz kalmasını isteyebilirdi? Onun hayatı bile devam ediyordu.

Bu bilgi, durumu tersine çevirmek için tam da ihtiyacı olan şeydi. "Dul Westwood nasıl, baba?"

Kaşları saç çizgisine doğru eğildi, sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ellerini arkasında kavuştururken düz omuzları gevşedi, yüzüne memnun bir ifade yayıldı. Zafer göğsünde patladı. Tek kelime etmemişti ama değişen hayatından *bahsettiği* tek bir sözle yenilgiyi kabul etmişti. En azından duruşu öyleydi.

"Tebrik edilmeliyim. Karım olmayı kabul etti."

Arkalarındaki kapı aralığından boğuk bir çığlık geldi ve Julianna döndü. Beth'in beti benzi atmıştı, sonra döndü ve kaçtı.

Julianna elini Daniel'ın elinden kurtardı ve onun peşinden koştu.

"Beth," diye seslendi ama kız kardeşi çok hızlıydı. Beth hızla merdivenlerden çıkıp yatak odasına girdi ve Julianna yetişemedi kapıyı kilitletti.

Julianna dudaklarını tahta parçaları arasındaki çatlağa bastırdı. "Lütfen beni içeri al, Beth."

Cevap gelmedi, sadece boğuk hıçkırıklar duyuldu. Kapıyı çaldı ama boşuna.

Waverly Teyze'nin nazik kolu onun belini sardı. "En iyisi bırak ağlasın canım. Hazır olduğunda konuşacaktır. Babanın açıklaması büyük bir şok oldu."

"Onu duydun mu?"

"Kim yapamaz ki? Adam sanki ev top ateşiyle doluymuş gibi konuşuyor. Amcan bile öfkeli sözleriyle ortalığı sarsıyordu."

"Çok özür dilerim teyze. Başınıza olmadık dertler açıyor gibiyim."

Waverly Teyze onun kolunu sıvazladı. "Saçmalama. Asıl sorun etrafınızdaki erkekler. Son zamanlarda bu eve hiç dram getirmediler ve yine de biz kadınların histerik, mantıksız olanlar olduğumuzu düşünüyorlar."

Julianna kıkırdadı. "Bu tam bir paradoks."

"Evet, öyle. Kimin ne dediğine aldırma canım. Baban, amcan ve hatta yeğenimin senin geleceğinle pek ilgisi yok ama aşağıda çok ilgili bir genç adam var. Ve eğer yanlış anlamadıysam, seninle konuşmak ve iyi olup olmadığını öğrenmek istiyor. Bunun da bu zavallı yaşlı kalbi mutlu ettiğini eklemeliyim. Her gün sizinki kadar iyi sonuçlanan bir eşleşme planlamıyorum."

"Plan mı?" Julianna onun elinden kurtuldu ve teyzesinin kendini beğenmiş yüzüne baktı. "Sen yapmadın."

"Ettim. Yoksa sizi buraya neden davet ettim sanıyorsunuz?" "Ama Waverly Amca-"

"Bunca zamandır planlarımın bir parçasıydı."

"Müzikal mi?"

"Doğal olarak onun fikri. Sıradan hayatlarımıza biraz heyecan katmanın başka ne yolu olabilirdi ki? Ya aşk ya da savaş olacaktı, her ikisi de bizim gibi bir çift yaşlı insan için bolca eğlence sağlar."

Julianna durduramadan kontrol edemediği bir kıkırdama yükseldi. O kadar çok şey ters gitmişti ki, ama teyzesi ve eniştesinin babalarının arkasından kibrit bulmak için suçlular gibi entrikalar çevirdiğini düşünmek o kadar komikti ki, gülmekten kendini alamadı. Bu kadar stresten sonra gerçekten de rahatlamıştı.

Waverly Teyze de kıkırdadı. "Şimdi git ve Bay Kaye'in acısını dindir, çünkü eminim ki baban sen gittiğinden beri onu soru yağmuruna tutuyor."

"Babam onun layık olup olmadığına karar vermeden önce bir kelime söylememe izin verileceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Haklısınız. O halde savaşa hazırlanalım. Görünüşe göre kurtarmamız gereken parlak zırhlı bir şövalyemiz var."

Chapter Nineteen

Beth baş ağrısıyla uyandı. Ay ışığı pencereden içeri süzülüyordu ve hizmetçinin akşam yemeği için onu giydirmeye neden gelmediğini merak etti. Sonra hatırladı

kilitli kapı.

Önemli değildi. Diğerlerine katılacak durumda değildi.

Babasının açıklamasını ve kız kardeşinin mutlu ifadesini hatırlamak onu rahatsız ediyordu. İkisi de bu değişimden nasıl bu kadar memnun olabilirdi?

Muhtemelen ilerleyenler, hayatlarını yaşayanlar onlar olacağı için. Julianna'nın evleneceği ve bir aile kuracağı düşüncesi onu neredeyse bir kez daha gözyaşlarına boğuyordu.

Doğası gereği kıskanç biri değildi ama o kadar uzun zamandır bir koca ve aile istiyordu ki, küçük kız kardeşinin bu ayrıcalığa önce sahip olması haksızlık gibi görünüyordu. Keşke Edward onu terk etmeseydi.

Hayır, uzun zaman önce gitmesine izin vermişti.

Kimi kandırıyordu? Lord Carswell Bingham onu bir uçurumdan aşağı ittiğinde onu tamamen bırakmıştı.

Carswell'in içine ne zaman ve nasıl girdiğinden emin değildi ama bir şekilde şefkati onu kazanmıştı.

Onun kendisini bir değil iki kez Bayan Barker'ın sert varlığından nasıl kurtardığını dūşündüğünde kalbi hâlâ ısınıyordu. Bir arkadaşı ihtiyaç duyduğunda onu dinlemiş ve korkuları yüzünden onu asla yargılamamış, bunun yerine rahatlatıcı güvenceler sunmuştu. Ve öpücükleri... ne zaman aklına gelse dudakları hâlâ karıncalanırdı. Edward ona birkaç hızlı öpücük vermişti ama bunlar balo gecesi Carswell'le paylaştığı derin, ruhunu okşayan öpücüğün yanında hiçbir şeydi. Onun tatlı okşamaları bile hırpalanmış kalbinin yeniden sevme umuduyla uçuşa geçmesine neden olmuştu.

Ama Carswell aşka inanmıyordu.

Hiçbir şey hissetmemiş miydi, içinde onu mutlu etmek istediği kadar onu da mutlu etmeyi uman bir kıpırtı yok muydu? Battaniyesini burnuna kadar çekti.

Aşktan yoksun bir evliliği asla hayal edemezdi. Ona böyle şeylerden bahsettiğinden değil. Bu sadece hayalperest kalbinin hüsnükuruntusuydu.

Neden bu kadar kolay kazanılmak zorundaydı? Onun tatlı sözlerine ve nazik jestlerine en azından iki hafta daha dayanamaz mıydı? O zaman eve dönebilir, babası ve nihayetinde kendisi için mutlu olabilirdi. Dul Westwood kötü bir kadın değildi ve yeni kardeşleriyle yaşamı oldukça tatmin edici olabilirdi, ama kalbinde açılan bu acılı delikle değil.

Doğrulup kendine acımasıyla birlikte yorganını da geriye itti. Değiştiremeyeceği şeyler üzerine düşünmenin bir faydası yoktu. Midesi homurdandı ama onu duymazdan geldi, bunun yerine bir şeyler içmek için lavabonun yanındaki sürahiye yöneldi. Soğuk su kavrulmuş boğazından aşağı kayarak rahatsızlığını biraz olsun hafifletti.

Tıpkı suyun kuruluğu yok ettiği gibi, Carswell'e karşı beslediği hassas duyguları da yok edecekti. Tek ihtiyacı olan biraz zaman ve mesafeydi... ve belki de adamın zırhında açtığı deliği tamir edecek bir kalaycı.

Bu düşünceye hüzünlü bir gülümseme eşlik etti. Bunu yapabilirdi. Babasıyla birlikte eve dönecek ve kız kardeşinin gelecekteki çocukları için gelmiş geçmiş en iyi teyze olacaktı.

İnançlarını sağlam bir şekilde yerine getirerek uzun geceyi beklemek üzere yatağına geri döndü. Şansı yaver giderse babası sabah ilk iş yola çıkmaya hazır olacaktı.

Bol miktarda şans vardı ve hepsi de kötüydü. Beth'in başı kötü bir gece uykusu ve gıdasızlık yüzünden fena halde ağrıyordu. Aşçı daha fazla baş ağrısı ilacı için birini göndermek zorunda kalmıştı çünkü kalmamıştı. Babası ve amcası da çalışma odasında kilitli kalmış, evlilik sözleşmeleri üzerinde tartışıyorlardı.

Babasının Julianna'nın yerleşiminde amcasına söz hakkı vermesi garipti.

Kapıdan uzaklaşan Beth, ne zaman yola çıkacaklarını sormadan önce işlerini bitirmelerini beklemenin en iyisi olduğuna karar verdi. Babası haber verdiği anda hazır olması için hizmetçiye bavulunu hazırlaması talimatını çoktan vermişti ama o zamana kadar vaktini neyle meşgul edebilirdi ki?

Başındaki ağrı piyanonun gürültüsüne dayanamayacak kadar büyüktü ve zihni konuşmak için çok halsizdi. Geriye kalan tek şeyin bir kitap ve sessiz bir köşe bulmak olduğunu düşündü. Ancak kütüphanenin kapısında yine seslerle karşılaştı.

"Ciddi misin Julianna?" Bay Kaye'in sesi nefes nefese ve yoğundu. "Daha iyi birini bulup ilişkinizi bitirene kadar beni yatıştırmaya çalışmıyorsunuz değil mi?"

Bir şeyleri koparmak mı? Julianna neden böyle bir şey yapmak istesin ki?

"Ciddiyim. Flörtümüz bir hevesle başlamış olsa da sana olan hislerim inkâr edilemez. Nişanımızın gerçek olmasını istiyorum, senin karın olmak istiyorum, Daniel."

Sahte bir kur! Beth kapıyı sertçe itti ve bu sırada çarparak açtı.

Bay Kaye'in bir kolu Julianna'nın belindeydi, diğer kolu ise Julianna'nın elini göğsüne bastırmıştı. İkisi de gözlerini dikmiş Beth'e bakıyordu. Julianna'nın yüzünde bir korku titreşimi belirdi ama Bay Kaye'den uzaklaşmadı.

O ise yavaşça elini bıraktı. Bir adım geri atarak Beth'e döndü ama Julianna'nın elini tutmaya devam etti.

"Bayan Haynes, kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?"

"Sahte cazibenizi benim üzerimde kullanmayın, Bay Kaye. Ne cüretle kız kardeşimi sahte bir nişan yapmaya ikna edersiniz!"

"Beth, düşündüğün gibi değil."

"Öyle değil mi? Bunu kendi ağzınızdan duydum." "Evet, ama o beni kurtarmaya çalışıyordu."

Beth'in dudaklarından alaycı bir kahkaha kaçtı. "Çok safsın Julianna. Onun gibi adamlar seni baştan çıkarmak için işlerine gelen her şeyi söylerler."

Julianna'nın mavi gözleri irileşti ve çenesi düştü ama Beth'in dikkatini çeken Bay Kaye'in çekik kaşları ve kısık dudakları oldu. Julianna'nın gözleri yaşlarla doldu ve Bay Kaye onu yanına çekti. Bakışları Beth'in üzerine dikilmişti, sanki bir kılıç gibi kız kardeşinin hassas kalbini kesen sözleri için ona hesap sormak istiyordu.

Sıcak ve yapışkan bir utanç göğsünü doldurdu. Ne zaman bu kadar acımasız ve kötümser olmuştu?

"Burada neler oluyor?" Derin bir erkek sesi arkadan sordu.

Beth'in gözleri kapandı. Neden sadece odasına gitmemişti ki? Bu sabah görmek isteyeceği son kişi Carswell'di.

Yavaşça ona doğru döndü. Onun bakışlarından kaçındı ve sıkıca arkadaşına odaklandı.

"Sanırım," dedi Bay Kaye, "Bayan Haynes zaten bildiğine göre, Bayan Julianna'nın elimi baskı altında kabul ettiğini size bildirmeliyim. Bay Caleb Waverly ile evlenmeye zorlanabileceği ortaya çıktığında onunla nişanlandığımı iddia etmek benim açımdan anlık bir karardı."

"Evet, biliyorum."

Şaşkın görünme sırası Beth'teydi. "Sen mi yaptın?"

"Onları duyabilecek kadar kütüphaneye yakın olan tek kişi siz değildiniz. Eğer başını kaldırsaydın, koridorun diğer ucundan yaklaştığımı görebilirdin." Sıcak, yapışkan his bir yumru haline geldi ve midesine indi. Bu, onun kendisini suçladığını duyduğu anlamına geliyordu. kötü niyetli bir arkadaş.

Başını eğdi. "Varlığınızı duyurabilirdiniz."

Ona şöyle bir baktı. "Ne burada ne de orada." Bay Kaye'e dönerek, "Bu işi dürüstçe yapmaya karar verdiğinizizi mi anlamalıyım?" dedi.

Julianna burnunu çekti. "Yaptık."

"İyi, çünkü baban ve amcan zaten evlilik sözleşmelerini tartışıyorlar ve tartışmalarının boşa gitmesini istemem."

Beth Julianna'nın yüzünü göremiyordu ama Carswell'in küstahça yorumunun çaldığı neşeyi geri getirdiğini umuyordu.

"Sizinle özel olarak konuşabilir miyim, Bayan Haynes?" diye sordu, elini uzatarak yanındaki rafta duran birkaç kitabı düzeltti.

"Ben mi?" Beth onun bu doğrudan isteği karşısında şaşırarak bir adım geri çekildi.

"Sanırım Bayan Julianna dışında buradaki tek Bayan Haynes sizsiniz."

Esprî yapmaya mı çalışıyordu yoksa küçümsüyor muydu? Her iki durumda da, onunla yalnız yakalanmaya hiç niyeti yoktu.

"I-"

"Sadece bir dakika sürecektir."

Babasının gür sesi koridorda yankılandı. Daha sessiz bir kadın sesi cevap verdi ve bunun sadece teyzesinin sesi olduğunu tahmin edebildi.

Carswell, "Lütfen Beth," diye yalvardı.

Ellerini kavuşturmuş olmasına rağmen kolları iki yanında dimdik duruyordu. Hareket etmedi ama gri gözleri kabul etmesi için ona yalvardı.

"Julianna, seni tebrik etmek gerekir, çocuğum."

Hepsi dönüp kapıda Waverly Teyze'yle birlikte duran babasına baktı. İlgiye gülümsedi. "Amcan çeyizine eklemek üzere sana iki bin pound vermeyi kabul etti."

Beth, babasının onların önünde paradan bu kadar kaba bir şekilde bahsetmesine sinirlendi. Julianna'ya özel olarak söylemek için bekleyemez miydi? Waverly Amca'nın ondan hoşlanmamasına şaşmamalı. Bu konu üzerinde düşündükçe, babasının terbiye yoksunluğunu daha iyi anlıyordu. Bu utanç vericiydi.

Julianna sözcükler arasında bocaladıktan sonra, heyecandan yoksun olmasına ve rahatsızlığını belli etmesine rağmen sonunda onun tebriklerini kabul etti.

"Evet," diye devam etti. "Bugün yine de gitmemiz gerekecek, o yüzden eşyalarını toplamaya başlasan iyi olur. Düğün tarihlerini daha sonra konuşabiliriz."

Julianna çılgınca hareketlerle Beth'in etrafından dolandı. "Ama baba, Beth ve benim hâlâ Waverly Teyze'nin müzikalinde şarkı söylememiz bekleniyor. Öylece çekip gidemeyiz. Ayrıca, bütün Noel boyunca bizimle kalacağına söz vermiştin. Bayan Barker bizimle kalamaz mı ve planladığımız gibi On İkinci Gece'den sonra geri dönemez miyiz?"

"Korkarım önümüzdeki haftadan itibaren Bayan Barker artık benim yanımda çalışmayacak."

Julianna geri adım attı. "Baba, onu benim yüzümden serbest bırakmadın, değil mi?"

"Hayır, sadece daha iyi bir durum buldu."

Julianna omzunun üzerinden Beth'e baktı ama o sadece omuz silkti. O da şaşırmıştı.

Babaları sırttı. "Görünüşe göre Bay Baitman ona reddedemeyeceği bir teklif yapmış. Evlilik ilanlarının ilki bu Pazar günü okunacak."

Julianna'nın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Beth, Julianna'nın bu haberden duyduğu rahatlamayı paylaşabilmeyi diledi ama bu onu daha da gerginleştirdi. Bayan Barker için mutsuz olduğundan değil. Durumunun yeniden iyileşmesi kadını rahatlatmış olmalıydı. Beth de Bayan Barker'ın kendilerine hükmetmemesinden dolayı minnettar olması *gerektiğini* biliyordu ama tüm bu değişim ona sabit, tanıdık bir şeyler diletliyordu... evi gibi. Ama bu bile artık sabit olmayacaktı.

Julianna, Bay Kaye ile duyuru hakkında hararetli bir sohbe daldı ve babası, kızların kalış süresini uzatmak için ne yapılabileceği konusunda Waverly Teyze'ye danışmak üzere döndü. Geriye sadece Carswell kalmıştı.

Daha önce tanık olduğu yalvarışlar hâlâ devam ediyordu, ama çok yorgundu ve kafasındaki gümbürtü bir kükremeye dönüşmüştü. Julianna'nın müzikali hatırlatması sıkıntısını daha da artırmıştı. Carswell'le birlikte şarkı söyleyeceğine söz vermişti, bu da babasının vereceği herhangi bir tavizin daha çok bir hapis ilanı olacağı anlamına geliyordu.

Sonunda babası, Hayworth Hall'da kendisine ihtiyaç duyulduğu için Haverton'da bir gece daha kalamayacağını söyledi. Ne de olsa planlaması gereken yeni bir gelin vardı.

Bir an için Beth'in umutları arttı. Eve döneceklerdi.

Sonra Julianna'yla birlikte kalabileceklerini ve belirlenen saatte onları almaya geleceğini söyledi.

Beth'in göğsü sanki kısa elbisesini çok sıkı bağlamış gibi daraldı. "Ben de seninle geleceğim baba. Kalmama gerek yok. Evde de burada olduğu kadar iyi çalışabilirim,

Böylece hem müzikal hem de On İkinci Gece için zamanında dönebiliriz."

Gür kaşları birbirine yaklaştı. "Eğer istiyorsan-"
"İstiyorum."

"Pekâlâ. Kızak yüklenir yüklenmez yola çıkacağız. Kar kalınlığı azaldığında at arabasına geçebiliriz. Umarım daha güneyde yollar açılmıştır yoksa yolculuğun büyük bir kısmı oldukça tatsız geçecek."

Beth bir iniltiyi bastırdı. Babasının onlara daha erken ulaşamamasının tek nedeni kardı. Yola devam etmeden önce birkaç gün bir handa beklemek zorunda kalmıştı. Bu koşullarda Hayworth Hall'a gidip gelmeyi gerçekten istiyor muydu?

Bakışları odanın diğer ucunda, Carswell'in kollarını göğsünde kavuşturmuş, kayıtsız bir yüz ifadesiyle durduğu yerde gezindi. Onun fırtınalı gri gözlerindeki suçlamayı hissetti. Ama ona zaten söylediklerinden başka ne söyleyebilirdi ki?

Kışın ortasında seyahat etmek, yalnızca onun beslediği duygulardan kaçmak için bile olsa, tercih edilebilir *görünüyordu*. Carswell'in inanmadığı bir şefkat. Aşka o kadar yakın bir şeydi ki, daha fazla analiz ederse bunun gerçekten de o baş döndürücü ama rahatlatıcı duygu olduğunu göreceğinden korkuyordu. Kendisi için aynı şeyi yapamayan biriyle ilgilenmesini ve ona değer vermesini gerektiren bir duygu. Edward için beslediği duygunun aynısı... ta ki onun karşılık vermediğini öğrenene kadar.

Carswell aşka inanmıyordu ama onsuz da yaşayamazdı.

Chapter Twenty

TKızak uzaklaştıkça Carswell'in göğsündeki sızı her geçen dakika daha da artıyordu. Bu kadar kısa süredir tanıdığı birinin

onu bu kadar rahatsız edecek zaman mı?

Bayan Waverly kapıdan, "İçeri gelin Lord Bingham," dedi.

Yavaşça döndü, ayakları buzlu karda çıtırdıyordu. Omzunun üzerinden son bir kez daha baktı ve sonunda kendisine söyleneni yaptı.

"Bir hafta içinde dönecek."

"On gün," diye mırıldandı paltosunu çıkarırken. "Ama kim sayıyor?"

Bayan Waverly'nin gülümseyen yüzünü görmek için başını kaldırdı. "Beth'imize nasıl baktığınızı görüyorum. Arkadaşınızın kız kardeşine yaptığı gibi onu da nişanlanmak için kandırırsanız daha mı iyi olurdu diye düşünmeden edemiyor insan."

Çenesi gevşedi.

"O kadar şaşırmış görünmeyin. Bu evde diğer tüm sakinlerden daha fazla kulağım var. Bilirsiniz, hizmetçilerinizle dost olmak iyi bir şeydir. Onlar her şeyi duyarlar."

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Sanırım en başından beri. İlk gün ormanda bir seyiş onları duydu, sonra hizmetçi vardı."

Müzik odasında temizlik yapıyordu ve hizmetçim de siz onların samimi baş başa görüşmesini bölmeden birkaç dakika önce kütüphanedeydi." Yuvarlak yanakları kalktı ve gözleri parladı.

"Görüyorum ki çöpçatanlık becerilerinizle oldukça gurur duyuyorsunuz." "Öyleyim."

"Ama küçük bir hata yaptınız." "Öyle mi?"

"Evet. Eşim beni istemiyor."

"O sizin eşiniz mi Lord Bingham? Aşka inanmadığınızı sanıyordum."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Hizmetçiler, hatırladınız mı?"

Kadının gözlerindeki kahkaha, adamın dudaklarına isteksiz bir gülümseme getirdi.

"Ben... Ben neye inanacağımdan emin değilim."

"S ö y l e s e n e , o odada değilken onu düşünüyor musun?"

Başını salladı.

"Peki ayrı olduğunuzda, ayrı olmamış olmayı diliyor musunuz?" Gözleri kapıya kaydı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kıkırdadı. "Birlikte olduğunuzda, sonunda yeniden nefes alabildiğinizi hissediyor musunuz? Daha önce alamadığınızdan değil, ama o odadayken göğsünüz gevşiyor ve ciğerleriniz hayat veren havayla o kadar kolay doluyor ki, o yokken hava almanın ne kadar zor olduğunu fark ediyorsunuz."

Bayan Waverly onun duygularını nasıl bu kadar eksiksiz tarif etmişti? Beth yanındayken daha rahat nefes alıyordu. Hayat hâlâ zordu ama onun varlığı bu zorluğu çok daha az ürkütücü kılıyordu. Ona, sıkıntılı olduğu zamanlarda çevresiyle ilgili aşırı titiz davranan sakat bir lord gibi davranmıyordu. Doğrusu, onun tuhaflıklarına iki kere bile bakmamıştı.

Bunun yerine, o yapamadığında ona yardım etmiş ve rahatlatıcı varlığıyla onun düzenleme ihtiyacını yatıştırmıştı. Bir resmi düzeltmek için hareket eden elini durdurdu ve bir haftadan uzun bir süredir ilk kez bir odayı düzene sokmak istediğini fark etti.

"Ama onu kaybettim," dedi usulca.

"Hayır, size sadece onu nasıl geri kazanacağınızı düşünmeniz için zaman verildi. Hepsi bu kadar. Bildiğim kadarıyla Beth, seni düşündükçe onun tatlı kalbi daha da yumuşayacak."

"Ya da benden nefret etmeye başlayacak. Zaman tüm yaraları iyileştirmez." Elini kaldırdı. "Bilmem gerekirdi."

"Doğru, ancak küçük bir tıbbi tedaviyle desteklenirse iyileşme sürecine yardımcı olabilir."

"Peki hangi ilacı reçete edersiniz?" "Sevgi."

Kıkırdadı. "Eğer o burada değilse bunu iletemem."

"Dışarıya bir bak."

Giriş kapısının yanında pencere yoktu, bu yüzden kızıağın döndüğünü görmeyi umarak ön salondakilere geçti. Bunun yerine, bir yığın beyaz pul hafifçe yere süzüldü.

Şaşkınlıkla döndü. "Kar mı?"

"Evet ve eğer tahminim çok da yanlış değilse, bu onları Kendal'da oyalamaya yeter. Hana yerleşecekler."

"Gitmeliyim."

"Henüz değil. Ona uyuması için bir ya da iki gece ver. Sen de öyle. Sabah olunca takip planınızı yapabilirsiniz. Hiçbir yere gitmeyecekler."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Hizmetkârlar," dedi sırtarak. "Sadece her şeyi bilmekle kalmazlar, istendiğinde harikalar da yaratabilirler." Sonra elini sallayarak uzaklaştı.

Carswell gülümsedi. Kadın inatçıydı.

Tekrar pencereye döndüğünde gülümsemesi azaldı. Rüzgâr şiddetini arttırmış ve kar evin etrafında düzensiz bir şekilde dönmeye başlamıştı. Bir askere göre, Bay Haynes

Çok iyi ayrılmıştı ama adam kararlıydı. Carswell onun bu kötü koşullarda yoluna devam edecek kadar mantıksız olmamasını umuyordu.

Biri boğazını temizlediğinde odadaki sessizlik bozuldu. Carswell omzunun üzerinden baktı. Kaye kapı aralığında durmuş, bir ayağından diğerine geçiyordu.

Carswell dikkatini tekrar pencereye verdi. "Aklından ne geçiyordu, Kaye?"

"Pardon?"

"Bir hevesle nişanlanmak. Bayan Julianna'nın itibarını tamamen mahvedebilirdiniz."

"Ya da Bay Caleb Waverly onu kendisiyle evlenmeye zorlayarak her şeyi mahvedebilirdi. Onun böyle otoriter ve duygusuz bir beyefendiye maruz kalmasını ister miydiniz?"

"Hayır, ama başka bir yolu olmalı."

"Belki, ama işlerin gidişatından memnunum."

"Ben de öyle," diye ekledi kadınsı bir ses.

Carswell arkasını döndü. Bayan Julianna bir elini kanepenin arkasına koymuş, bakışlarını ona dikmişti. Bir hanımefendinin kararını sorgulamak centilmenlik dışı bir davranıştı, ama s ö z c ü k l e r i durduramadan ağzından döküldüğünü fark etti.

"Neden Kaye gibi bir aptalla evlenmek istiyorsun ki? Adam aceleci, karmakarışık ve korkunç bir flörtçü."

Bayan Julianna'nın gözleri mavi bir ateşle parladı. "Sadık, cesur ve fedakâr olduğunuzu unuttunuz. Hatırladığım kadarıyla sizi savaş alanında ölümden kurtaran oydu, doğru değil mi?"

Adam cevap vermek için ağzını açtı ama kadın devam etti. "Buna cevap vermene gerek yok. Bunun doğru olduğunu zaten biliyorum. Sormam gereken şey, mizaç farklılığı nedeniyle onu neden küçümsemeye devam ettiğiniz? Ya da bu konuda beni, çünkü Beth'in benim de düşüncelerimde hızlı hareket etme zorunluluğuna sahip olduğumu iddia ettiğini sık sık duydum."

Kaye onun yanında durmak için hareket etti ve bir elini sırtının küçük kısmına koydu. Bu destek gösterisi Carswell'in göğsünün sıkışmasına ve elinin zonklamasına neden oldu. Kendini onların birlikteliğini kıskanmadığına, aynı bağ için bu kadar derin bir özlem duymadığına ikna etmeye çalıştı ama bunu yaptığını biliyordu. Ve bu bağı hayal edebileceği tek kadın Beth'ti.

Omuzları çöktü. "Haklısınız Bayan Julianna. Kaye'in de pek çok iyi özelliği var ama bu kadar kısa bir flörtten sonra ikiniz de nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Aşk pek çok uçurumu kapatabilir, Carswell." Kaye niyetlendiği şeye sevgiyle baktı.

Kaye'in Hristiyan adını kullanması sözlerine güç kattı. Yine de Carswell, "Bu kadar erken aşık olduğunuzu bilmeniz mümkün değil," demekten kendini alamadı.

Bayan Julianna gülümsedi. "Belki de değil, ama bugünden itibaren her gün sevmeyi, birbirimize karşı hissettiklerimizi geliştirmeyi ve büyümesine yardımcı olmayı seçebiliriz."

Aşk büyüdü mü? Elbette büyüdü. Bu fikir ruhunun derinliklerine işlemişti. Beth'e karşı sadece bir çekimden çok daha ağır bir şeyin kıpırtılarını çoktan fark etmişti. Son birkaç hafta içinde daha da yoğunlaşmış ve inkâr edilemez bir hal almıştı. Bayan Waverly b u n u n adını çoktan koymuştu ama insanın bunu bilinçli olarak geliştirebileceği, kendisi için talep etmeden önce aşkın girdisini çıktısını bilmesine gerek olmadığı fikri onu rahatlattı.

Carswell başını öne eğdi. "Özür dilerim. Azmine daha fazla güvenmeliydim, Kaye. Bağlılığınızı sorgulamaya hakkım yoktu, Bayan Julianna."

"Lütfen bana Julianna deyin, çünkü eğer kendimi kandırmazsam, bir gün birbirimize kardeş diyebileceğimize dair bir umut olabilir."

Yavaşça başını kaldırdı. "Bu benim en büyük umudum ama şu anda Beth'in benimle hiçbir ilgisi yok. Şüphecililiğim aramızdaki kırılğan bağı koparmış gibi görünüyor."

"Bu senin şüpheciliğın değil. Bu onun korkusu. Dayak yemiş bir köpek yavrusu gibi, size güvenirse tekrar tekmeleneceğinden korkuyor. Beth kaçmak için bir neden arıyordu, bunu bilmesi bile. Bunu öyle ya da böyle bulacaktı. Şimdi ona bu kadar kolay pes etmeyeceğini göstermek senin elinde."

"Kalbini koruyacağıma onu nasıl ikna edebilirim?"

Kaye başını yana eğdi. "Edecek misin?"

"Vitoria'da Fransızlara karşı erzaklarımızı koruduğumuz kadar özenle ve eksiksiz bir şekilde."

"Bu kadar sert mi?" Kaye gülümsedi. "Başka hiçbir savaşta bu kadar sert dövüştüğünü sanmıyorum."

"O zaman ne kadar ciddi olduğumu biliyorsun."

Julianna kanepenin önüne geçti. "Evet, ama ikna edilmesi gereken kişi Beth, biz değiliz."

"Peki bunu nasıl yapmamı önerirsiniz?"

Julianna ve Kaye arasında geçen komplocu gülümseme Carswell'in doğru iki kişiye sorup sormadığını merak etmesine neden oldu. Bir peni için, bir pound için.

Chapter Twenty-One

T Son üç gündür kar yağmaya devam etmiş ve Beth'in daha önce hiç görmediği kadar yükseklerle çıkmıştı. Göller Bölgesi'nin İngiltere'nin çoğundan daha fazla kar yağışı aldığı iyi biliniyordu, ancak bu Westmorland.

Babası onun yanında durdu. "Julianna'yı geri alma zamanı gelmeden Hayworth Malikânesi'ne dönebileceğimizi sanmıyorum. Belki de Haverton'a dönmeyi denemeliyiz."

Amcasının evine geri dönme isteği, hanın rahatsızlığı hakkında çok şey söylüyordu ama Beth düşüncelerinin çekiciliğine direndi.

"Yapmamayı tercih ederim, baba."

Sesi alışılmadık derecede yumuşaklaştı. "Neden olmasın, hayatım?" Bu şefkat neredeyse onu çözüyordu. "Ben... Ben kızgındım.

Hem Julianna'ya hem de diğerlerine incitici şeyler söyledim. Beni orada istemeyeceklerdir. En iyisi bensiz geçirdiği zamanın tadını çıkarmasına izin vermek."

Büyük bir el omzuna yerleşti ve babasının mavi gözlerine baktı. "Beth, yaralarını sonsuza dek yalayamazsın."

Kendini geri çekti. "Ben köpek değilim."

"Ben de değilim, ama Dul Westwood da bana aynı şeyi söyledi. Bu duruma düşmek istemedim.

Tüm riskleriyle birlikte yeniden evlenmek. Anneni kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu ama Phoebe bana yaraları sürekli açık tutmaya çalışırsan iyileşmeyeceğini öğretti, tıpkı sürekli yalayan bir köpek gibi."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Edward seni incitti ve o zamandan beri seni bu acıdan korumaya çalıştım. Ne yazık ki bu seni daha da mutsuz etti. Tahminimce babana çok benziyorsun ve o yaraları deşmeye devam ediyorsun. Odaklanacak başka bir şeyimiz olmadığında, anılar hem tesellimiz hem de en büyük işkencecimizdir."

Beth başını salladı.

"Beni dinle. Annen öldüğünde, anılarımda yaşayabildiğim her teselli parçasını yakalayarak yaşadım, ama bu teselli ile birlikte onun gittiğini bilmenin acısı da geldi. Kendime yoluma devam etme izni verene kadar onun kaybının acısı azalmadı ve geriye sadece güzel anılar kaldı."

Beth başını öne eğdi. "Belki eski yaralarımı açıkta bıraktım ama Edward artık kalbimi elinde tutmuyor baba. Eve gitmeye, iyileşmeye ve mutlu olmaya hazırım."

"Öyle misiniz? Gözlemlediğim kadarıyla son birkaç gündür çok daha *mutsuzsun*."

"Ben..." diye devam etti, onu nasıl ikna edeceğinden emin değildi. Gidiyorum ev bir zamanlar sahip olduğu çekiciliğe sahip değildi.

"Beth, Haverton'dan ayrılmadan önce Julianna bana senin ne kadar mutlu olduğunu, son üç yıldır hiç olmadığını kadar güldüğünü ve gülümsediğini söyledi. Sana karşı hiçbir kötülük beslemiyordu ve seni kalmaya ikna etmem için bana yalvardı."

Gözlerinde yaşlar yandı. Yıllardır duygularını kontrol ediyordu ama son birkaç gündür gerçek bir sulama kabına dönüşmüştü.

"Neden yapmadın?" diye sordu.

Bu soru kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülmesine neden oldu. "Çünkü o beni sevmiyor."

"Kim?"

"Lord Bingham."

Sessizlik onun açıklamasını karşıladı. Zaman ilerledi ve sonunda babasının dudaklarında yumuşak bir gülümseme görmek için başını kaldırdı. "Kızağımızın peşinden bakakalan adamı mı kastediyorsun? artık göremiyor muydu?"

"Görmedi."

"Kesinlikle öyle ve eğer önünüzdeki yola bu kadar odaklanmamış olsaydınız onu kendiniz de görebilirdiniz."

Gerçekten de onlar ağaçların arasında kaybolana kadar izlemiş miydi? "Ama o aşka inanmıyor."

"Aşkı hissetmek için ona inanmak gerekmez. Aşk biz istesek de istemesek de gelir. Evet, ona yardım edebiliriz ama bazen aşk usulca gelir, kalbimize bir tüy kadar hafif ve yumuşak fısıldar. Zamanla çoğalır ve bir tüy binlerce tüye dönüşür. Tek tek pek bir şey gibi görünmeyebilirler ama tüm bu tüyleri bir örtünün içine doldurun, ağırlığı bir bedeni tüm gün boyunca ısıtır ve rahatlatır."

Beth onun elinden kurtuldu ve ateşe doğru ilerledi. "Ne tuhaf bir benzetme baba. Tüyler ve aşk mı?"

Kıkırdadı. "Belki, ama Lord Bingham'ın sadece yüz tüyün sevgisini hissedebileceğini düşündünüz mü? Belki de ağırlığını hissetmesi için birkaç bin taneye daha ihtiyacı vardır."

"Ne öneriyorsun?"

"Geri dön, Beth. Aşka büyümesi için zaman vermezsen seni sevip sevmediğini asla bilemezsin. O yığına birkaç tüy daha ekle."

Ateş demirini eline alarak kömürlerin yerini değiştirdi. "Korkuyorum baba."

"Artık anlayabiliyorum. Bir bilgelik sözü daha verebilir miyim?"

Onunla yüzleşmek için döndü. "Umarım bana bilgeliğini aktarmaktan asla vazgeçmezsin. Keşke hiç olmasaydı

Annem de kendi payını ekleyebilsin diye ölüm diye bir şey yok. Tanrı biliyor ya, işime yarayabilir."

Gülümsedi. "Annenin her zaman iyi öğütleri vardı ve açıkçası bu bilgelik ilk onundu. Annenle evlendiğimde epey savaş gördüm ama onun sevgisini tanıyana kadar ölümden hiç korkmadım. Ne de olsa sadece bendim. Kimse benim dönüşümü beklemiyordu. Ama evlendikten sonraki o ilk savaşta kendimi korkudan donmuş halde buldum - hiçbir beyefendinin kabul etmek isteyeceği bir şey değil. Ama annene korkumu yazdım. Haftalar sonra kısa bir mektup aldım. '*O zaman kork*' diyordu, '*ve bana geri dönmek için ne gerekiyorsa yap.*'"

Beth bu duygusuz cevap karşısında burnunu kıvırdı ama babası onun yanına gitti.

"Annen bu sözlerle bana iki ders verdi. Birincisi, korkalım ya da korkmayalım, yapmamız gereken bazı şeyler var. İkincisi, hayattaki ilk önceliğim onun sevgi dolu kollarına geri dönmektir."

O lanet gözyaşları geri gelmişti. Beth burnunu çekti. Anne ve babası, başkaları anlamasa bile, çok güzel bir sevgiyi paylaşmışlardı.

"Annemin sözlerini aktardığınız ve o gittikten sonra bile hepimize geri döndüğünüz için teşekkür ederim."

"İşte bu amcanın hatası," diye homurdandı. "Koşullar göz önüne alındığında, muhtemelen minnettar olmam gereken bir hata. Eğer bana kalsaydı, o sahada ölmüş olurum. O zaman annenin yanına dönmüş olurum." İçini çekti ve bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Ama onun bilgeliğini sana aktarmak için bu anı kaçırmış olurum."

Ona doğru eğildi. "İkimiz de cesur olacak mıyız?"

Ona komik derecede huysuz bir yan bakış attı. "Gururumu bir kenara bırakıp amcana biraz minnettarlık gösterirsem, geri dönüp o baronun karşısına çıkacağımı mı söylüyorsun?"

"O benim baronum değil, baba!"

"Henüz değil." Adam gür gri kaşlarını ona doğru salladı ve kadın hafifçe güldü. "Biraz inancın olsun canım ve o cömert kalbini aç."

Haverton'a giden kızak yolculuğu kısa olsa da sonsuzluk gibi geliyordu; özellikle de Beth'in kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi atması yüzünden. Babası birkaç dakikada bir ona bakıp iyi olup olmadığını soruyor, bu da işleri daha da kötüleştiriyordu. Gerginliğinin yüzünden okunduğunu hatırlamak onu daha da endişelendiriyordu.

Carswell bu kadar hasta görünse bile onu görmek ister miydi? Kendi gülünçlüğüyle alay etti. Görünüşü endişelerinin en önemsiziydi. Küskün ve kaba davranmıştı. Gitmeden önce kendisiyle konuşmayı reddettiği için ona kızdıysa, bunu anlayışla karşılayabilirdi.

Haverton'a giden yola saptılar ve keskin bir esinti çevredeki ağaçlardan açık kızaklarına kar savurdu. Beth elini pelerininin çıkardı ve yüzündeki nemi sildi. Soğuk onu yatıştırmaya yardımcı olsa da, dağınık görünmek istemiyordu.

Haverton'ın kapısına vardıklarında teyzesi onları karşılamak için dışarı fırladı. "Döndüğünüzü bildiren notunuzu aldığım da duyduğum heyecanın boyutunu size anlatamam." Beth'i kollarının arasına aldı ve onu sıktı. "Sen o fırtınaya yakalandığında ne kadar endişelendiğimi biliyor olmalısın. İşler çok tehlikeli bir hal almadan önce Kendal'da duracak kadar sağduyulu olduğunuz için minnettarım."

Waverly Teyze göz ucuyla Beth'in babasına baktı, sonra hemen devam etti. "Sizi bekleyen sıcak çayım ve bir parça öğle yemeğim var. İkiniz de donmuş olmalısınız."

Beth'in içi minnettarlıkla doldu. Waverly Teyze'nin neşeli konuşmaları moralini düzeltmek ve Carswell'le tekrar yüzleşmek için ona cesaret vermek için tam da ihtiyacı olan şeydi. Belki de günün sonunda aralarında her şey yoluna girecek ve günlerdir taşıdığı bu korkunç kasvet duygusu yok olacaktı.

Beklediği gibi salona götürülmek yerine, Julianna ve Bay Kaye'in en büyükleri Bay Waverly ve Bay Bartholomew Waverly ile birlikte oturdukları misafir odasına gittiler. Dörtlü, On İkinci Gece'den beklentileri üzerine hararetli bir tartışma yapıyor gibiydi.

O ve babası görüldüğünde Julianna'nın gözleri büyüdü ve onları karşılamak için koştu. "Bu kadar çabuk döneceğinizi bilmiyordum."

Beth şaşkınlıkla Waverly Teyze'ye baktı.

"Kimseye söylemedim. Bunun bir sürpriz olmasını istedim," dedi yaşlı kadın.

"Anlıyorum."

Bay Waverly ve Bay Bartholomew Waverly onu selamladıktan sonra herkes oturdu ve sohbet geçmiş On İkinci Gece'ye döndü. Amcasının yeğenleriyle geçmişteki ortak anıları yâd etmek hoş olsa da, Beth'in dikkati sık sık kapıya çekiliyordu. Her an Carswell'in içeri girmesini bekliyordu ve hazır olmak istiyordu. Ama şöminenin üzerindeki saat her dakika ilerledikçe şüphe duymaya başladı.

Sonunda, çayını bitirdikten ve tam yarım saat geçtikten sonra, misafirler hakkında bilgi almaya karar verdi.

"Waverly Teyze, kuzenlerin hala buralarda mı?"

"Ah evet, ama Bayan Papworth soğuk algınlığı nedeniyle yatağa düştü, o yüzden bugün gelemeyecekler."

"Peki ya Lord Bingham?" Sorusunun kulağa yeterince masum geldiğini umuyordu.

Herkes birbirine baktı ve kadının midesinde bir çukur açıldı.

"O gitti, canım. Dünden önceki gün gitti."

"Gitti mi? Kar fırtınası sırasında mı? Böyle kötü bir havada ayrılmasını gerektirecek kadar acil nereye gitmesi gerekebilir ki?"

"Emin değilim canım, ama endişelenme. Senin gönderdiğin mektupla birlikte ondan da Yorkshire'a sorunsuz ulaştığını bildiren bir mektup aldık. Tabii ki daha hızlı gidebilmek için at sırtındaydı."

Beth'in kalbi açılan çukura gömüldü. Her şey bitmişti. Onu o kadar gücendirmişti ki, fırtınada bile terk etmişti. Belki de babam yanıliyordu; belki de Carswell'in ona karşı hiç sevgisi yoktu.

"Beth, seninle biraz konuşabilir miyim?" Waverly Teyze oturduğu yerden kalktı.

O da takip etti.

Salonda Waverly Teyze küçük bir kâğıt parçası uzattı.

"Döndüğünüzde bunu size vermem emredildi."

Üzerinde ne yazdığını görmekten korkarak küçük açık mavi kâğıt parçasına baktı. Waverly Teyze kağıdı biraz salladı ve Beth sonunda kağıdı aldı.

"Huzur içinde okumanıza izin vereceğim."

Beth başıyla onayladı ama açmak için hareket etmedi. Korku içinde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, kulaklarında duyduğundan emindi.

"*Cesur ol*," diye fısıldadı kendi kendine.

Yavaşça açtı. Sadece iki cümle vardı.

Beth,

Özür dilerim. Yanlış. C.B.

Chapter Twenty-Two

Teni yıl, önemini bilmediğimiz bir günün tüm coşkusuyla geldi ve geçti. Bütün ev kutlama yapıyor, gelecek yılın getireceği heyecanın sevincini yaşıyordu. Daniel bu kadar çok kişinin bir araya gelmesini özellikle neşeli buluyordu. Evliliğe adım atarken.

Bayan Barker bile rahatlamış görünüyordu, yaklaşan düğünleri onunla tanıştığından beri tanık olmadığı bir hafiflik getirmişti. Ve yakında sona erecek olan işiyle daha az ilgileniyordu. Ancak, koşullarındaki değişiklik bile onun öğüt verme ihtiyacını değiştiremiyordu. Öğüt vermek onun doğasının bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Sadece Bayan Haynes kutlamadan memnun görünmüyordu. Kimse onu suçlayamazdı. Keşke ona Bingham'ın neden ayrıldığını ve nereye gittiğini söyleme özgürlüğü olsaydı. Ama gizlilik yemini etmişti. Julianna böylesinin daha iyi olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Bu yüzden dilini tuttu ve her şeyin umdukları gibi gitmesi için dua etti.

Ama Bingham bekledikleri birkaç gün içinde dönmeyince endişelenmeye başladı. Ona bir şey mi olmuştu? Kötü havaya mı yakalanmıştı ve hava geçene kadar bir yerde saklanmak zorunda mı kalmıştı? Bir zaman limitleri vardı.

On İkinci Gece'den bir gün önce, Julianna onu gizli geçide çekti. "Nerede o?"

"Bilmiyorum. Ben de sizin kadar endişeliyim." "Arkadaşın Daniel'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Sorduğunuz buysa, davasını terk etmeyeceğini bilecek kadar. Belki yerini tespit edemedi, belki de koç geri dönemedi."

Julianna adım atmaya başladı. "Kolyeyi aramasını önerdiğimde kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Ve şimdi Beth'in bile bunu aynı gözle göreceğine ikna olmuş değilim."

Daniel elini kaldırdı. "Yani plandan emin değil miydin? O sana güvendi, Julianna. Ben de sana güvendim. Kız kardeşinin onaylayacağını bilmeden nasıl böyle çılgınca bir şey yapması için ısrar edebilirdin? Onaylayacağından emin olduğunu söylemiştin. Ve şimdi, sadece bir mücevher parçasını geri alması konusundaki ısrarın yüzünden hayatını tehlikeye attı."

Durdu ve gözlerinde yaşlar birikti. "Ben zihin okuyamam, Daniel. Sahip olduğum bilgiyle elimden gelenin en iyisini yaptım ama ben bile geleceği göremiyorum."

Julianna ellerinin tersiyle gözlerinin altını sildiğinde, suçluluk duygusu içine işledi. Bir mendil almak için elini cebine attı.

"Julianna, ben-" ama Julianna, Julianna'nın eline tutuşturamadan kaçtı.

Peşinden gitmeli miydi, yoksa kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı olan türden bir kadın mıydı? Ailesinde her iki türden de vardı ama onu hangisine meyilli olduğundan emin olacak kadar uzun süredir tanıımıyordu.

Ancak onun peşinden gitmeye karar verdiğinde kadın gitmişti. Kendini tamamen dönmüş bulana kadar birkaç geçidi aradı. Dar koridorun küçük cam pencerelerinden dışarı baktı. Ahırlar bakışlarını karşıladı.

Kendisinin ve arkadaşlarının bir zamanlar ahır şefinden duydukları küfürler zihnini doldurdu. Yanlış yola sapmıştı

ve bir şekilde evin arka tarafına ulaşmış. Çıkış yolunu bulamamasına şaşmamalı. Julianna, biraz huzur ve sessizlik için gizlice kaçtıkları zamanlarda onu buraya hiç getirmemişti.

Duvara dönerek gevşek bir panel aradı. Mutlaka bir yerlerde bir tane olmalıydı. Duvarın bazı kısımları taş, bazılarıysa ahşaptı. Sonunda kayan ahşap bir parçaya geldi ve onu itti. Kapı uçarak açıldı ve girişten yuvarlanarak karnının üzerine düştü.

İki şaşkın yaşlı insan ona göz kırptı. Sonunda o başını salladı için Onlar, utanç verici için görünüşe göre odalarına bağlı özel salona girmişlerdi. Daha da üzücü olanı, sarılma şekilleriydi. içinde bir başkasının kollar KAPLI içinde onların giyinmek önlükler.

Daniel ayağa fırladı ve ikisine de doğrudan bakmaktan kaçındı. "En içten özürlerimi sunarım. I-" Kendini nasıl açıklayacaktı? Onlara Julianna kaçtıktan sonra geçitte yalnız kaldığını söylemek işe yaramayacaktı ve kesinlikle onları gözetlemek için orada olduğunu düşünmelerini istemiyordu.

Bay ve Bayan Papworth birbirlerine baktılar ama ayrılmadılar. Sonra tekrar ona odaklandılar.

Daniel'ın teni ısındı ve avuçları terlemeye başladı. "Lütfen beni bağışlayın, ilk kez bir duvardan düşüyorum," diye geveledi ve sonra hızla kapıdan çıktı. Kapı kapandığı anda kulaklarını kahkahalar doldurdu.

Bay Papworth, "Canım, sanırım bu Haverton'da şimdiye kadar yaşadığımız en büyük heyecan," dedi.

Daniel uzaklaşırken omuzları gevşedi. En azından çifti kırmamıştı ama muhtemelen bundan sonra onların gözlerinin içine bakamayacaktı.

Julianna o gece yemeğe gelmedi, Bingham da onları endişelerinden kurtarmak için gelmedi. Daniel sessizce yemeğini yedi, Bay Haynes'le konuşturlarken Papworth'larla göz göze gelmekten kaçındı ama yaşlı çift en ufak bir sıkıntı içinde görünmüyordu.

Bayan Haynes ise her zamankinden daha umutsuz görünüyordu. Arada sırada amcasının yanında oturduğu masanın diğer ucundan ona bir bakış atıyordu.

Yemeğin yarısında Bayan Waverly eğildi ve onun kolunu okşadı. "Biraz keyifsiz görünüyorsunuz Bay Kaye. Yaşlı bir işgüzarla konuşmak ister misiniz?"

Sözleri alçak sesle söylenmişti ama Daniel yine de duyan olup olmadığını anlamak için masanın etrafına baktı. Masadakilerin geri kalanı Bay Haynes ve Bay Papworth'un bu sezon Parlamento'nun önüne neler gelebileceğine dair tahminlerinin büyüüne kapılmıştı, bu yüzden Daniel Bayan Waverly'ye kısa bir açıklama yapmaya başladı, Julianna ile gizli geçitlerde yalnız oldukları gerçeğini çıkararak.

Bayan Waverly yavaşça başını salladı. "Ben de öyle duymuştum." Daniel çatalını yere bıraktı ve arkasına yaslandı.

"O kadar da şaşırtıcı değil Bay Kaye. Ben kızların teyzesiyim. Anneleri onlara rehberlik etmediği için tüm sorunlarını bana getirme eğilimindeler."

"Peki bana hâlâ kızgın mı?" Sessizce sordu. "Daha önce onunla konuşmaya çalıştım ama hizmetçi müsait olmadığını söyledi."

"Kızgın diyemem. Kafası karışık, hayal kırıklığına uğramış, belki biraz korkmuş ama kızgın değil. Tüm bunlar onun için yeni ve anlaşmazlıklara nasıl yaklaşacağını bildiğini sanmıyorum. Buna bir de sizin alışılmadık başlangıcınızı ekleyin."

ve bence kendi seçimlerini sorguluyor."

Daniel kaşlarını çatı. "Yani benimle evlenmesinin ne kadar akıllıca olduğunu mu sorguluyor?"

Bayan Waverly'nin kullandığı yumuşak anne gülümsemesi kayboldu.

Tam olarak kastettiği buydu ve bu ona acı veriyordu. Küçük bir anlaşmazlık Julianna'nın sadakatini nasıl bu kadar kolay değiştirebilirdi? Daha bir hafta önce tam bağlılığını ilan etmişti.

General Waverly'nin sesi masanın diğer ucuna taşındı. "Belki de Lord Bingham sezon için Londra'ya dönmüştür."

Daniel'in bakışları Bayan Haynes'e kaydı; kendi sorunları tamamen unutulmuştu. Yüzü bembeyaz kesildi ve bir an için bayılabileceğini düşündü. Julianna'nın ayrılmadan önce Bingham'a söylediği kırık dökük uyarı sözleri aklından geçti. Londra ve bunun tekrarlanmasına izin vermemekle ilgili bir şeyler.

Dizginleri arkadaşına devretmeden önce atın eyerini kontrol ederken pek dikkat etmemişti ama görünüşe göre uyarı yersiz değildi. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Bayan Haynes ayağa fırladı, elini ağzına götürdü. Acelesi yüzünden sandalye yere devrildi. Uşak parçayı düzeltmek için acele ederken ona baktı. "Özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Lütfen beni mazur görün."

Herkes onun aceleyle çıkışını izledi.

Bayan Papworth, "Belki de kızartma onunla aynı fikirde değildi," dedi.

Bir şey onunla aynı fikirde değildi ama bu kızartma değildi ve şimdi Daniel'in elinde iki üzgün Haynes kardeş vardı.

Bingham neredeydi? Bu işin yarısı onun pisliğiydi.

Chapter Twenty-Three

Julianna elinde bir mumla odasından çıkıp karanlık koridora doğru süzüldü. Hizmetçi bir tepsi getirmişti ama içindekileri saatler önce bitirmişti. Midesi Kapıyı kapatırken tekrar homurdandı.

"Nihayet."

Julianna erkeksi sesle sıçradı ve bu sırada elindeki mumu düşürdü. Neyse ki alev koridordaki halıya düşmeden önce titreyerek söndü. Bir mum lekesi kalacaktı ama en azından yanık izleri olmayacaktı.

Ay ışığı uzak pencerelerden koridoru aydınlatıyor, karanlıkta Daniel'in silüetini görmesini sağlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Sabah demek istiyorsun. Saat gece yarısını çoktan geçti."

Dudaklarını çeken gülümsemeyi bastırmaya çalıştı, onu cesaretlendirmek istemiyordu. Ama yine de karanlıktı. Eğer o adamın yüzünü göremiyorsa, adam da onunkini göremezdi.

"Pekâlâ, sabahın bu erken saatinde burada ne yapıyorsun?" Her şeye rağmen, sözlerindeki gülümsemeyi duydu. Bir ifade bu kadar basit bir cümleyi nasıl suçlayıcı değil de sevinçli hale getirebilirdi?

Bir adım daha yaklaştı. "Sürünmek için bekliyorum."

İçinden bir kahkaha yükseldi. Bu kadar açık sözlü bir itiraftan sonra ona nasıl kızgın kalabilirdi? Ama sözleri canını yakmıştı ve bu acı tam olarak geçmemişti.

"Erkeklerin diz çöktüklerinde bunu yaptıklarına inanıyorum," dedi sonunda.

"Bağışlayın beni, ben tecrübesiz bir yağcıyım." Önünde diz çökmek için hareket etti ve bir esinti sabahlığını dalgalandırdı.

Julianna irkildi. *Sabahlığının* içindeydi, saçları tamamen açılmıştı ve neredeyse beline kadar sarkıyordu. Hizmetçi gittikten sonra saç örgüsünü çözmesi düpedüz isyan etmesine yol açmıştı ve şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Önce ne yapacağından emin değildi, saçlarını mı toplayacaktı yoksa sabahlığını mı daha sıkı saracaktı. Sonunda kollarını orta kısmına dolamaya karar verdi.

"Bu daha mı iyi?" Daniel boğuk bir sesle sordu. Kadın titredi. "Sanırım."

"Julianna, planını sorguladığım için özür dilerim. Hiçbir şeyin kusursuz olmadığını biliyorum. Yıllarca süren savaşlar bana en parlak stratejinin bile planın ters gitmesine neden olabilecek hafifletici koşullar olduğunu öğretti. Lütfen beni affet."

Onun karşısında durmanın garipliği onu alt etti ve önünde çömeldi. Gözleri karanlığa alışmış, adamın yüzündeki ciddi niyeti belirginleştirmişti.

"Hayır, Daniel." Ellerini bulmak için beceriksizce çabaladı ve onları sıkıca ellerinin arasında tuttu. "Özür dilemesi gereken benim. Kaçmamalıydım. Sorgulamaya hakkın vardı. Aklıma böyle fikirler geliyor ve uçuruma yuvarlanan bir nehir gibi ileri atılmadan önce iyice düşünmüyorum. Beth bana her zaman daha dikkatli olmamı, insanların zarar görebileceğini söylüyor ama ben fazla düşünmeden devam ediyorum."

Kadının ellerini göğsüne bastırdı. "Ama bazen insanları kurtarır."

Kadın başını sallamaya başladı ama adam devam etti. "Olabilir. Savaşın sıcağında bir düşünce ya da içgüdünün benim ya da askerlerimin hayatını kaç kez kurtardığını sana anlatamam. Dünyanın senin ve benim gibi insanlara ihtiyacı var, Julianna. Her zaman haklı olmayabiliriz ama senin içgörün olmasaydı Bingham kız kardeşinin kolyesinin onun için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezdi."

"Ama onu fırtınada gönderdim. Bir parça gümüş için hayatını tehlikeye attım. Eğer ölürse, sorumlusu ben olacağım ve Beth beni asla affetmeyebilir."

Daniel yere otururlarken onu kendine çekti.

Karanlıkta başka bir ses onlarınkine katıldı. "Sanırım geri dönmem iyi oldu. Kardeşler arasında bir yabancılaşılmaya sebep olmaktan nefret ederim."

Hem Julianna hem de Daniel ayağa fırladı.

"Bingham, sen misin?" Daniel sordu.

"Bedende."

"Hayalet olma ihtimalini tartıştıktan sonra bu bizi rahatlatmış."

Bingham kıkırdadı. "Ben hayalet değilim ama Gunters'taki buzların nasıl hissettirdiğini artık biliyorum ve bu hiç de hoş değil."

"O zaman seni yangından önce almalıyız," dedi Julianna.

"Şu an hakkında konuşmuyorum. Bugünkü yolculuk oldukça keyifliydi. Ama ailenizin arabasını tamir edilmek üzere bıraktığımız posta hanına giderken neredeyse bir buz saçağına dönüşüyordum."

Julianna'nın göğsü sıkışmış ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Çok özür dilerim. Asla yapmamalıydım-"

"Evet, yapmalıydınız. Aksi takdirde, hancı arabayı en yüksek teklifi verene rehin vermeye çalıştığı için aileniz arabayı asla geri alamayabilirdi."

"Hayır!"

"Evet. Görünüşe göre, benim konvoyda seyahat eden taraflardan biri olduğumu fark etmemiş ve beni hatır sormak için gelen zengin bir adam sanmış."

çalıntı mal. Oraya vardığımda bana arabayı yüz pound karşılığında satmayı teklif etti."

"Geri almak için para ödemek zorunda kalmadınız, değil mi?"

Bingham pencereye yakın bir yere oturdu. "Elbette hayır, ama ona suç duyurusunda bulunmayı teklif ettim ve bu büyüklükteki bir hırsızlığın idamlık bir suç olduğunu hatırlattım. Görünüşe göre bir lord tarafından tehdit edilmek bir adamın yaşam tercihlerini yeniden düşünmesi için yeterli. Ancak ne yazık ki bu yeterince erken olmadı."

"Nasıl yani?"

"Beth'in kolyesini çoktan satmıştı."

"Ama sende olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Biliyorum. Bu yüzden bu kadar geciktim. İzini bulmam bir haftamı aldı. Ancak ürünü satın alan aile parçayı bana iade etmekten büyük mutluluk duydu."

"Peki ya hancı?" Daniel sordu.

"Hapishanede, ama benim elimle değil. Görünüşe göre kolyeyi satın alan beyefendi, tesiste kaldıktan sonra karısının birkaç eşyasının da kaybolduğunu fark etmiş."

"Sonuçtan memnun olduğumu söyleyemem." Julianna mumluğu almak için eğildi ve diğer eliyle mumu aldı. "Adam muhtemelen daha önce de düzinelerce şey çalmıştır, ama bir koç kadar büyük bir şeyi fark etmeyeceğimizi nereden çıkardı?"

Bingham camdan içeri giren ışığa doğru kayarken deri gıcırdadı. "Görünüşe göre, insanlar eşyalarını aramaya geldiklerinde, hancı onlara başka bir hana götürüldüklerini söylüyormuş. Köyde birkaç tane varmış. Eşyaların sahipleri hepsi arasında tur attıktan sonra, eşyalarının nereye götürüldüğü konusunda kafaları o kadar karışmış ki, mantıklı bir şekilde kimseyi suçlayamazlarmış."

"Bu çok alçakça."

Birinin rutin olarak masum yolculardan yararlandığı fikri Julianna'nın midesini bulandırdı. Bir an

Bingham cebinden bir şey çıkardığında ay ışığında dikkatini çekti.

"Bu kolye, değil mi?"

Julianna incelemek için yaklaştı. Pencereden gelen ışık, kenarlarında asma benzeri kaydırmalar olan oval madalyonun üzerinde parlıyordu. Tokayı açarak madalyonun ön yüzünün küçük menteşesi üzerinde açılmasını sağladı ve orada ona bakan kişi annesiydi.

Şefkatle parmağını minyatürün kenarında gezdirdi. "İşte bu." Julianna başını kaldırıp Bingham'ın rahatlamış yüzüne baktı.

Gülümsedi ve parçayı dikkatlice geri aldı. "İçim rahatladı. Anneni hiç görmediğim için endişelenmişim. Ama tarifinize o kadar benziyordu ki, sözlerinize güvendim ve onları doğru yorumladığım için dua ettim."

"Beth onu geri aldığına çok memnun olacak. Sizi affedeceğinden eminim."

Kolyeyi cebine geri koyan Bingham yavaşça başını salladı. "Belki de Beth'in sevgi tasvirine senin kolyeyi tarif ettiğin kadar güvenmiş olsaydım, affetmeye gerek kalmazdı. Ama kalbinde bana yer kalmamış olsa bile, onu rahatlatacak son bir şey yaptığım için mutluyum."

"Bu son şey değil. Hala onunla şarkı söylemelisin."

Daniel Julianna'ya yaklaştı ve onu destekleyeceğini bilmenin rahatlığını da beraberinde getirdi.

"Eğer bana izin verirse." Bingham içini çekti. "İzin verecek," diye ısrar etti Julianna.

Chapter Twenty-Four

C Arswell odasında volta atıyordu. Gece o kadar geç gelmişti ve o kadar yorgundu ki kahvaltı boyunca uyumuştı. Müzikale bir saatten az bir süre kalmıştı ve maskeli baloya hazırlanmak için kısa bir süre vardı. Top. Bayanlar ve beyler vardı çoktan geldi olarak kanıtlanmış tarafından ve frekans . yatak odasının penceresinin altında. Ve yine de o getiremedi

salondaki herkesin yanına geldi.

Gürültülü kahkahaların anıları ona saldırdı. Richmond'ların balosundaki kahkahaların çoğunun Kaye'e yönelik olduğunu bilse de, yine de onu utandırmıştı. Tüm bunlarla tekrar nasıl yüzleşebilirdi?

Aynanın önünde durdu ve kar beyazı kravatını düzeltti. Bir şeyler eksikti ama aynaya ne kadar bakarsa baksın cevap bulamıyordu.

Yavaşça cebinden Beth'in kolyesini çıkardı. Işık gümüşün üzerinde parladı ve parıltı hafızasını canlandırdı. Aynaya dönüp baktığında şüphelendiği şeyi doğruladı. Yakut çubuklu iğnesini ve ona uygun yüzüğünü yerleştirmeyi unutmuştu.

Sağ eliyle iğneye uzandı, beceriksiz başparmağı ve işaret parmağı iğneyi kavramayı başaramayınca küfretti.

mücevherli parça. Bugünkü performansından korkmak için daha da fazla neden vardı. En azından Richmond'ların balosunda sağlıklı ve bütündü. Şimdi ise sesi hayal kırıklığına uğratmazsa buruşmuş eli uğratacaktı. Yine de tuşların başında o değil Beth olacaktı ve o da ustaca çalacaktı.

Eldivenini giymesine yardım ederken ya da elindeki krampa masaj yaparken onun sıcak bakışlarını ve şefkatli ellerini düşünmek kalbini doldurdu. Beth'in kendisine olan sevgisini geri kazanabilirse, başkalarından nasıl bir alay konusu olduğunun hiçbir önemi kalmayacaktı. Gerçekten önemli olan tek şey buydu.

Sol eliyle yavaşça iğneyi kavradı ve güzel parçayı kravatının kıvrımlarının tam ortasına yerleştirdi. Kesinlik, çalkantılı zamanlarda her zaman rahatlık getirmişti ve bugün de farklı değildi.

Benzer bir yakutla süslü altın yüzüğe uzandığı sırada kapıya vurulan bir şaplak onu ürküttü ve beceriksizce altın şeridi yere düşürdü.

Yüzüğün düştüğü yere bakmak için eğilirken, "İçeri gel," diye seslendi.

"İçeri girdiğimde görmeyi beklediğim tarafınız bu değildi," dedi Kaye, "ama sanırım insan başka bir beyefendinin odasına davet edildiğinde seçici olmamalı."

Carswell arkadaşına ters ters bakarak ayağa fırladı. "Eğer beni korkutup sopamın ucunu düşürmeseydin, kıcıımı ön sıradan göremeyecektin."

Kaye kıkırdadı ve eğilip hatalı yüzüğü aldı. "İşte, izin ver." Becerikli parmaklarıyla yüzüğü Carswell'in serçe parmağına geçirdi.

Carswell aynada yaptığı işi inceledi.

"Geçtim mi, Kaptan?" Kaye sırıttı.

Carswell'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım işe yarayacak, *Teğmen*. Muhtemelen seni Batman'im yapmayı uzun zaman önce düşünmeliydim."

Kaye onu sırtından alkışladı. "Artık çok geç, dostum. Bunun yerine kayınbirader olmaya razı olalım."

Carswell'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Arabayı atın önüne koymayın. Beth'in beni görmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum."

"Oh, öyle."

Kaye'in gözlerinde kahkahalar dans ediyordu ama Carswell bunu sorgulamamaya karar verdi.

Sonunda salona girdiklerinde Carswell, Bayan Waverly'nin ne kadar çok kişiyi davet ettiğini görünce şaşkına döndü. Bu kadar insanı müzik odasında nasıl oturtacaklardı? Evdeki bütün sandalyeleri getirmeleri gerekecekti.

Carswell'in birlikte görev yaptığı birkaç subay onu karşıladı ve o da eski yoldaşlarıyla hasret giderirken kendini kaybetti. Beth henüz ortaya çıkmamıştı ama Kaye, teyzesinin oynama arzusunu yatıştırmak için oynaması konusunda ısrar etti.

Çeyrek saat geçti ama Beth hâlâ ortalıkta yoktu. Sonunda, güzel bir kırmızı elbise içinde ihtişamlı bir şekilde göründü, Julianna da benzer bir elbiseyle onun yanındaydı. Ama onlara yaklaşmadan uşak içeri girdi ve herkesin dikkatini çekti.

"Majesteleri, Rothes Dükü."

Tüm oda o kadar sessizleşti ki Kaye'in iniltisi herkes tarafından duyulabildi. Carswell ona bir bakış attı ama gözleri kapıya yapışmıştı.

Kendini beğenmiş görünümlü Bay Caleb Waverly, bir hizmetçi tarafından itilen banyo sandalyesindeki bir beyefendiyle birlikte içeri girdi. Beyefendi gençti; böyle bir durumda olmak için fazla gençti ama durumuna alışkın görünüyordu.

Kapıdan içeri girince hizmetçi durdu. Dükün elindeki baston, hiçbir uyarıda bulunmadan, sanki bir askerin tüfek kullanması gibi omzunun üzerinden savruldu. Sopa hizmetkârın eklemlerine çarptı ve yüz hatları acıyla buruştu. Carswell, Dük'ün bunu isteyip istemediğini bilmiyordu ama uşak buna aldırmadı ve kalabalık odaya doğru ilerlemeye devam etti.

General ve Bayan Waverly tereddütle yaklaştılar. Onların sessiz sohbeti devam ederken, odanın geri kalanı yavaş yavaş normal faaliyetine döndü.

"Onun burada ne işi var?" Kaye tısladı.

Carswell Kaye'e doğru kaydı. "Bay Caleb Waverly'nin sonsuza kadar uzak kalmasını bekleyemezsiniz. Burası amcasının evi. Eğer uslu durursa, burada olmaması için hiçbir neden yok."

"O değil. Roth's Dükü."

"Olamaz!" Julianna Carswell'in sağından haykırdı.

Ona bakmak için döndü ama Beth'le göz göze geldi. Nefesi boğazında düğümlendi. Hatırladığından daha da güzeldi. Gözleri parlak ve yanakları pembeydi, utançtan mı yoksa kalabalık odanın sıcaklığından mı bilmiyordu.

Kaye başını salladı. "O benim arkadaşımın en büyük düşmanı ve dolayısıyla benim de öyle olmalı."

"Bay Bailey'nin hayatını mahvetmeye çalışan alçak dük bu mu?" Julianna gözlerini kocaman açarak sordu.

Carswell ikilinin arasına baktı. Bu hiç duymadığı bir hikâyeydi. "James Bailey, Eton'daki günlerinden arkadaşın mı?"

Kaye başını salladı. "Aynen öyle. Ve görünüşe göre Roth's, Bay Caleb Waverly'yi iyi tanıyor."

Beth ilk kez konuştu. "Caleb birkaç ay önce Majesteleri için bir davada yardımcı oldu, ancak hâlâ eğitimde olduğu için asıl avukat o değildi. Bu kadar iyi niyeti nasıl kazandığından emin değilim."

Kaye, "Roth's Dükü'nden gelen herhangi bir ilginin iyi sayılabileceğinden emin değilim," dedi, tam o sırada Majesteleri'nin bakışları Beth'in üzerine düştü.

Adamın gözleri kızın vücudunu tarıyor, onu nasıl da dikkatle süzdüğüne dair en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermiyordu. Kızgın öfke yükselip Carswell'i neredeyse boğacaktı ki, adam kızla dükün arasına girip onun görüşünü engelledi. Roth's dikkatini Carswell'in soluna çekmeden önce ona ters ters baktı.

Dük'ün saniyeler önceki bakışları, Kaye'i gördüğünde gözlerinden akan saf nefretle kıyaslandığında neredeyse mutlu görünüyordu. Sonra yavaşça dudaklarına şeytani bir sırıtış yayıldı.

"Sanırım benim ruhum için yaşlı Scrat'in kendisiyle bir pazarlık yapmış olabilir." Kaye'in mırıldandığı sözler hepsinin şaşkın bakışlarını üzerine çekti.

"Caleb'i mi kastediyorsun?" Julianna sordu. "Evet."

"Ama bu şu anlama gelir..."

Carswell anlamıştı. Eğer Kaye dükün şeytan kadar hain olduğunu düşünürse, hepsi acı çekebilirdi.

"Başımızdan aşağı öfke yağdırmaya geldi." Kaye başını salladı.

"Mantıklı ol," dedi Beth. "Rothes Dükü sadece bir insan, görünüşe bakılırsa oldukça zayıf bir insan."

Kaye başını yavaşça salladı. "Şu anki konumunun sizi kandırmasına izin vermeyin. En az onlar kadar edepsiz ve gücünü tıpkı o baston gibi hızlı ve acımasız bir şekilde kullanıyor. Kendinizi hazırlayın, çünkü onun buradaki varlığı hiç iyi olmayacak. Eminim bu öğleden sonraki performanslar için eleştiri ve sanatçılar için hakaretten başka bir şey söylemeyecektir."

Chapter Twenty-Five

Beth bütün gün kendini hazırlamıştı ama huysuz bir dük için değil. Kalbinin derinliklerinde Carswell'in geri döneceğini ummuştu; onunla birlikte şarkı söylemeye söz vermişti.

Ama kalbinin bunun olacağına inanmasına asla izin vermemişti. Ve şimdi işte karşısındaydı... kelimenin tam anlamıyla. Dük ile arasına girmiş, adamın tatsız bakışlarını engellemişti. Onun koruyucu varlığının sıcaklığı ve rahatlığı için duyduğu minnettarlık içini doldurdu.

"Küçük bir eleştiriden korkmuyorum." Daha uzun durmak için omuzlarını geriye attı; bu kadar kısa boylu biri için pek işe yaramasa da, kendini daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

"Bu iyi, çünkü bunu yüzünüze söylemekten çekinmeyecektir." Bay Kaye, Carswell'in arkasından baktı, kaşlarını çattı, sonra döndü ve Julianna'ya kolunu uzattı. "Bize izin verirsiniz. Kaçmamız gereken can sıkıcı bir eski ziyaretçimiz var gibi görünüyor."

Beth arkasına yaslanarak Carswell'in etrafına baktı. Bay Caleb Waverly gerçekten de onlara doğru geliyordu ama amcası eliyle işaret etti ve Bay Waverly ile Bay Bartholomew Waverly ılık selamlarla kardeşlerinin yolunu kesmek için harekete geçtiler. Görünüşe göre en genç Waverly'yi kontrol altında tutmak için bir plan vardı. Güzel. Julianna'nın daha fazla istenmeyen ilgiye ihtiyacı yoktu.

"Gidelim mi?" Carswell kolunu uzatarak şöyle dedi.

Ocakta dans eden kıvılcımlara benzer kıvılcımlar içinde patlamaya ve cızırdamaya başladı. Gülümsedi ve elini nazikçe adamın uzattığı koluna koydu. Bunun gibi basit etkileşimleri nasıl da özlemişti.

Yavaşça insan kalabalığının arasından ilerlediler. Carswell sık sık durup birini tanıştıırıyordu. Sanki hayatları boyunca bu şekilde birlikte dolaşmışlar gibi çok doğal geliyordu ama yine de bu deneyim yeni ve heyecan vericiydi.

"Hazır mısınız?" Waverly'ler nihayet herkesi müzik odasına götürdüğünde Carswell sordu.

"Umarım öyle olur. Aksi takdirde, Bay Kaye'in sözünü ettiği hakaretlerden ikimiz de payımıza düşeni alacağız."

Rahatlatıcı bir elini onunkinin üzerine koydu. "O melek gibi sesinle asla hayal kırıklığına uğratmazsın."

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Başkaları aynı fikirde olmadığında iltifatınızı kalbimin bir köşesinde taşıyacağım."

Carswell onu durdurarak diğer konukların etraflarından dolaşmasına izin verdi. Gözleri koridorda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Her şey yolunda mı?" Beth etrafına bakındı. Son konuklar da müzik odasına girmişti. Müzikal birazdan başlayacaktı ve sonuna kadar şarkı söylemeyeceklerini bilse de geç kalmak onu yine de tedirgin ediyordu.

Kulaklarına bir gıcırtı geldi ve düşünmeye vakit bulamadan kendini duvardaki açık panelden hafifçe çekilirken buldu.

"Ne yapıyorsun?" Carswell gizli kapıyı hızla kapatınca fısıldadı. Beth bu özel geçidin varlığını neredeyse unutmuştu. Ama Carswell onu merdivenlerden yukarı, küçük koridordan aşağı, ilk kez birlikte oturdukları odaya götürdüğünde gülümsedi.

"Carswell, geç kalacağız."

Ona doğru döndü. "Uzun sürmeyecek, söz veriyorum." Gözleri onun yüzünde gezindi. "Beth, alaycılığım için özür dilerim, ama daha da önemlisi inatçılığım için. Eğer ben

seni dinlemiş olsaydım, ikimizi de bu son on günün işkencesinden kurtarabilirdim."

Onun düşündüğü şeyi mi söylüyordu? Gözleri buğulandı ve ellerini tutmak için uzandı ama adam ellerini geri çekti. Kalbi karanlık sudaki bir kaya gibi battı. Yanlış mı anlamıştı?

"Bekle. Bende bir şey var."

Sol eliyle akşam yemeği ceketinin cebine uzandı. Teyzesinin partisinden onu uzaklaştıracak kadar önemli ne olabileceğini merak ederek bekledi.

Yavaşça o güne kadar gördüğü en güzel gümüş madalyonu çıkardı; madalyonun değeri büyük ölçüde içinde sakladığını bildiği hazineye dayanıyordu.

Nefesi kesildi ve elini uzatarak saygıyla adamın elinden aldı. Açtı ve karşısında annesini gördü. Gözlerindeki buğu yanaklarından süzülen yaşlara dönüştü.

"Nereden biliyorsun?"

"Julianna söyledi."

"Teşekkür... ederim." Kadın burnunu çekti ve adam ona mendilini uzattı. "Onu kaybettiğimden beri kendimle ne yapacağımı bilemiyorum."

"Elinin boğazında çırpınmasının nedeni bu." Fark etmiş miydi?

"Bu tuhaf alışkanlığı merak etmiştim ama Julianna bana kaybı haber verdiğinde mantıklı geldi."

"Onsuz nadiren bir yere giderim."

"Alabilir miyim?" Adam kolyeyi işaret etti ve kadın kolyeyi geri verdi, dönerek ona yardım etmesini sağladı.

Bekledi ama hiçbir şey olmadı. Omzunun üzerinden bakınca, adamın kolyenin diğer tarafını kavrayıp kutu tokasını açmaya çalıştığını gördü. Yardım etmek yerine sabırla bekledi ve sonunda başparmağı ve işaret parmağıyla zinciri kavramaya çalışmasını hayretle izledi - eldivenler üzerindeyken bu oldukça zor bir işti.

Adam yüzünde muzaffer bir sırıtışla başını kaldırdı ve o da gülümsedi.

Annesinin madalyonunun ağırlığı rahatlatıcı bir battaniye gibi göğsüne yerleşti. Değerli hediye geri dönmüştü ve onunla birlikte, herkesten çok değer verdiği adam da. Madalyonu geri almak için bu kadar zahmete girmiş olması kalbini ısıtmıştı. O kadar çok risk almıştı ki, özellikle de o fırtınada dışarı çıkmak gibi.

Beth dönüp ona baktı ve bu kez elinden tutmasına izin verdi. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Kolyemi bulmak zorunda değildin ama yine de sana minnettarım."

"Aslında yaptım, Beth. Sana güvenmeyi öğrenmem gerekiyordu. Bir hafta boyunca sadece Julianna'nın tarifiyle ve onu bulduğumda doğru kolyeye sahip olduğumu bilme umuduyla o kolyenin izini sürdüm. Hiç görmediğim, elime almadığım ve biri bana ondan bahsetmeden önce hakkında hiçbir bilgim olmayan bir şeyin peşine düşmem ilginçti. Yine de bulduğumda onu tanıyabileceğime dair sarsılmaz bir inançla aradım... ve tanıdım."

Onun sözlerinin uyandırdığı umuda tutunan Beth'in kalbinde yıldızların parıltısı gibi bir ışık açıldı.

Onu kendine çekti, elini göğsüne koydu ve kollarıyla belini sardı. "Beth, daha önce hiç aşk görmedim, aşk hakkında hiçbir bilgim olmadı. Ama seninle tanıştığımдан beri tüm hayatım değişti. Kendimi daha hafif hissediyorum, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi ve daha rahat nefes alabiliyorum. Aşkın ne olduğunu tam olarak bilmiyor olabilirim ama şu anda onu ellerimde tuttuğumu biliyorum." Sertçe yutkundu. "Ve onu asla bırakmak istemiyorum." Sesi boğuklaştı. "Seni asla bırakmak istemiyorum, Beth."

Parmakları adamın ceketinin yakalarına dolandı ve onu aşağı çekti. Dudakları, bir sonraki öğünlerini ne zaman bulacaklarını bilmeyen ve aniden bir ziyafet bulan iki aç ruh gibi buluştu.

Oh, onu nasıl da özlemişti. Adam tutuşunu sıkılaştırdı ve kadın onun içinde eridi, yüzünün nasıl kırışabileceğini umursamadan

elbisesini ya da kravatını.

"Benimle evlenir misin?" Carswell hava almak için geri çekildiğinde söyledi. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Sana hayatımda ihtiyacım var, Beth. Sadece yarım nefes alabildiğim günlere geri dönmek işkence olur."

Bir elini adamın yakışıklı yüzünün yan tarafına koydu. "Masum bir adama asla işkence etmem. Karınız olmaktan onur duyarım."

Müzikale geç kaldıklarını söylemek hafif kalırdı. Gün bitmeden bir duyuru yapmaları gerekecekti, aksi takdirde konuşulacaktı. İçeri girdiklerinde Julianna ve Bay Kaye odanın önüne yaklaşıyorlardı.

Beth onlara eşlik etmek için piyanoya koştu. Her ikisinin de yüzündeki rahatlama onu neredeyse güldürecekti ya da belki de neşesinin asıl nedeni kalbindeki sevinçti. Hangisi olursa olsun, umurunda değildi. Çaldığı her tuşla neşesi yerine geliyordu, Bay Kaye birkaç ekşi nota çaldığında bile.

Yine de ona hakkını vermek zorundaydı. Julianna'nın eğitimiyle büyük ilerlemeler kaydetmişti - sadece koronun melodisini söylemesine izin vermiş olsalar bile.

Basit şarkı sona erdiğinde herkes kibarca alkışladı -İki beyefendi hariç. Rothes Dükü ve Bay Caleb Waverly küçümseyerek baktılar ve alkış sesleri kesildiğinde Bay Kaye'in performansını hafife aldıkları duyuldu.

Waverly kardeşlerin en büyüğü daha sonra sahneye çıktı ve kusursuz baritonuyla bir İskoç baladı söyledi.

odayı heyecanla inletti. Ve sonra zaman geldi.

Beth piyanoyu Bay Waverly için çaldığı gibi bırakmamıştı ama bir sonraki performansın kendi yeteneğinin doğrudan bir yansıması olacağını bilmenin sinir bozucu bir yanı vardı.

Carswell oturduğu yerden kalktı ve onun arkasında durdu. Onun endişeli gözlerinin içine baktı ve tüm cesaretini toplamaya çalıştı. O da en az kendisi kadar rahatsızdı, hatta son düeti sırasında yaşadığı utancı açıkladığı için belki daha da rahatsızdı.

Duruşu düzeldi ve derin bir nefes alarak başıyla başlaması için işaret etti.

Beth bir giriş yaptı ve şarkı söylemeye başladı. Carswell'in derin sesi onunkiyle o kadar sihirli bir şekilde harmanlanmıştı ki, iyi icra edilmiş bir vals gibi notalar arasında dans ederken neredeyse bir dinleyicileri olduğunu unutuyordu. Her mısrada kendini şarkıya daha da kaptırdı, ta ki ikisi de son notada kreşendo yapana kadar. O kadar mükemmeldi ki bitmesini istemedi ama sonra alkışlar başladı ve bakışları onunkileri buldu.

Adam elini uzattı ve kız ayağa kalktı, odanın içinde dolaşan övgülerin farkında bile değildi. Selam verdiler ve reverans yaptılar, sonra Carswell geri çekilip eliyle ona işaret ederek onu şaşırttı.

Dikkatler tamamen onun üzerindeydi ama tek düşünebildiği yanındaki adamdı. Kocasını olacak adam. Hayat bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar güzelleşmişti?

Chapter Twenty-Six

Daniel mzikalin sonunda kendisine uzatılan kâğıt parçasına baktı. Tabii ki Joe Giber'ı çizmişti. Başka ne olabilirdi ki?

Bu geceki maskeli baloda saray soytarısı mı?

Diğ er konuklar Bayan Waverly'nin elindeki kâsed en isimlerini çekti ve her kâğıtta On İkinci Gece ş enliklerinde oynayacakları rol  n adı yazılıydı. Kutlamanın bu kısmı Daniel'ın en sevdiği kısımdı çünkü her biri akşam için bir rol oynama fırsatına sahipti ve katı sosyal kurallar neş e uğruna biraz esnetilebilirdi.

Kâğıdında ne yazdığını g r mek için Julianna'nın omzunun üzerinden baktı.

 abucak göğsüne bastırdı. "Bakmak yok." "Bu bir sır değ il ki."

Kadından bir kıkırdama kaçtı. "Evet, ama bir beyefendi bir hanımefendinin omzunun üzerinden bakmak yerine gazetesini g r mek ister."

Daniel bir kolunu kızın beline dolamak ve onu kendine çekmek istedi ama kalabalık onu böyle bir olay çıkarmaktan alıkoydu. Bunun yerine eğ lip fısıldamakla yetindi, "Belki de bu akşam bir centilmeni oynamamalıyım."

Julianna kulaklarına kadar kızardı ve o da kıkırdadı.

Bacaklarının arkasına gelen ani bir darbe Daniel'ı öne doğru savurdu ve Julianna'yı devirmemek için yana doğru tökezledi. Sonunda ayağa kalktığında, kendisini dengesini bozan şeyin ne olduğunu görmek için döndü.

"Etrafındakilere karşı daha dikkatli olmalısın, Kaye," dedi Rothes Dükü, bastonunu kucağına yan yatırarak. "Dikkatsizliğiniz yüzünden çok kötü yaralanabilirdim."

"Ama-"

Daniel Julianna'nın tartışmasını engellemek için elini kaldırdı. Dük'le yüzleşmek ikisine de iyi gelmeyecekti. O sadece hayatlarını daha da çekilmez hale getirecekti. En iyisi o gidene kadar ona katlanmaktı.

"Daha dikkatli olmaya çalışacağım," dedi Daniel. "Westmorland'a yaptığınız ziyaretten nasıl keyif alıyorsunuz, Majesteleri?"

"Senin gibi küstah sonradan görmeler bana böyle anlamsız sorular sormasa çok daha iyi olur. Ayrıca şarkı söylemekten de kaçınmalısın, Kaye. Senin melodi söyleme çabalarından birini daha duymaktansa eşek anırması duymayı tercih ederim."

Sonra başka bir uyarıda bulunmadan Rothes bastonuyla sandalyesinin kenarına vurdu ve uşak onu itti.

"Ne sefil bir adam," diye mırıldandı Julianna.

"En kötüsü," diye kabul etti Daniel. Ama dük neden böylesine önemsiz bir etkinliğe katılmaya karar vermişti?

Balo için hazırlanırken bu soru Daniel'ın aklını öğleden sonra boyunca kurcaladı. Rothes Dükü, parasal bir karşılık almadıkça hiçbir yere seyahat etmez ya da hiçbir etkinliğe katılmazdı. Hayır, onun en çok istediği şey intikamdı. Ama kimden?

Daniel adama gücenmesine neden olacak hiçbir şey yapmamıştı ama belki de Majesteleri James'le olan ilişkisinden dolayı onu suçlu görüyordu. Böyle bir şey huysuz düke yakışmazdı.

Kostümünün son parçaları da yerleştirildikten sonra Daniel, Bayan Waverly'nin kendisi için yaptığı maskeyi taktı.

Bu akşam çeşitli maskeler takmış pek çok adam olacaktı ama hiçbirinin yeşil, mor ve altın rengi vurguları ve mavi tüyleriyle onunki kadar renkli bir maskeye sahip olacağından şüpheliydi.

Alt katta herkes girişte toplanmış, kendilerini Kendal toplantı salonuna götürecek arabaları bekliyordu. Daniel merakla bu gece için kimlerin kral ve kraliçe olarak taç giydiğini görmek için etrafına bakındı. Herkes maske takmış olsa da kimin kim olduğunu anlamak zor değildi.

General Waverly görünüşe göre Lord Spendthrift rolünü üstlenmişti, çünkü diğer konuklardan bir şeyler satın almaya çalışıyormuş gibi yapıyordu. Herkes onun maskaralıklarına gülüyordu.

Merdivenlerden boğazında ve bileklerinde elmaslar olan, tamamen beyazlara bürünmüş bir figür indi. Daniel sırtmasına engel olamadı. Julianna yüzünün yarısı beyaz bir domino maskesiyle kaplı olsa bile nefes kesiciydi. Görünüşe göre bu akşam Bayan Sparkle rolünü oynayacaktı.

En alt basamağa ulaştığında, siyah domino giymiş bir adam öne çıktı ve ona kolunu uzattı. Kız şaşkınlıkla ona göz kırptı ama uzatılan kolu tuttu. Daniel'ın göğsüne bir kıskançlık saplandı. Onu dışarı çıkaran kişi olmak istemişti ama olay çıkarmak istemiyordu.

Sonunda bir hanımefendi ve beyefendi, başlarında kâğıttan taçlarıyla merdivenlerin başına yaklaştı. İkisi birlikte inerken kibar bir alkış koptu. Daniel Bayan Waverly'nin bakışlarına bakarak güldü. Bingham, Bayan Haynes'i sadık tebaalarına doğru götürürken, onun çöpçatanlık yeteneklerinin sonu yokmuş gibi görünüyordu.

General Waverly onlara ulaştıklarında alkışladı. "Sanırım hepimiz toplandık. Lütfen bekleyen arabalara doğru ilerleyin."

Daniel, Rothes Dükü'nün tamamen siyah giyinmiş olduğunu görene kadar insanlar yavaşça dışarı çıktı. Bu ona yakışıyordu. Her zamanki asık suratından başka bir maske takmamıştı.

uşıağı onu ileri itmesini emretti. Dans bile edemeyeceğı bir baloya katılmayı seçmiş olması garipti.

Daniel dışarıda, donmuş, çamurlu zeminde yürümeye özen gösterdi. Bu mevsimde daha çok kar yağacaktı ama şimdilik yolları temizleyen sıcak günler için minnettardı.

"Bay Kaye," dedi arabaya yaklaştığında arkasından gelen hırıltılı bir ses.

Yüzüne bir gülümseme yapıştırarak yavaşça döndü. "Evet, bayan.

Barker?"

Son birkaç gündür otoriter kadın oldukça hoş bir hale gelmişti ama sesi hâlâ Napolyon'un birliklerinden daha hızlı bir şekilde savunmasını toparlıyordu.

"Bu akşam ben Leydi Careless'ım ve bu da iyi bir şey, çünkü öyle olmasaydı size nişanlınızı çok nahoş bir karakterin arkadaşlığına bıraktığınızı söylemem gerekirdi."

Daniel etrafına bakındı ve Julianna'yı gözden kaybettiğini fark etti. Arabaların sırasının aşağısında, onun daha önceki siyah maskeli beyefendiyle birlikte içeri girdiğini gördü. Tanıyınca göğsü sıkışmaya başladı. Bu Bay Caleb Waverly'ydi. Ama o peşlerinden koşamadan Bay Adam Waverly öne çıktı ve araba hareket etti.

Elbette en büyükleri olan Bay Waverly kardeşini hizada tutacaktır, değil mi?

Bayan Barker ofladı pufladı. "Onu onun pençesinden kurtarmak istiyorsan bir sonrakini alsan iyi edersin."

Daniel'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Hemen yanlarında bekleyen arabaya koştu ve grubun dördüncüsü olmayı teklif etti, ancak diğer yolcuların Crane kardeşlerden ikisi ve anneleri olduğunu çok geç fark etti.

Toplantı salonuna ulaştığında, yol boyunca saray soytarısı rolünü oynaması gerektiğinden, tiz kahkahalarından kulakları çınlıyordu. Birileri bu tür rahatsız edici kahkahaları yasaklamalı; ne hoş ne de

gerçektir, ama birçok genç bayan bir erkeğin dikkatini çekmek umuduyla sahte tonlar kullanıyordu.

Daniel onların yanından ayrılıp Julianna'yı aramak üzere salona girdiğinde içini rahatlamadan başka bir şey doldurmadı. Bay Caleb Waverly müzikal sırasında bir centilmen gibi davranmış olsa da, bunu yapmaya devam edeceğinin garantisi yoktu. Geçmiş deneyimler onun bir anda sinsi biri haline gelebileceğini kanıtlamıştı.

Julianna'nın babası neden daha önce tehdit ettiği gibi bu adamla yüzleşmemişti? Yine de, babasının dedikodudan ne kadar nefret ettiğini anlattığına göre, muhtemelen ortalığı karıştırmak ve toplumun diline dolanmak istememişti.

Eğlence düşkünleri dans pistinde sıralanmıştı bile; renkli etekler sallanıyor, cilalı ayakkabılar tepiniyordu. Daniel kalabalığı araştırdı.

"Biraz sıkıntılı görünüyorsun, Kaye."

Roths Dükü'nün sözleri Daniel'ın sırtından aşağı buz gibi bir ürpertiyle süzüldü. Hiç kimse için endişe duyduğunu belli etmezdi, özellikle de James'in arkadaşlarından biri için. Majestelerinin kötü niyetli gülümsemesi Daniel'ın korkularını doğruladı. Adam buraya sosyalleşmek ve kutlama yapmak için gelmemişti.

Sonunda beyaz bir ışık Daniel'ın dikkatini çekti. Julianna kiminle birlikte olduğunu kesinlikle biliyordu; Bay Caleb Waverly onu tamamen kandıramazdı. Kandırabilir miydi?

Daniel toplanan kalabalığı itti ve yerdeki tebeşir desenini takip ederek dansçıların arasından geçti. Tüylü maskeli bir kadın araya girdiği için homurdandı ama Daniel onu görmezden geldi.

Julianna sırtını odanın kenarındaki uzun sütuna dayamış, elinde bir bardak punçla duruyordu. Ö n ü n d e k i adamla konuşurken sıkıntılı görünmüyordu.

Daniel hızlı adımlarla ona doğru ilerlerken birkaç konuk daha ona baktı ve ne kadar heyecan yarattığını fark etti. En iyisi hızını yavaşlatıp çifte yaklaşmaktı.

dikkat çekmeden. Adam konuşma mesafesine geldiğinde, Julianna ona baktı ve gizli bir gülümseme verdi ama önündeki adamla konuşmaya devam etti.

Daniel durakladı. Kız yeterince iyi görünüyordu. Sonra Bay Caleb Waverly konuştu ve neredeyse gülüyordu. Alçak ve tehditkâr olması gereken ses tonu daha yüksekti ve sözlerinde birkaç tanıdık vurgu vardı. Bu olamazdı.

Elini ağzına götürdü. Bay Caleb Waverly onu taklit etmeye mi çalışıyordu?

Chapter Twenty-Seven

Julianna Daniel ile göz göze geldi ama bakışlarını hemen önündeki adama çevirdi. Caleb kimseyi kandırmıyordu ve onu tedirgin etse de bu onu eğlendiriyordu. onu oyunculuk yaparken görmek için.

Haverton'ın girişinde ona yaklaştığı andan itibaren bu maskaralığı sürdürmüştü. Adam Daniel'dan bir el kadar kısa olduğunun farkında değil miydi? Eğer bu onu ele vermeseydi, kavisli elmacık kemikleri ve sert yürüyüşü ele verirdi.

Daniel'in adımlarında neşeli kişiliğini yansıtan bir yay vardı.

Julianna Caleb'in söylediklerine odaklanmaya çalıştı ama Daniel durduktan birkaç dakika sonra duruşunu Caleb'inkinin aynısı olacak şekilde yeniden ayarladı, hatta başparmağını ceketinin yakasına sokuşuna kadar. Daniel elini neredeyse Caleb'la birlikte kaldırdığında, yeşil gözleri muziplikle parlıyordu, Calianna sırtıtmamak için başını eğmek zorunda kaldı.

"Şu anın neden mükemmel bir zaman olduğunu göremiyor musun?" Caleb sordu.

Julianna başını kaldırıp baktı. "Lütfen beni affedin, yün topluyor olmalıydım. Ne için mükemmel zaman?"

"Gitmek için. Söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadın mı?"

"Evet, Roth's Dükü'nün arkadaşınızla nasıl tanıştığını ve bu nedenle yardım etmekten mutluluk duyacağını anlattınız."

Daniel'ın yüzü şaşkınlıkla karıştı ve odanın diğer ucuna baktı. Julianna onun bakışlarını takip ederek dükün tüm bu alışverişi izlediği yere gitti, keskin köşeli yüzünde bir kızgınlık vardı.

"Kesinlikle ve aldığım özel ruhsatla bu gece gecikmeden evlenebiliriz."

Julianna'nın ağzı açık kaldı. Bu adam hiç utanma nedir bilmiyor muydu? Julianna onu iki kez reddetmişti ve şimdi de onu evlenmek için kandırabileceğini mi düşünüyordu?

Daniel'ın yüzündeki neşeli alay, bir yamaçtan kopan kayalar gibi düşmüş ve geride keskin bir öfke bırakmıştı. İki el Caleb'in omuzlarına indi. Caleb irkildi ama Daniel'ın sıkı kavrayışı dönmesini engelledi. "Sanmıyorum, Bay Waverly."

Caleb kekeledi, sonra bütün akşam kullandığı gülünç ve sahte ses tonuyla, "Kafanız karışmış olmalı, efendim, ben Daniel Kaye'im," dedi.

Daniel Caleb'i yüzüne bakacak şekilde döndürdü, sonra maskesini çıkardı. "Kendim bildiğimden oldukça eminim."

Caleb'in yüzüne yayılan utanç mum ışığında bile belli oluyordu. Elleri kenetlendi ve sağ ayağıyla geri adım attı. Julianna Daniel'ı uyarmak için ağzını açtı ama Caleb'in yumruğu çoktan Daniel'ın yüzüne doğru ilerliyordu.

Daniel ustalıkla kaçtı ve Caleb tökezleyerek geçti. Bir kadın çığlık attı ve Daniel'ın ayağı fırlayarak dengesi bozulan adamı yere yuvarladı. Odada toplu bir soluk dalgalandı ve ardından tam bir sessizlik oldu.

Caleb ayağa kalkarken Waverly Amca aval aval bakan insan kalabalığını itti.

Caleb omzunu indirdi ve saldırdı. Bu kez Daniel yana doğru adım atarak Caleb'in kolunu yakaladı. Momentumu kullanarak onu bir daire şeklinde savurdu ve bıraktı.

Caleb tökezleyerek aralarına daldığında bir kadın çığlık attı, diğerleri de yollarından çekilmeye çalıştı.

"Burada neler oluyor?" Waverly Amca Caleb'i ayağa kaldırdı ve omzundan sıkıca tuttu. "Caleb, bana son derece edepli davranacağına dair yemin etmiştin."

"Suçlu olan ben değilim. Bay Kaye istenmediği bir yere zorla girdi."

Julianna kekeledi. Daniel hiçbir şey yapmamıştı.

"Affedersiniz," dedi Daniel ceketini düzeltirken. "Ama niyetimin benim müdahalemi çok takdir ettiğine inanıyorum, özellikle de onu benim olduğuma inandırmaya çalıştığın için. Daha da üzücü olanı, bu gece onunla evlenmek için bir şekilde özel bir ruhsat aldığınız yönündeki sahte iddianız."

"Sahte değil," diye bağırdı Caleb. "İşte burada." Cebinden bir kâğıt çıkardı ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. "Girmemen gereken bir yere girdin Kaye. Sana babasının iznini aldığımı söylemiştim ve şimdi de Roth's Dükü'nün desteğine sahibim."

Julianna'dan hepsini şaşırtan bir kahkaha yükseldi. Şaşkına dönmüş kalabalık ona bakakaldı, onun saygısız patlaması karşısında skandala uğramışlardı. Seyirciler arasında fısıltılar dolaşmaya başladı. İlgi odağı olunca, konuşma zamanının geldiğine karar verdi.

"Bay Caleb Waverly, zaten reddedildiniz. Bunca yıllık eğitiminiz boyunca, bir kadının reşit olduğunda, ailesinin rızası olmadan istediği kişiyi kabul edebileceğini ya da reddedebileceğini en iyi sizin bilmeniz gerekirdi. Ancak özel lisanslar söz konusu olduğunda anlayış eksikliğiniz daha da üzücü."

Caleb tükürdü, sonra da ona ters ters baktı.

Julianna ona doğru yürüdü. "Alabilir miyim?" Kâğıdı adamın elinden çekip aldı ve inceledi.

"Bu, efendim, sahte." Konuklar arasında konuşmalar başladı ama o devam etti. "Ama öyle olmasaydı bile

özel lisansların soylular için saklı olduğunu bilmelisiniz. Sen, iyi adam, kandırıldın."

Caleb kâğıdı geri aldı ve içindekileri inceledi. "Bu olamaz. Ekselansları bunu Canterbury Başpiskoposu'nun kendisinden almış."

"Bundan hiç kuşku yok." Daniel Julianna'nın sırtına güven verici bir el koydu. "Cömertliğiyle tanınmaz ve gördüğünüz gibi şu anda sizi kaderinize terk etmiş durumda."

Caleb telaşla kalabalığı aradı. Rothes Dükü gerçekten de kaçmıştı. Banyo sandalyesine bağlı bir adam için kolay bir iş değildi ama kaçmadan önce tanık olmak istediği kaostan çoğunu görmüş olmalıydı.

"Lanet olsun şeytana," diye küfretti Caleb.

"Bayanların yanında diline dikkat et," diye azarladı Waverly Amca.

Julianna'nın babası toplanan kalabalığın arasından çıktı. "Waverly, seninle ve yeğeninle özel olarak konuşabilir miyim?" Babanın gür sesi, birkaç kadının hayranlarının yüzlerinin önünde dalgalanmasına neden oldu. Dedikodu olacaktı. Hem de yığınla. Ama Julianna nedense bunu umursamaya c e s a r e t edemiyordu.

Caleb'le yaşadığı tüm o kaos sırasında Daniel herhangi bir zamanda ondan ellerini çekebilirdi ama çekmemişti. Onunla birlikte durmuş, onun için savaşmıştı ve şimdi de sert varlığı ve sırtının en küçük kısmındaki sıcak, sabit eliyle onu rahatlatıyordu.

Waverly Amca pişmanlık duyan Caleb'i uzaklaştırdı. Babasının cezalandırılma ihtimali, sosyal utançla birleştiğinde, görünüşe göre hiçbirinin henüz başaramadığı bir mucize yaratmıştı.

Waverly Teyze ellerini çırpı ve müzisyenlere dansa yeniden başlamalarını işaret etti.

Toplanan kalabalık dağılırken Daniel yaklaştı. "Benimle dans etmek ister misin?"

"Çok memnun olurum."

Bir elini onunkinin içine soktu ve dansçılarının sonuna doğru götürdü ama durmak yerine devam etti ve balo salonunun kapılarından çıktı.

"Nereye gidiyoruz?"

Sırıttı. "Göreceksin."

Kart odasının ve birkaç dinlenme odasının önünden geçtiler. "İkimizin yalnız gitmesinin yaratacağı heyecan konusunda endişelenmiyor musun?"

"Ne fark eder ki? Zaten bir skandala neden olduk, bari buna değsin."

Julianna güldü. Kapıda pelerinini giydi ve donmuş bahçeye çıktılar. İlkbaharda bu alan çiçeklerin açtığı bir dizi güzel renkle dolup taşacaktı ama şimdilik manzaraya kahverengi hâkimdi. Julianna gözlerini kırptırdı.

Belki de hepsi kahverengi değildir. Gökten yavaşça inen birkaç beyaz tanecik, çorak toprağı karla kapladı.

"Yeni yağın karı seviyorum," dedi saygıyla.

"Ben de seni seviyorum."

Julianna Daniel'la yüzleşmek için döndü, onun açık sözlü itirafı karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Yeşil gözleri onunkileri aradı. Bir esinti koyu renk saçlarının arasında dans etti ve keskin elmacık kemiklerini öperek renklerini parlattı.

Elini kızın yanağına götürdü, elinin sıcaklığı kızın kalbinde sadece onun için yanan kıvılcımı yaktı. "Ben de seni seviyorum, Daniel."

Sinsi bir gülümseme dudaklarını büktü. "Biliyorum, yoksa o diğer benle kaçıp giderdin."

Julianna kıkırdadı, sesi kış havasında yankılandı. Daniel onu öpmek için eğildi.

Bir kahkaha daha kulaklarını gıdıkladı ve arkasına yaslandı. "Bu bir yankı değildi."

Daniel boşluğun etrafına baktı. Birkaç sıra yaprak dökmeyen çalı, onlarla aralarında güzel bir bariyer oluşturmuştu.

toplantı salonundaydı. Yumuşak kahkahaya derin bir kahkaha katıldığında, Julianna her iki sesi de tanıdığını fark etti.

Daniel'ın elini tutarak onu labirentin içinde bir çalının etrafından dolanana kadar çekti. Julianna tökezleyerek durdu; gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Beth?"

Chapter Twenty-Eight

L Beth'in öpücüklerinden sersemlemiş olan Carswell, bakışları Kaye'in üzerine düşene kadar sesi fark etmedi; yüzüne çarpık bir sırıtma yayılmıştı.

Beth kendini geri çekti, yüzü ve boynu kıpkırmızıydı. "Jule, ben..." Yardım için ona baktı.

Carswell boğazını temizledi. "Kaye," dedi en otoriter ses tonuyla. "Bayan Julianna'yı bu soğukta dışarı sürükleyerek ne yapıyorsun? Dans ediyor olman gerekmiyor mu?"

Kaye sırıttı. "Ben de size aynısını sorabilirim *Kaptan*."

Bayan Julianna kıkırdadı ve Carswell'in yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi.

"Touché."

Gergin kahkahalar küçük açıklığı doldurdu.

"Aranızı düzelttiğinizi varsayabilir miyim?" Bayan Julianna sordu.

"Yapabilirsin." Beth gülümsedi. "Carswell benden karısı olmamı istedi."

Bayan Julianna'nın gözlerinde yaşlar parlıyordu ve birbirlerine sarılmak için acele ettiklerinde Beth'in gözleri de aynı yaşlarla doldu. Carswell bir ayağından diğerine geçerek kadınların kulaklarının yetişemeyeceği kadar hızlı konuşmalarını izledi.

Kaye gelip onun yanında durdu. "Sanırım eğer kayınbirader olacaksak, bu senin

Hayatının geri kalanı boyunca bana. Buna katlanabileceğini düşünüyor musun?"

Carswell'in savunmasını küçük bir gülümseme aştı. "Sanırım sana biraz daha tahammül edebilirim."

"Ölüm bizi ayırana
kadar mı?" Carswell
kahkahalarla güldü.

İki kadın da onun yüksek sesli kahkahası karşısında döndü. Eğlencesini bastırmaya çalıştı ama kendisinin ve Kaye'in de eşleri uğruna birbirlerine bağlılık yemini etmeleri gerektiği imajı aşırı derecede dikkat dağıtıcıydı. Kız kardeşlerin meraklı gülüşleri Kaye'in sorusunu onlar için tekrarlamasına neden oldu.

İkinci resitalde, Carswell'in göğsüne beklenmedik bir sevinç yerleşti ve iyi talihine hayret ederek her birini sırayla aldı.

Kraliyet Ordusu'ndan önceki hayatı yalnız ve yalnız bir varoluştı, ailesi soğuk ve misafirperver değildi. Şimdi ise kendisini gerçekten önemseyen insanlarla çevrili bulmuştu. Fiziksel kusurları ve tuhaflıkları onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu ve ilk kez sevildiğini hissediyordu.

"İyi misin?" Beth onun ani ciddiyeti karşısında sordu.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Adam kolunu uzattı ve kadın kolunun altına girdi. Kaye'e bakarak sordu: "Bu arada, sizi kapıdan dışarı çıkaran nedir?"

Bayan Julianna ve Kaye önce birbirlerine, sonra da kaşları çatık bir şekilde ona baktılar. Sonra Kaye sordu: "Az önce balo salonunda olanlara tanık olmadınız mı?"

"Korkarım yapmadık," dedi Carswell. Beth kıs kıs güldü ve yüzünde zorla da olsa bir gülümseme belirdi. "Geldiğimizde bir gezintiye çıkmayı tercih ettik ve o zamandan beri *hoş bir şekilde meşgulüz.*"

Bayan Julianna'nın neşesi bir homurtuyla ortaya çıktı. "Gerçekten de hoş bir meşguliyet."

"Ne oldu?" Beth aceleyle söylemeye çalıştı. Carswell onu suçlamadı. Daha fazla tartışmadan kaçınmaları gerekiyordu.

Eğer her ikisi de soğukkanlılığını korumak istiyorsa, samimi bir kucaklaşma.

Kaye olayı detaylandırmaya başladı. O ve Bayan Julianna, Carswell'in gülünç derecede abartılı olduğundan emin olduğu şeyleri eklemeye devam etmeselerdi, bu üzücü olabilirdi. "Ve ve yol Daniel tutuldu taklit etmek Bay Caleb Waverly. Caleb Waverly." Bayan Julianna kıkırdadı. "İplere bağlı bir kukla da olabilirdi ama gözleri gerçekten hareket ediyordu. Bu da onu daha da eğlenceli hale getiriyordu. Daniel özel bir lisansı olduğunu açıkladı."

"Özel bir lisans mı?" Beth haykırdı. "Ama nasıl?"

"Sahteydi," dedi Kaye açıkça. Yakındaki bir çalıdan küçük bir dal kopardı ve küçük parçalar koparmaya başladı. Carswell kıtada geçirdikleri yıllar boyunca bu gergin alışkanlığı pek çok kez görmüştü. Görünüşe göre Kaye

söylediği kadar rahat değildi.

"Sahte olduğunu nasıl anladın?" Beth sordu.

Kaye'in kaşları çatıldı ve Bayan Julianna'ya döndü. "Evet, nereden biliyorsunuz?"

Bayan Julianna sırtıttı. "Arkadaşım Olivia bu yılın başlarında annesi, dul Leydi Caraway yeniden evlendiğinde bana bir tane göstermişti. Caleb'in elindekinde ne aynı imza vardı ne de isimler doldurulmuştu - ki bu bir zorunluluktur. Bu ayrıntıyı gözden kaçırmasına şaşırdım."

Soğuk bir esinti Carswell'in burnunu ısırdı ve iki kadın da titredi. İçgüdüsel olarak Beth'i daha yakına çekti, sonra boğazını temizledi. "Böyle bir sahtekârlık yüzünden avukatlık görevini kaybedebilir."

Kaye başını salladı. "Bunu yapan Dük'tü. Sana kaos yaratmak için burada olduğunu söylemişim. Görünüşe göre gelmekteki tek amacı benim hayatımı mahvetmekmiş."

"Ya da Bay Caleb Waverly'nin." Beth aralarına baktı. "Majesteleri için davada çalışmış olsa da, yanında çalıştığı adam davayı kaybetti ve dük büyük miktarda para ödemek zorunda kaldı. Dük'ün Caleb'ı yanında çalıştığı adamla birlikte suçlaması mümkün."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Bayan Julianna.

Kaye ensesini ovuşturdu. "Belki de her ikisi de onun gerekçesiydi. Yoksa neden Northumberland'den iki günlük bir yolculuğa cesaret etsin ki?"

Carswell, "Sezon için Londra'ya gidiyor olabilir," dedi. "Söylediklerinize bakılırsa, çifte dozda intikam almak için küçük bir sapma yapmak kulağa pek de karakter dışı gelmiyor."

"İşte bu onun yapabileceği bir şeye benziyor."

Beth daha da sokuldu ve Carswell ona daha sıkı sarıldı. Her biri kendi düşüncelerinde kaybolurken aralarına sessizlik yerleşti.

Kaye Bayan Julianna'nın elini tuttu ve onu kendine çekti. "Keşke özel lisans gerçek olsaydı."

"Oh?" Bayan Julianna ve Beth hep bir ağızdan söylediler.

Kaye sırttı. "Evet. O zaman Julianna ve ben el koyup kendi isimlerimizi yazabilirdik. Böylece bu gece evlenebilirdik."

Bayan Julianna'nın yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Daniel!"

Carswell, bunun sadece kendisi ve Beth için de güzel olacağını düşünmeden edemiyordu.

Beth, "Sanırım üç haftalık ilanların okunmasıyla yetinmek zorunda kalacağız ve belki de çifte düğün kutlayacağız," dedi.

"Evet, yapalım!" Bayan Julianna haykırdı.

Huzursuzluk Carswell'in içinde kaçak bir at gibi şahlandı. Eski teğmeniyle aynı düğün gününü paylaşmayı gerçekten istiyor muydu? Richmond'ların balosunda yaptığı gibi, Kaye'in de bunu nasıl berbat edeceğini tahmin edebiliyordu.

Kaye ve Bayan Julianna tüm günün nasıl geçeceğini planlayarak hararetli bir şekilde konuşmaya başladılar. Beth dinlerken sırtıyordu ama Carswell'in tedirginliği dikkatini çekmiş olmalıydı.

Başını yukarı eğerek ona baktı. Kızın gözlerinin maviliğine ve yumuşak yanağının gülümsemeye benzer bir ifadeyle kalkışına hayret etti. Kaye konuşmaya devam etti ama Carswell

kendini Beth'in bakışlarında giderek kaybolurken buldu. Evlilik ilanının okunması için üç hafta beklemek şu anda ona çok uzun geliyordu ve birdenbire o günü kız kardeşiyle paylaşp paylaşmamalarının umurunda olmadığını fark etti. Beth mutlu olduğu sürece. Önemli olan tek şey buydu.

Pembe dudaklarının kıvrımı bilmiş bir gülümsemeye dönüştü ve adam başını ona doğru eğdi. Kadın onu yarı yolda karşıladı, dudakları onunkileri kolaylıkla buldu.

"Ve sonra biz... dinlemiyorlar bile." Kaye huffed.

Carswell bir an geri çekildi. "Korkarım yapamam. Şu anda çok meşgulüm." Sonra Beth'in dudaklarını tekrar yakaladı.

"Bekleyin, biz de size katılacağız." Bayan Julianna'yı yanına çekti ve onlar da aynı şekilde ilerlemeye başladılar.

Beth, Carswell'in dudaklarına kıs kıs güldü ve o da elini gevşetti. İkisi de güldü.

Kaye ve Bayan Julianna da neşelerine hakim olamadılar.

Kahkahaları dindiğinde Carswell, "O zaman Şubat ayının ilk bölümü için plan yapalım mı?" dedi.

"Ancak babamla konuştuktan sonra," diye hatırlattı Beth. "İzin vermesine gerek olmayabilir ama onayını almak isterim."

Carswell onun elini dudaklarına doğru çekti. "Senin için her şeyi yaparım aşkım."

"Ve Waverly Teyze'ye bir duyuru yaptıktan sonra," dedi Bayan Julianna. "Mutluluğumuza ilk onun tanık olmasına izin vermezsek bizi asla affetmez."

"Gerek yok canım," dedi bir ses uzun çitlerden birinin arkasından, Bayan Waverly çitin arkasından çıkmadan önce.

Bayan Julianna şaşkınlıkla ciyakladı ve teyzesinin gelişiyile Daniel'dan bir adım uzaklaştı.

Ve zavallı Beth. Yüzü daha önce kızarmamışsa bile şimdi kesinlikle kızarmıştı. Ancak Bayan Waverly mutlu, hatta biraz kendini beğenmiş görünüyordu.

"Nerede olduğumuzu nasıl bildiniz?" Bayan Julianna kekeledi.

"Hizmetçiler, canım. Onlar her şeyi görür."
Carswell gülümsemesini gizledi. Bunu bilmeliydi.

"Yani çifte düğün mü planlıyoruz? Nasıl..."- Bayan Waverly parmaklarıyla bir şeyler işaretlemeye başladı-
"Yirmi dört Ocak kulağa nasıl geliyor?"

Beth, "Acele etmemize gerek yok," dedi.

"Bizim de beklememize gerek yok. En iyisi hepinizi mutlu bir şekilde yerleştirmek, özellikle de babanızın yaklaşan düğününü düşünerek."

Beth söndü ve Carswell'in yanına yaslandı. "Babamın evleneceğini unutmuşum. O zamana kadar muhtemelen düğün turuna çıkmış olacak."

"Ortak bir lisansa ne dersiniz? Eminim amcanız bunları sizin için temin etmekten mutluluk duyacaktır."

"Ama bunun için Londra'ya gitmemiz gerekecek," diye araya girdi Bayan Julianna.

Konuşma sırası Carswell'deydi. "Zaten önümüzdeki hafta oraya gideceğim. Parlamento başlayacak ve benim de yerine getirmem gereken görevlerim var."

Bayan Waverly alkışladı. "O zaman hazırız. Kasabaya giderken hepimiz çok neşeli bir parti vereceğiz."

"Hepsi mi?" Beth, şaşkınlıkla omuz silkmekle yetinen Bayan Julianna'ya baktı.

"Neden evet," dedi Bayan Waverly. "Amcanla benim bu kasvetli soğukta evde oturup Londra'da bizi bekleyen pek çok fırsatı kaçırmamızı bekleyemezsin. Ayrıca, eğer ikiniz de resmi nikâhla evlenirseniz, beni bütün bu zahmetten kurtarmış olursunuz."

"Ne tür bir sorun?" Carswell sordu.

"Kızların babasına sizi neden aceleyle İskoçya'ya götürdüğümü açıklamaktan."

Epilogue

ARALIK 1816, LONDRA, İNGİLTERE

Daniel yeni bastonunu bir daire çizerek salladı ve adımlarını neşeli bir şekilde atarak ağabeyi ile yengesinin oturduğu konağa doğru ilerledi. Düşünmek için

Georges'da bir araya gelmelerinin üzerinden on bir ay geçmişti; Julianna göz kamaştırıcı pembe bir elbise giyerken, Bayan Haynes -yani artık Leydi Bingham- krem rengi bir elbise giymişti. Düğün günü karmakarışık olmuştu ama paylaştıkları sevincin eşi benzeri yoktu.

Düğün yemeği bitip herkes kendi yoluna gittiğinde, sezon sona erdiğinde her iki ailenin de birbirinden beş mil uzakta yaşamadığını bilmek rahatlatmıştı. Bingham'ların küçük bebeğinin Azizler Günü arifesinde gelmesi gerçekten de büyük bir lütuftu. Kasım ortasına kadar onu beklemedikleri için iyi bir numara.

Yine de, Harley Caddesi'ndeki konağın üst katındaki pencereden gelen ıglıkların da gösterdiği gibi, yeni küçük varisleri sağlıklı ve gürbüzdü.

Daniel kıkırdadı. Beth, bebeği sezon için Londra'ya götürmeleri konusunda ısrar ettiğinde Bingham başını sallamıştı, hem de planlanandan daha önce.

onu s tannesine bırakmaya ikna edilemedi. İ te buradaydılar, dört yetişkin yeni bir bebekle hayatlarını sürdürmeye çalışıyorlardı. Bu tam da hayatı ilginç ve yorucu kılan türden bir karga aydı.

Daniel içeri girdiğinde k hya onun şapkasını ve paltosunu aldı. "G nderdi iniz nota bir yanıtınız var efendim. Odanıza koyma cüretini gösterdim."

"Teşekkür ederim. Bayan Kaye bu öğleden sonra nerede?"

"Sanırım o ve Leydi Bingham mavi salonda." " ok iyi."

Daniel adama eldivenlerini uzattı ve merdivenlerden üçüncü kata  ıktı. K hyanın bahsettiği mektubu almak için kısa bir mola verdikten sonra, karısının yanına gitmek üzere salona yöneldi.

Karısı! Bu düşünceden asla bıkmayacaktı. Julianna hayatını hayal edebileceğinden çok daha fazla ne eyle dolduruyordu. Ve Bingham'ı onun iyiliği için İskoçya'nın e i ine s r kledi ini düşünmek, sonunda dengede asılı olan kendisiydi.

"İ te buradasın!" Julianna güzelce d  enmi  salona girdiğinde haykırdı.

Mavi sandalyeler ve kanepeler krem rengi halının üzerinde duruyordu ve yumuşak mavi damask duvar k  ıdı tüm odayı vurguluyordu. Beth, Julianna'nın karşısındaki yüksek berjer koltuklardan birinde oturuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama dudaklarını hoşnut bir gülümseme süslüyordu. Anelik ona yakı ıyordu.

Daniel kanepede karısının yanında bir yer seçti ve bir kolunu arkaya doğru uzattı.

"Ziyaretiniz nasıl geçti?"

" ok aydınlatıcı."

" yle mi?" dedi iki kadın birlikte.

Onlara gülümsedi ama dudaklarını sıkı sıkıya kapalı tuttu.

"Bay Deane ile konu tuklarınızın en azından bir kısmını payla mayacak mısınız?"

"Alfred'in ne kadar özel biri olduğunu biliyorsun Julianna. Eğer onun *yazma alışkanlıkları* ya da *bayan arkadaşları* hakkında bir şey payla ırsam

olsaydı, oldukça üzülmüdü." Bu çok mu açık olmuştu? Daniel kıs kıs gülmemeye çalıştı. Böyle kışkırtıcı sırları saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

İki kadın çenelerini eğip birbirlerine bilmiş bakışlar fırlattılar.

"Bu durumda," dedi Julianna, "en iyisi daha fazla sormayalım. Bizim açımızdan herhangi bir utanç yaşamasını istemeyiz, özellikle de akrabası olmayan bir kadına mektup yazmak gibi skandal bir şey yapıyorsa."

Beth dudaklarını birbirine kenetledi ve aralarındaki sehpanın üzerinde duran çay fincanına uzandı, ama elleri fincanı kavrayamadan Julianna'nın aynı şekilde sıkıca kapalı dudaklarından küçük bir homurtu kaçtı.

Snickers patladı ve sonunda tam göbek kahkahalarına dönüştü.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Carswell odaya girerken sordu.

Beth eliyle ağzını kapatarak Daniel'a doğru el salladı. Tüm hikâyeyi ağzından kaçırmamak için büyük çaba sarf etti ama Daniel sonunda kendini kontrol etmeyi başardı.

"Eton'dan arkadaşımın eğlenceli bir muhabiri var, hepsi bu."

Carswell kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Evet ve hepimiz ona iyi şanslar diliyoruz." Julianna'nın dudakları sırtmasını kontrol etmeye çalışıp başaramayınca seğirdi.

"Bu konuda bir şeyleri kaçırdığıma eminim. Ama görünen o ki hepiniz birbirinize güveniyorsunuz, bu yüzden daha fazla baskı yapmayacağım. İyi haberlerle geldim."

Carswell etki yaratmak için durakladığında, hepsi öne doğru oturdu. Yüzündeki yarım gülümseme, onların sırrını merak ettiği kadar kendisinininkini de merak etmelerini sağlamaktan hoşlandığını gösteriyordu.

Daniel sonunda sabrı tükendiğinde, "Peki, söyle bakalım," dedi.

"General ve Bayan Waverly sezon boyunca bize katılmaya karar verdiler."

"Gerçekten mi?" Beth haykırdı.

Carswell onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Görünüşe göre baban Bayan Haynes'in hapsi nedeniyle Hayworth'ta kalmaya karar verdiğinden beri, General Waverly'nin sözleriyle, 'gelip en yeni küçük Bingham'ın üzerine titremeyi görev biliyorlar. Çocuğu şımartma haklarını ellerinden almayacağınızı bildiğim için hemen bir onay mektubu gönderdim."

Julianna ellerini çırpıttı. "Bu sezon şimdiye kadarki en iyi sezon olacak."

Bu hareket Daniel'a Bayan Waverly'yi o kadar çok hatırlattı ki, yüzüne yapışan sırtışa engel olamadı. Her iki çöpçatan kadın da evdeyken asla sıkıcı bir an olmayacaktı. Buna bir de tamamen istekli ve uyumlu kocaları eklenince, bu Parlamento sezonunda hiçbir beyefendi ya da hanımefendi onların entrikalarından kurtulamayacaktı.

"Gözlerindeki parıltıyı görüyorum, Kaye. N e y i n peşindesin?" Carswell kollarını kavuşturdu.

Daniel Julianna'ya baktı. O da sırtarak karşılık verdi, güzel mavi gözlerinde komplo dans ediyordu.

"İlk kiminle başlayalım canım?"

Also By

Harrowed Hearts

[İhanetten Kurtarıldı](#)

İhanetin Ötesinde Peşinde (2025 ilkbaharında çıkacak)

[Bir Baronun Kızının Sırları](#)

[Bir Kontun Kalbinin Sırları](#)

[Fallow Hall'un Sırları Bir](#)

[Kaptanın Sakladığı Sırlar](#)

Sadece Bülten Aboneleri

[Eton'da Gizli Aşk](#)

Author's Notes

İngiltere'de önemli miktarda kar yağan bir yerde kitap yazmak zordu. Ülke çoğunlukla okyanus etkisi nedeniyle oldukça ılımlı sıcaklıkları koruyor, ancak İskoçya'ya yaklaştıkça hava daha da soğuyor. Sonunda, kızakların kullanılabilceğı ve her yıl kar beklenen en olası yer olduğı için tarihi Westmorland, şimdi Cambria ilçesinde karar kıldım. Buna ek olarak, İskoçya'nın yakınlığı, kolay bir kaçış için referans alınabileceğı için eğlenceli bir unsur olduğunu kanıtladı.

Önceki kitaplarımın aksine bu romanda pek fazla gerilim konusuna değinmedim. Biliyorum, garip. Söz veriyorum, ben hala eski ben'im ve muhtemelen bir sonraki kitabımda ele alacağım ciddi konular olacak; ancak bu hikayede dikkat edilmesi gereken ilginç birkaç konu var.

Lord Carswell Bingham'ın el yaralanması gerçek bir durumdur. Ulnar sinir koptuğunda ve onarılamadığında ortaya çıkar. Yıllar önce ben de ulnar sinirimi zedelemiştim ve son üç parmağımda hareket azlığı ile birlikte şiddetli ağrı ve biraz uyuşma hissetmiştim. Neyse ki çoğunlukla iyileşti, ancak aşırı kullanıldığında tahriş olabilir ve tekrar uyuşma ve ağrıya neden olabilir.

İskoçya'nın Edinburgh kentinde, Bell felcine adını veren Charles Bell adında, sinirler ve onların çeşitli bozuklukları üzerine çalışan bir doktor vardı. Lord Bingham'ın sinir hasarını doğrulamak için ziyaret ettiği doktor da bu doktor.

Farklı bir not olarak, pek çok yazar aslında ortak bir ruhsata atıfta bulundukları halde çiftlerin özel ruhsatla evlendiklerini eklemeyi sevmektedir. Özel ruhsat sadece unvanlı kişiler ile ordu ve parlamentodan seçilmiş birkaç kişi için geçerliydi. Bir kişi böyle bir ruhsatla istediği yerde ve istediği zaman evlenebilirdi, ancak tüm isimler doldurulmadan asla verilmezdi ve kişinin Canterbury Baş Piskoposunu şahsen ziyaret etmesi gerekirdi. Maliyet genellikle normal soyluların ödemek istediğinden daha fazlaydı ve bu nedenle, yasağın okunması için gerekli üç haftayı beklemek istemiyorlarsa, bunun yerine ortak bir ruhsat alırlardı. Ortak ruhsat, parası olan herkes tarafından yerel bir piskopostan alınabilir ve gerekli üç hafta boyunca ilanları okutmak zorunda kalmadan kilisede evlenme hakkı verirdi.

Okuyucularımdan haber almayı her zaman seviyorum. Araştırmalarımla ilgili her türlü sorunuz için bana teahthewriter@gmail.com adresinden yazabilirsiniz.

Bir yan not olarak, *kediler* kendilerini hikayeye sinsice eklememi çok takdir ediyorlar ve hepinize küçük paskalya yumurtasını bulma konusunda şans diliyorlar.

Yazar Hakkında

Teah Kemp Ağırılık

Selamlar okuyucu! Kitabımı okumak için zaman ayırdığınız için çok onur duydum. Gerçek bir sevgi emeği oldu. Gelecekte başka birçok kitap olacak. Onları sizinle paylaşmayı çok isterim! Lütfen satışları, çekilişleri ve ücretsiz roman gibi özel teklifleri bulabileceğiniz [haber bültenime kaydolun](#). Bağlantıları Facebook ve Instagram'da bulabilir, beni Teah the Writer adıyla bulabilirsiniz.

Biraz kendimden bahsedecek olursam, Utah'ın doğusundaki bir çiftlikte yağmurlama hatlarını değiştirerek, sığırları güderek, atları eğiterek ve samanları balyalayarak büyüdüm. Lisede koroya, tiyatroya ve dansa katıldım. İlk yazarlık ödülümü de bu dönemde kazandım.

Her zaman İngiliz edebiyatı alanında kariyer yapmayı planlamıştım, ancak hayat beni ters köşeye yatırdı ve hayatımın aşkını tarih alanında doktora yaparken ve öğretmenliğe başlarken birkaç eyalette takip ederken kendimi büyük bir aile yetiştirirken buldum.

Yirmi küsur yıl, dört eyalet, yedi çocuk ve çok sayıda üniversiteden sonra, kalemi kağıda -aslında parmaklarımı tuşlara- koydum ve yeniden yazmaya başladım.

Hevesli bir tarihi romantizm okuyucusuyum, ama aynı zamanda iyi bir romantik komediden de hoşlanıyorum. Tarihin çeşitli zaman dilimlerinde geçen daha birçok hikaye yaratmayı umuyorum. Şu anda hikayelerimin çoğu Georgian döneminin Regency döneminde geçiyor.

Güney Teksas'ta kendi Beyaz Atlı Prensimle yaşıyorum. Yedi çocuğumuz ve çok fazla evcil hayvanımız var. Yazmadığım zamanlarda beni genellikle anne olarak bulabilirsiniz, bu kadar çok çocukla hayat böyledir. Ama aynı zamanda atları, dağları, sonbahar yapraklarını ve çikolatayı da severim.

Acknowledgments

Bu projeye başlamadan önce Angela Johnson'ı sadece ismen tanıyordum ve Amanda Panhorst ve Courtney Willis hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ancak geçen yıl bu proje üzerinde çalışırken bu hanımlara büyük bir hayranlık duymaya başladım. Destekleyici, eğlenceli ve birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım kişiler. Bu projenin bittiğine inanamıyorum. Aylık sohbetlerimizi ve komik mesajlarımızı özleyeceğim ama hepinize arkadaş dediğim için çok minnettarım.

Büyük bir soruna neden olan küçük bir kusuru yakalayan editörüm Julia Allen'a çok teşekkür ederim. Her zaman arkamı kolladın. Ayrıca, Regency Dönemi'ne ve Beyaz Noel filmine olan sevginiz, değer verdiğim bazı çılgınca eğlenceli yorumlar yaptı.

Her zaman olduğu gibi, çocuklarım benim hem yazar hem de anne olmamı mümkün kılmak için birbirimize destek oldular. Bir kitabı bitirdiğimde ve okumaları için onlara bırakabildiğimde duydukları heyecanı seviyorum.

Ve son olarak gerçek aşkıma, sağlam durağıma, bu yazarlık işine başlayana kadar şeker babam olarak ikiye katlanan biriciğıme teşekkür ederim. Hem iki işte çalışıp hem de sağlam bir ortak ebeveyn olduğun için teşekkürler tatlım. Neredeyse geldik. Gelecek yıl ikimiz için de sadece bir iş.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.